

Sâu Lắng Lờì Nguyễn

*Tác giả: Minh Hương
Thể loại: Tiểu Thuyết
Created by: <http://isach.info>
Date: 08-September-2016*

Sâu Lắng Lời Nguyễn

Tác giả: Minh Hương

Thể loại: Tiểu Thuyết

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1 -

Minh Kha! Minh Kha Chương tung chăn, bước như chạy đến cửa sổ. Hàng thông bên ngoài vẫn điểm nhiên cất tiếng reo vô tự. Vài chú chim sẻ đậu trên nhánh bơ lắc lư cái đầu nhìn quanh. Chỉ có va"^.y thôi. Nhưng sao lại thế nhi?? Rõ ràng Chương vừa thấy dáng Minh Khi thoáng qua cửa sổ. Nàng đưa hai tay ôm lấy mặt. Phải chăng bây giờ gương mặt vốn xinh đẹp của nàng lại trở nên quái dị đến nỗi nàng không muốn cho chàng nhìn thấy.

- Chương nè, nếu Minh Kha còn sống, liệu mày có thể chấp nhận một người yêu có khuôn mặt dị dạng hay không?

Lời nói của Mãng, bạn Chương lại văng vẳng bên tai chàng. Ôi, tại sao sự thật lại phũ phàng như thế này. Chương đã cùng với Minh Kha vượt qua bao nhiêu khó khăn. Cho đến khi cả hai ký tên vào giấy đăng ký kết hôn, những tưởng những ngày hạnh phúc sẽ đến với họ.

- Con làm gì thần thờ vậy Chương?

Khong cần quay lại. Chương cũng biết bà Mỹ Hương, mẹ chàng đang xuất hiện ở sau lưng.

- Lại nhớ đến Minh Kha nữa có hải không ? Bà Mỹ Hương tiếp lời.

Chương quay lại nhìn mẹ, vẻ bất lực:

- Con không thể quên vợ sắp cưới của con được.

Im lặng nhìn con một lúc bà Hương chép miệng:

- Âu cũng là số trời. Con có trách mẹ không? Giá như lúc đầu mẹ đừng cấm tụi con yêu nhau, nếu....

- Thôi mẹ ạ, dù sao chuyện cũng đã qua rồi. Mẹ chẳng nói với con là số trời hay sao?

Bà Mỹ Hương nhìn xuống, vẻ bút rút:

- Nếu vậy con hãy tươi tỉnh lên để giúp mẹ những việc có thể được còn chuyện cưới vợ.... con mong mẹ hãy để cho con tự quyết định lấy.

Bà Hương gật đầu với vẻ chịu chuông.

Được, được mẹ sẽ không làm cho con bức mình nữa đâu. Bây giờ mẹ phải ra ngoài có chút việc đây.

Bà Hương đã ra ngoài khá lâu mà Chương vẫn ngồi lặng bên cửa sổ. Chàng hiểu rằng mình không thể nguôi ngoai nỗi nhớ Minh Kha một cách dễ dàng.

Sáng chủ nhật, khi thành phố vẫn còn ngủ say trong cái gió lành lạnh. Chàng trai đã rời ngôi biệt thự sang trọng, đạp xe xuống phố.

Bầu trời thật khoáng đảng. Từng làn gió phả vào mặt làm chàng trai tỉnh hẳn. Xa xa những đám mây màu trắng vẫn còn bịn rịn chia tay với núi. Trời đất bao la với một màu xanh bạt ngàn của thông, của dâu tằm, của hồng, của những hàng bọ xanh với những trái đu đưa trong muồn cấn. Không khí mát mẻ làm giảm cơn đói, dịu cơn khát và dường như con người cũng chẳng bao giờ muồn cái gắt.

Dừng xe dưới một gốc thông già, chàng trai đi thẳng lên một ngọn đồi dốc thoải. Một ngôi nhà bằng gỗ xinh xắn dần dần hiện ra trong chập chùng những thông và cây ăn trái. Một cô gái xuất hiện trước cổng trong chiếc áo khoác bằng len màu mắng cụt.

Chương chum miệng, ngắm nghĩa rồi bật gọi:

- Ê, nhỏ Minh Kha.

Hai người đã đối diện nhau. Minh Kha nhoẻn cười:

- Có chuyện gì, thưa anh chàng kỳ sĩ?

Chương bất giác nhìn lại mình. Có lẽ bộ đồ Jean bó sát người và chiếc nón ni rọng vành đôi lệch làm cho chàng có vóc dáng của một chàng kỳ sĩ thật.

Thế là Chương cười thành tiếng:

- Hôm nay trông nàng như một quả cầu lửa vậy.

Minh Kha nhướn mắt :

- Còn chàng giống như cây thông. Cây thông mọc ở thung lũng sâu cứ vươn lên mãi để chạm ngọn núi.

Kéo tay Minh Kha để cả hai đối diện nhau thật gần. Chương nói, giọng quan trọng:

- Nè, nhưng cây thông ở gần quả cầu lửa thì dễ bốc cháy đó ghen.

Minh Kha khúc khích:

- Coi vậy mà yếu quá ha.

- Chứ sao, đứng trước cô bé Minh Kha anh tin rằng trái tim nào cũng xao động.

- Thôi ở đó mà nịnh đầm, hôm nay em có nấu súp cho anh ăn nè.

- Nấu xong chưa?

Đạ rồi.

Chương vẫn chưa chịu cất bước. Dường như chàng thích đứng cạnh Minh Kha ở giữa rời đất như thế này.

- Ôi da, muốn chinh phục trái tim đàn ông thì người đàn bà phải biết khẩu vị của dạ dày của ông tạ Cô bé của anh thật là cao kiến.

Đôi má Minh Kha đỏ hồng, đuôi tóc buộc cao phía sau của nàng khẽ lắc lư một cách nũng nịu.

Được rồi, anh cứ tiếp tục nói nữa đi, tí nữa sẽ được thưởng thức món súp đóng băng.

Chương tỉnh queo:

Để thôi, sẵn dịp này anh gửi hàm răng giá lại để đi chơi cho nhe.

Vừa cười khúc khích Minh Kha vừa véo tay Chương chạy vào nhà.

Ngôi nhà của Minh Kha tuy nhỏ nhắn nhưng lúc nào cũng được dọn dẹp tươm tất gọn đẹp. Chương, một chàng trai con nhà giàu, bị thu hút bởi sự ấm cúng giản dị trong lối sống của Minh Kha. Mỗi lie6n hệ của họ được xây dựng dựa trên tình yêu và sự tôn trọng, tuy khó khăn nhưng tất vững bền.

Điểm tâm xong, họ nắm tay nhau chạy nhanh xuống đồi và bắt đầu cuộc hành trình vòng quanh thành phố bằng xe đạp.

Minh Kha đề nghị:

- Mình chày thi đi Chương.

Chương quả quyết:

- Anh thắng là cái chắc.

Đừng vội chủ quan. Nào, thử đi.

Chưa dứt lời, Minh Kha đã chạy vụt đi, Chương gọi với theo:

- Khoan đã, Minh Kha Nói cho anh biết điều kiện là gì nè?

- Ai thua sẽ trả tiền ăn trưa nay.

Được

Chương nhấn mạnh bàn đạp, xe anh từ từ leo dốc. Trong khi đó Minh Kha đã bo"? chàng khoảng một trăm mét. Minh Kha nói đúng, hiện nàng đang lên đến đỉnh, nếu không cố gắng Chương khó lòng đuổi kịp. Nhưng chàng vẫn không tỏ ra nôn nóng chút nào.

Bây giờ thì " quả cầu lửa" không còn cách Chương bao xa nữa. Và sau đó hai người đã sánh đôi nhau.

- Chịu thua chưa nho?

Minh Kha vẫn hướng mắt về phía trước.

Đến cái thác đằng kia mới tới đích. Đừng vội đắc ý nha ông bạn.

Được, để xem.

Rồi Chương cũng vọt qua Minh Kha, chàng ngoái đầu lại, nheo mắt:

- Chịu thua chưa cô bé.
- Không đời nào.
- "Lì" không chịu được, cô bạn a.
- Nói dai không chịu nổi, ông bạn ơi?

Chương gần như không nhìn về phía trước:

- Nè, đầu hàng đi sẽ được khoan hồng đó nhỏ.
- Không, ta sẽ chiến đấu đến h::7ô6:: thở cuối cùng. Mặc cho....

Bỗng Minh Kha thảng thốt gọi to:

- Anh Chương, coi chừng...

Không kịp rồi. Chương và xe lao đảo rồi cuối cùng đổ rầm xuống bên đường. Chương nhăn nhó ôm lấy một bên hông, một thoáng rồi buông xuôi tay ngã đầu xuống vạt cỏ.

Gần như xô chiếc xe đạp của mình, Minh Kha chạy đến:

- Chương ơi, anh có sao không? Anh Chương à?

Minh Kha ngồi thụ, p xuống cạnh chàng, cố gắng dựng Chương dậy nhưng chàng vẫn bất động như kho6 i đá.

- Anh Chương! Anh Chương.

Hết đứng lại ngồi, hết lay gọi rồi đỡ đầu nhưng Minh Kha không tài nào làm làm cho Chương tỉnh dậy. Nàng luýnh quýnh nhìn xung quanh tìm ngu8ời giúp đỡ. Nhưng rất tiếc, buổi sáng vẫn chỉ có hai người trên con đường quanh vắng.

Minh Kha mếu máo:

- Anh Chương ơi, anh có sao không vậy?

Chương vẫn nằm im như người không còn sức sống. Làm sao bây giờ đây? Minh Kha đỡ lấy đầu chàng, sờ vào mặt của cô... Hoảng quá Minh Kha òa khóc:

- Chương ơi, sao vậy anh?

Chỉ có tiếng nức nở của Kha hòa trong tiếng gió vi vụn. Không có ai tại đây có thể giiúp được Chương.

Với hai chiếc xe đạp cà tan`g hiện đang chống chọi giữa đường. Giờ nàng biết phải làm sao?

Nước mắt ràn rụa, nước mắt Minh Kha rơi xuống má xuống môi Chương. Vừa ôm lấy mặt Chương khóc, Minh Kha vừa đưa mắt nhìn về phía cuối đường cầu cứu. Vẫn chẳng có ai.

- Anh Chương ơi, Chương- Minh Kha gọi một cách tuyệt vọng

- Gì vậy?

Chương bật ngồi dậy hỏi tỉnh queo như chẳng hề có chuyện gì. Trong khi đó má Minh Kha vẫn còn đầy nước

mắt. Chùng hiểu ra, nang đấm liên tục vào lưng Chương:

- Anh giỡn với em hả, cho anh gạt em nè.

Chương vừa cười vừa xoay người tránh những cái đấm nũng nịu của người yêu. Chan`g chỉ vào mặt mình nói:

- Thấy ghét lắm phải không? Em cứ đánh v`ao đây đi.

Minh Kha khựng lại, nàng không nỡ nhưng sẽ không nhìn mặt chàng nữa. Cô bèn đứng dậy vờ giận dỗi quay đi.

Chương vội chạy theo:

- Giỡn chơi chút xíu mà giận hả nhỏ?

-...

- Anh chịu thua trong cuộc chạy đua này rồi được chưa?

-...

- Anh chịu thua luôn cả em nữa.

-...

- Giận dai thấy ghê luôn, mấy cây thông cũng đang cười nhỏ kìa.

Kha nhìn theo ngón tay của Chương, đúng là thông đang reo nhưng không biết nó có đang cười nàng hay không. Rõ ràng là Chương chỉ muốn gheo cho nàng cười.

Thế là Minh Kha nguýt dài:

- Tha cho anh đó nha.

Chương cười hòa rồi kéo tay Kha đến suối nước đá. Chàng lấy khăn tay nhúng vào dòng nước lạnh ngắt.

- Lại đây anh lau mặt cho, mè con.

Kha rùn vai:

- Em lạnh lắm.

- Nhanh thôi, sau đó em sẽ thấy rất sáng khoái.

Kha dẫu môi, lắc lịa:

- Cũng lạnh nữa.
- Thôi được

Chương tự lau mặt mình rồi đứng lên, vẽ sáng khoái,
Chàng hỏi:

- Còn lạnh không?

Kha tủm tỉm:

- Còn
- Được

Kha không hiểu Chương định nói gì, nàng tò mò nhìn
Chương lục lọi trong túi xách.

- Đây rồi.

Chương reo lên và lấy ra hai con khô mực nướng ủ trong
khăn, cả một gói tương ớt trông rất ngon.

Minh Kha tròn mắt thích thú:

- Anh hay thật đó

Chương nheo mắt:

- Dĩ nhiên.

Kha tiếp tục nói:

- Anh hiểu em như hiểu chính mình.

Chương gật gù vừa xé khô:

- Còn phải nói

Minh Kha bật cười rồi dấm thùm thụp trên vai Chương:

- Ấy dạ Em mới khen một câu mà anh đã lên mặt rồi.
- Thực tế là vậy mà- Chương tỉnh queo

Kha xí dài:

- Anh tự đại
- không, tự tin mới đúng.
- nhưng người tự tin quá thường chủ quan không tốt.
- ngược lại anh đã thành công vì có tài.
- Thống minh nữa chứ gì?
- Đúng vậy. Cụ thể là anh cũng biết chăm sóc bạn gái của mình. Nào, miếng nữa chứ

Minh Kha cười hi hi:

- Anh đã mo= `i, em không từ chối đâu.
- Nhưng trước mắt hãy nhắm mắt lại đã.

Kha tò mò:

- chi vậy?
- Không được hỏi nhiều, nào.

Kha ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một nụ hôn hiền hòa trên trán, rồi trên má.

Kha mở Mắt nũng nịu:

- Anh an gian.

Chuong tím tím cười:

- còn nữa chứ chưa hết đâu.

Vừa dứt lời Chương hôn lên môi Kha thật nhẹ nhàng.

- Chết anh à nha.

Khi tránh Chương vừa nắm được vai chàng thì Chương đã giật chạy đi. Hai người chơi trò đuổi bắt dưới Chân trời. Tiếng cười của họ trong trẻo bay xa đánh thức đám cây cỏ vẫn còn giấc mình sau lớp chăn mỏng.

Hôm nay cố tình bỏ cả ngày để đi chơi với Minh Kha, Chuong muốn ra mặt đối đầu với bà Mỹ Hương dù cuộc nói chuyện với mẹ Sẽ chẳng có gì thú vị Nhưng thông báo của người nhà đã làm chàng thất vọng.

- Lúc chiều bà chủ Có ghé đây nhưng không ngủ lại.

Bà Mỹ Hương lại đến khách sạn, văn phòng và là nơi tạm trú của bà rồi. Chương uể Oải hỏi:

- Mẹ Tôi có nhắn gì không?

- không ạ Cậu còn cần gì nữa không?

Chương lắc đầu:

- Dì ba đi nghỉ được rồi.

Bà Ba quay về căn nhà nhỏ nằm phía tay trái ngôi biệt thự dành cho người làm, Còn Chương thì mệt mỏi về phòng mình. Nhưng đến cầu thang, chàng bỗng khựng lại:

- Kìa mẹ.

Bà Mỹ Hương bước qua Chương xuống phòng khách:

- Mẹ Có chuyện muốn bàn với con.

Chương trở Xuống cùng với mẹ Bà Hương khẽ đơn đay Trên chiếc ghế salon bọc nệm:

- Con đi chơi về à?

Chương nhìn thẳng mẹ:

- Vâng, với Minh Kha.

Một chút biến đổi rất nhanh trên khuôn mặt bà Mỹ Hương, bà tỏ ra thản nhiên:

- Vậy à, hèn chi trông con có vẻ Mệt mỏi và hơi cau có đó.

Chuon+g ngồi xuống đối diện với mẹ:

- Thật ra con chỉ bức bối khi bước chân vào đến nhà. Rõ ràng dì Ba đã nói dối con.

- Bà ấy bảo sao?

- Rằng mẹ Đã về khách sạn.

Bà Mỹ Hương cười một cách sáng khoái:

- Con không thể trách dì Ba được bởi vì mẹ Vào nhà bằng cửa sau, dì Ba không hề hay biết đâu.

- Sao mẹ bỗng dễ dãi vậy? Dù sao trong chuyện này con cũng thấy dì ấy có phần lơ đãng. Nếu như một người nào đó cũng dùng chìa khóa riêng để vào nhà như mẹ Thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Tốt nhất là mẹ Nên bấm chuông vào nhà thì hơn.

- Con nói vậy chẳng lẽ mẹ Không có quyền.

- Không phải. Nhưng mẹ Hành động như vậy là cố tình tránh mặt mọi người trong nhà này.

- Nếu đúng vậy thì sao? Một ngày một mỗi mẹ Không thích quấy rầy.

- ngay cả con ư?

Bà Mỹ Hương cười âu yếm:

- Với con thì khác. Lúc nào mẹ Cũng muốn có con bên cạnh. Nhưng con thông minh lắm Chương ạ con đoán được lúc nào mẹ Cần con vào lúc nào là không cần.

Chương nhìn sững bà Mỹ Hương. Đúng là người đàn bà lợi hại . Nhưng những lời khen của mẹ Giờ không dễ dàng làm giảm đi quyết tâm muốn trò chuyện thật sự Với bà.

- mẹ À, mấy ngày qua con đã tìm mẹ . Nhưng lúc nào mẹ Cũng tỏ ra bận rộn.

Bà Mỹ Hương cau mày:

- Đúng là mẹ Bạn rận. Khi đến con gty con đã chứng kiến rồi còn gì.

- Ngay cả buổi tối mẹ Cũng bận nữa.

Đến đây thì bà Mỹ Hương bực tức:

- Con nói gì thế, trách mẹ À? Chẳng lẽ mẹ Cố gắng làm việc không kể giờ giấc là có lỗi với con sao?

Cảm thấy mình cũng hơi quá đáng, Chương dụi giọng:

- Con không định nói thế, xin lỗi mẹ Nhưng quả Tình con rất sốt ruột.

- Co chuyen gi ma hon ca noi lo lang cua con doi voi mẹ Vậy?

Thấy mẹ Vẫn còn giận. Chương hòa hoãn:

- Con không hề giảm sự quan tâm đối với mẹ . Nhưng rõ ràng con có chuyện rất quan trọng

Bà Hương tỏ ra bực dọc, quay mặt không nhìn Chương:

- Mẹ Vẫn nghĩ con là người hiểu và thông cảm nhiều nhất cho mẹ . Hóa ra là không phải thật đáng buồn. Nhưng thôi, con muốn gì, nói đi.

Thấy thái độ Lạnh lùng của mẹ, Chương chột nản lòng.

Chàng quạu quọ Nói:

- Thôi, con không muốn nói nữa.

Bà Mỹ Hương nhú mày, bà đoán có thể thái độ Của bà làm Chương mất hứng. Điều này cũng tốt vì đây là cơ hội để bà làm chủ Tình hình.

- Sao con đổi ý mau quá vậy, giận mẹ À?

Thấy Chương vẫn lằm lì, bà Hương nhỏ nhẹ Một cách Khôn khéo:

- Thôi được nếu con không nói thì mẹ Nói giùm con. Có phải con muốn nói chuyện với mẹ Về Minh Kha không? Mẹ Biết đó là một cô gái tốt và xinh đẹp. Nhưng ngần ấy chưa đủ Điều kiện để vào làm dâu nhà này. Mẹ Cần...

Chương nóng nảy cắt ngang:

- Mẹ Cần một cô gái khôn ngoan có chút thủ đoạn và khéo léo trong giao tiếp để giữ vững sự Nghiệp của mẹ Phải không? Nhưng mẹ À- Chương xuống giọng, van nài – Đây là hạnh phúc của cả một đời người, con van

mẹ Hãy để cho con được quyền lựa chọn mẹ A.

- Không được – giọng bà kiên quyết – Mẹ Không muốn đơn độc trong ngôi nhà này, con đã không đi theo nghề nghiệp của mẹ Thì Ít nhất vợ Của con phải nối nghiệp mẹ . Mẹ Không muốn trở Thành 1 v`I vua không có người thừa kế

Chương bất mãn:

- Mẹ Nghĩ rằng cách đó có thể buộc chúng con ư ?

Bà Mỹ Hương cảm thấy bức mình vì sự Bướng bỉnh của con trai:

- Nuôi con đã gần ba mươi năm trời, mẹ Không được quyền chọn một nàng dâu hay sao?

- Mẹ, ý con không phải vậy. Minh Kha là một con gái hie6`n lành. Con tin cô ấy sẽ yêu kính mẹ Như bản thân con vậy.

Bà Hương hừ giọng mũi:

- Hiền lành ư, con thật là ngây thơ.

- Chỉ vì mẹ Không muốn chấp nhận Minh Kha nên cứ tránh né mỗi lần con đưa nàng về chơi. Mẹ Cố tình xa lánh cô ấy.

Bà Hương nhìn thẳng con trai, nghiêm nghị nói:

- Chương, con xúc phạm mẹ Rồi đó.

Dứt lời, bà Hương lôi từ trong giỏ ra một xấp giấy Rồi đẩy tới trước mắt Chương.

- Con đọc đi. Con sẽ hiểu Minh Kha hơn.

Đã nhiều lần nghe bà Hương nói xa gần về thân phận cô cút của Minh Kha, Chuoi+ng chán chường quay mặt đi:

- Nếu cần biết thêm về thân thế Minh Kha, mẹ Cứ hỏi con chứ cần gì phải nhờ người khác điều tra chi cho tốn công vậy?

- Con đúng là khờ, con nghĩ rằng con bé ấy sẽ nói cho con biết tất cả những gì liên quan đến nó sao?

- Ý mẹ Muốn nói Minh Kha không thật thà với con?

- Chứ gì nữa? có thể nó sẽ không giấu con về những điều mọi người đều biết. Nhưng còn những bí mật khác, nó kkhông muốn ai hay kể cả con.

Chương bướng bỉnh cãi:

- Mọi người đều có những bí mật của riêng mình. Nếu Minh Kha không nói ra, con tin rằng cô ấy có lý do nào đó.

Lúc nào thấy Chương cũng bênh vực cho Minh Kha, bà Mỹ Hương tức giận nói:

- Con như người đã ăn phải bùa mê của nó rồi, nói cỡ nào con cũng không nghe. Mẹ Chỉ sợ sau này khi hiểu ra, rồi bị Dư luận gièm pha không biết con có thoát khỏi sự Ân

hận dẫn vật vì đã cưới phải con gái của một tên tướng cướp hay không?

Chương giật mình:

- Mẹ Nói sao. Minh Kha là con một tên cướp ư ?

Bà Hương không nhìn con, trai, giọng ảm ức:

- Mẹ Không nói sai. Một ngày nào đó hẳn sẽ trở Về tìm con gái mình.

Chương bàng hoàng nhìn mẹ, Chàng chưa tun+`g nghe Minh Kha nói về điều này. Và hình như nàng cũng chẳng biết ba mẹ Minh là ai. Bấy lâu nay Chương vẫn tự nghĩ rằng mình là người hiểu Kha nhiều nhất.

- Con sẽ tìm hiểu thêm về thân thế của cô ấy.

- Cần gì mất thời gian như vậy. Có sẵn đây rồi.

Chương miễn cưỡng cma lấy tờ giấy đã úa màu thời gian.

" Cô Tâm.

Nhờ cô chăm sóc cháu Minh Kha giùm. Xin cô đừng nói gì với nó về tôi. Sau này ra tù tôi sẽ đi tìm cháu".

Đoàn Minh Chiến"

Tay Chương run run. Đã có vài lần Chương gặp cô Tâm. Đó là một người đàn bà gần như có cuộc sống khép kín. Bà ta có nét gì đó của một mệnh phụ đã Từng có cuộc sống đài các phong lưu. Minh Kha đã nương tựa vào người đàn bà này. Chẳng lẽ nàng đã cùng với bà ta lừa dối chàng.

- Còn một số giấy tờ khác cũng có nội dung tương tự, con có thể đọc qua một lần cho biết.

Như người sực tỉnh, Chương chợt hiểu rõ Mục đích của mẹ Chàng đổi giọng nghiêm nghị.

Đủ Rồi mẹ a.

- Vậy con quyết định thế nào?

Chương nhìn mẹ:

- Vẫn như lúc đầu, thưa mẹ. Nếu ba má Minh Kha là người tồi tệ ra sao vẫn không phải là lỗi của nàng.

Nói với con hết lời vẫn không xong, bà Hương giận tái mặt:

- Nhưng đó là bất hạnh của nó. Nếu con cưới nó thì chẳng khác nào nước lấy bất hạnh về nhà này.

Chương đứng lặng, vừa buồn vừa giận. Nhưng chàng hiểu mình không có quyền cư xử Quá đáng làm cho mẹ Buồn. Thế là Chương lăm lăm bước ra khỏi phòng.

Chương và Minh Kha bước bên nhau giữa vườn cây ăn trái. Những hàng sầu riêng cao vút. Hàng mít neo quả Trên cành và chôm chôm chính đỏ. Kha tròn mắt reo lên:

- Nơi đây đúng là xứ sở Màu xanh phải không anh?

Chương cười:

- Câu nói vô tình của em làm anh bỗng nhớ đến một bài thơ của Giang Nam.

- Bài " Giữ lấy màu xanh" chứ gì?

- Em thật là giỏi.

Minh Kha không nói gì, chỉ ngâm nga:

- Năm xưa qua Miền Đông.

Ghé lại quê em ăn sầu riêng măng cụt

Chiếc xe hàng màu lá cây vun vút

Chở anh đi giữa xứ sở Màu xanh...

Chương tặc lưỡi:

- Hay nhất là câu " Em hãy ném cho anh những quả Chín đầu mùa" Giả Bây giờ có ai làm việc đó...

Minh Kha phì cười:

- Tiếc là bây giờ em không có viên ngọc ước. Nếu không... - ?Chợt Kha reo lên- Ồ, may quá Chương ơi, có rồi kìa.

- Có gì, Bụt hay tiên ?

- Không phải Bụt cũng chẳng phải Tiên. Đó là một cô bé chân trần. Em với anh đến đó xem.

- Chịu liền.

Có lẽ mãi say mê với những trái chín trên cành nên cô bé không hay có người đến gần Minh Kha lên tiếng trước:

- - Bé ơi, trái cây này có bán không vậy?

Cô bé vạch lá cây nhìn xuống.

Minh Kha và cô bé dường như kêu lên cùng một lúc:

- Là em hả, bé Thu?

- Ủa, chị Kha.

Minh Kha vừa ngạc nhiên vừa thú vị. Còn bé Thu thì khỏi phải nói, nó gần như nhảy từ trên cây xuống, môi vẫn giữ nụ cười nửa mừng rỡ nửa ngỡ ngàng.

- Chị Kha tới đây chơi hả?- Và cô bé dừng mắt nơi

Chương- Còn đây là...

Minh Kha nhanh nhẩu:

- Anh Chương, bạn trai của chị. Còn đây là bé Thu, con bạn tí hon của em. À Thu nè, nhà em gần đây không?

- Dạ không. nhà em ở sau dãy đồi kia lận. Lát nữa nhất định chị phải đến nhà em chơi nhé ÔI, chắc mẹ em sẽ

mừng lắm đó. Còn bây giờ- Be Thu lại trùm chiếc khăn trên đầu như người lớn- em phải đi gom trái cây lại biểu anh chị mới được.

Kha và Chương muốn cản cũng không được con bé nói là làm. Cái dáng nhỏ thó của nó biến đi thật nhanh. Và chỉ ít phút sao bé Thu trở lại với chiếc gùi, đầy trái cây sau lưng. Nó cười toe toét:

- Đi hả, anh chị về nhà em chơi.

Nói rồi con bé xoay lưng đi trước. Chương và Kha nhìn nhau cười trừ vì kế hoạch thay đổi đột xuất. Nhưng họ cũng không thể từ chối với một cô bé nhiệt tình này.

Chương gợi chuyện:

- Em và chị Kha quen nhau lâu chưa?

- Ủa, chị Kha vẫn chưa nói cho anh nghe à? - Bé Thu bắt đầu dạn dĩ hẳn, cứ cười trên môi làm gương mặt con bé sáng rõ- Anh biết không, hôm ấy em ngã bệnh nằm mê man bên bờ hồ, nếu không nhờ chị Kha cho chiếc áo lên thì không biết bây giờ em ra sao.

- Chuyện ấy xưa quá rồi nhỏ ơi.

- không đâu, với em thì chuyện ấy như vừa xảy ra thôi. Mẹ em bảo rằng dù gì đi nữa cũng không được quên ơn người đã cứu mình. Chưa biết chị Kha nhưng đêm nào mẹ cũng cầu nguyện cho chị gặp may mắn với hạnh phúc.

Chương hỏi vui:

- Có thật không cô nương?

- Thật chứ, nếu biết anh Chương là b.n trai của chị Kha chắc chắn mẹ em sẽ cầu nguyện luôn cho anh đó.

- Vậy tí nữa bé thử nói giúp anh một tiếng nhe.

- Khởi cần phải nói vì chị ngh etieng chẳng mẹ cũng biết anh là người thế nào và lúc ấy chắc chắn anh sẽ được đối xử tốt hoặc xấu.

- Me em biết xem tướng à ?- Kha chen vào.

- Em khong biết nhưng mẹ em thường nói rất đúng dụ` ...

Kha nôn nóng:

- Dù sao hở Thu?

Bé Thu chột buồn, mắt nó nhìn lên một ngọn thông già.

- Mẹ em khkon giống ai cả.

Không giống ai là sao nhỉ? Trong Kha và Chương cũng bưng lên câu hỏi. Có gì đó không bình thường trong gnoi nói của bé Thụ Nhưng có một điều không thể phủ?

nhận được là khi nhắc đến mẹ gương mặt bé Thu sáng rỡ một cách đáng yêu. Điều đó chứng tỏ bé Thu hết mực thương yêu và quý trọng người đã sanh ra nó. Có lẽ bất hạnh đến từ phía người mẹ và bé Thu thì không muốn nói đến điều đau lòng đó. Chương tế nhị lảng sang chuyện khác.

- vườn cây lúc nãy thu hoạch được mất mùa rồi bé Thu?

- Dạ được hai mùa rồi. Nhưng đó không phải là vườn nhà em đâu. nguoi ta mướn em hái trái và mang ra chợ bán mỗi ngày.

Chương và Kha trở mắt nhìn nhau. riêng bé Thu tiếp tục giải thích:

- Anh chị đừng ngại. Sỡ trái cây em biếu anh chị sẽ được trừ vào tiền con glam ngày mai. Me em chắc cũng đồng ý như vậy.

Kha không biết nói g`i hơn trước sự chân thành của be Thụ Mới ngần ấy tuổi đầu mà con bé đã biết nghĩ đến

người khác như vậy, hẳn mẹ nó phải là một người nhân hậu lắm.

Ngôi nhà của bé Thu nằm ngay bên cạnh sườn đồi.

Ra hiệu cho Chương và Kha đi sau mình. Bé Thu vừa lách mình qua cánh cửa khép hờ vừa réo gọi inh ỏi:

- Mẹ Ơi, em. Con về nè.

- không có tiếng trả lời, cả Kha và Chương bước vào nhà theo thu.

- Mẹ Ơi. Mẹ đâu rồi?

Mot[^]. giọng nhỏ, trầm trầm vang lên:

- Mẹ đây mà.

Kkkhông hẹn mà cả ba đều bướng mắt về phía vù phát ra tiến gnói. Nơi một góc tối của căn nhà, một dáng người ngồi bất động, lưng quay ngoài. Bé Thu sà xuống bên mẹ, giọng nũng nịu:

- Mẹ à, mẹ có trông con lắm không?

Vẫn tiếng nói trầm ấm và có gì đó gây sự chú ý cho người nghe:

- Mẹ biết con sẽ về mà, công việc nhà làm mẹ vui, không nhớ con nhiều đâu.

- ùm. Con không chịu đâu, mẹ phải nhớ con mới được.

Thì rà là mẹ bé Thu, Chương và Kha định bước đến chào nhưng Thu đã ra hiệu mọi người im lặng. Bà mẹ đột ngột ngẩng đầu lên:

- Có ai về với con hả? Sao không mời khách ngồi.

- Ồ không, con đi một mình mà- Be Thu lại nháy mắt ra hiệu với Chương và Kha.

- Đừng nói dối mẹ. Mẹ biết có ít nhất là hai người vừa bước vào nhà mình.

Chỉ là đoán thôi. Chẳng lẽ mẹ của Thu lại bị mù ư. Kha thầm nghĩ. Nhưng tiếc là nàng chỉ thấy tấm lưng thon trong chiếc áo màu sạm.

- Thu à, sao con chưa trả lời mẹ?

Bé Thu cười khì khì, choàng tay qua vai mẹ:

- Mẹ thật là tài. Tai mẹ chính xác vô cùng. Đúng là có hai người đến nhà mình.

Giọng người mẹ không hài lòng, bà thẳng thừng:

- Thu. Mẹ đã dạy con thế nào?

Dường như hiểu được ý mẹ, bé Thu nói nhanh:

- Mẹ à, đây là ân nhân cứu mạng của con đó.

- Ân nhân ư. Có phải con muốn nói đến chị Minh Kha?

- Đúng rồi đó mẹ- Bé Thu cười thích thú

- Bây giờ thì mẹ không trách con nữa chứ?

Người đàn bà xô ghế đứng lên. Bà bước chậm chậm ra khỏi góc tối. Và kha trợn mắt, trước mặt hai người, một khuôn mặt mỹ miều không ngờ. Bà ta chỉ trạc ngoài bốn mươi tuổi, làn da trắng mịn, mũi cao thon, môi hồng. Ngày xưa, có lẽ bà đẹp lắm. Tiếc là Kha không còn trông thấy đôi mắt, linh hồn của toàn bộ nét sinh động có thể ở một người đàn bà. Cặp kính đen dày, dường như đã che khuất tất cả. Bà ta bị mù. Tự dưng Kha nghe lòng nhói lên.

Chương đã lên tiếng chào và ngạc nhiên nhìn Kha đứng như chôn chân tại chỗ. Sự tĩnh. Kha buông một câu máy móc:

- Con chào bác.

Người đàn bà quờ quạng nắm lấy tay Minh Kha. Hai cánh môi của bà bật ra tiếng nói như lúc đầu, nhỏ nhẹ và chat loc:

- Cô Kha, cảm ơn cô đã cứu sống chúng tôi.

Kha đã lấy lại vẻ bình thường, nàng đặt một bàn tay lên vai người đàn bà:

- Sao lại chúng tôi hờ bác? Cháu chỉ giúp bé Thu thôi mà.

Chương cũng phụ họa:

- Chuyện nhỏ thôi mà bác. Ai ở vào trường hợp của Kha cũng sẽ làm như thế.

Người đàn bà hướng mắt về phía Chương nghiêm nghị nói:

- Có thể câu nói đúng nhưng không phải lúc nào ta cũng gặp được may mắn- Ngừng một chút, người đàn bà nhỏ giọng như tâm sự- Tia mắt cau bít được be Thu có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Sở dĩ tôi sống được bây giờ là vì nó. Cô Kha giúp nó chính là giúp tôi.

Kha cười:

Đạ, đối với cháu đây là chuyện nhỏ thôi. Bác đừng bận tâm a.

- Chè đây, chè đây, chè xanh thơm ngát đây.- Bé Thu vừa xách ấm trà vừa reo lên vui vẻ.

Kha để ý khi bên cạnh mẹ, bé Thu luôn tỏ ra sốt sắng, vui vẻ. Trên đời này tình thương của mẹ là quà tặng quý báu nhất. Tự dưng Kha cảm thấy buồn buồn, ít ra Thu còn có mẹ để gọi, để thương. Còn nàng thì không. Nàng không hề biết mặt cha mẹ mình. Kha chỉ hình dung dáng sinh thành qua những lời kể ít ỏi của cô Tâm.

Thấy Kha đột nhiên im lặng, đoán được phần nào tâm trạng người yêu. Chương lôi nàng ra khỏi sự đơn độc :

- Kha, em nhìn kia, bác gái rót trà thật tài tình, không rơi ra ngoài một giọt.

Kha gật đầu thừa nhận. Quả đúng như người ta thường nói " có tật có tài". Những việc bình thường thế này người mắt sáng đôi khi còn luộm thuộm vậy mà mẹ bé Thu làm thật nhẹ nhàng và tươm tất.

- Cậu Chương, cô Kha, mời uống trà

Đạ được

Trong khi đó bé Thu tách vỏ ba trái mít tố nữ, mùi thơm sực nức bao trùm cả nhà. Sau khi dành phần đặc biệt cho mẹ Khạ Thu cười nói:

- Anh Chương à, mít này trị được bệnh "ốm" của anh đó.

- Anh mà ốm- Chương cãi.

Thu nháy mắt, Chương hiểu ý nín khe:

- Còn gì nữa, anh giống hệt cây tằm biết đi.

Mẹ bé Thu đẩy đĩa trái cây đến trước mặt hai vị khách nói :

- Thôi hai anh em không cần phải vờ vịt nữa, mẹ hiểu cậu Chươn không gầy còm như con nói đâu, ý con muốn gì đây?

Bé Thu rụt cổ, vẻ thích chí.

- Mẹ thật là tâm lý. Vậy mẹ nói xem anh Chương có phải người tốt hay không?

- Theo con thì sao?

- Con không biết nhưng chắc là anh ấy không phải người... xấu.

Chương nheo mắt:

- Em sai rồi, trên mặt anh đâu có chữ tốt.

Đĩ nhiên là không, nhưng nếu anh chẳng phải là người tốt thì đốt đuốc đi khắp hành tinh cũng chẳng gặp chị Kha đâu.

Chương nheo mắt:

- Nghe cũng có lý. Nhỏ như Thu cũng đã biết nhận xét rồi.

Quay lại người đàn bà nãy giờ còn im lă.ng. Kha nói:

- Nhưng lời nhận xét của bác đây mới có giá trị đó ghen.
- Phải rồi, phải rồi... - Thu vỗ tay reo- Mẹ em là người rất có tài đoán tướng mê.nh.

Mẹ bé Thu e hèm:

- Con gái à, mẹ mong cậu Chương và cô Kha đây là hai người đầu tiên và cũng là cuối cùng được biết về mẹ. Con không được ăn nói bừa bãi về mẹ với bất cứ ai khác.

Tự dưng Kha và Chương cảm thấy ngại. Người đàn bà thẳng thừng dạy con gái trước mặt người lạ chỉ vì cái miệng cởi mở của nó. Chẳng lẽ bà ta khép kín cuộc sống đến mức cấm cả con gái mình giao du với người khác.

Có lẽ đoán được tâm trạng của khách, người đàn bà lên tiếng:

- Hai cô cậu đừng phiền khi nghe toái rầy con gái như vậy. Thật ra sống trên đời ai cũng muốn có tâm giao tri kỷ. Nhưng tôi có những lý do riêng của mình.

Chương và Kha nhìn nhau như ngầm bảo:

- Bà ta thật nhạy cảm. Trước đây khi chưa mù, có lẽ bà ấy là người đàn bà rất sắc sảo.

Kha rụt rè lên tiếng:

- Bác à, nếu không có gì bí mật, bác có thể cho tụi cháu biết vì sao bác bị mù?

Người đàn bà chột im lặng, vẻ mặt như có một làn sương lạnh thoáng qua. Chương nghĩ rằng lòng hiếu kỳ của người yêu làm bà ta phật ý. Chàng lên tiếng :

- Bác à, nếu bác không thích nói thì thôi. Thật ra y học bây giờ có nhiều tiến bộ lắm, có lẽ Kha muốn tìm hiểu xem có thể giúp được gì không a.

Người đàn bà khoát tay:

- Cậu yên tâm, tôi hiểu lòng tốt của cháu Kha, tôi không có ý phiền hà gì đâu. Thật ra đã nhiều năm rồi tôi không muốn nhớ đến câu chuyện hãi hùng đó, nó gợi cho tôi lòng căm hận đối với một người đàn bà.

- Me... Bé Thu kêu lên như ngăn cản.

Một nụ cười giá lạnh trên môi người đàn bà:

- Mẹ không còn khóc nữa đâu, con đừng lo.

Quay về hướng Chương và Kha, người đàn bà nói tiếp:

- Lòng người hiểm ác khôn lường, tôi với bà ta đã từng là bạn thân, chia sẻ niềm vui. Vậy mà bà ta đã lợi dụng tôi và khi đạt được mục đích, bà ta đã ra tay loại bỏ tôi không chút thương tiếc.

Kha tròn mắt:

- Bà ta hại bác bị mù

Giọng người đàn bà lạnh đọng, xa xôi:

- Bà ta muốn tôi chết cháy trong một khu hàng. Rất tiếc là trời cao có mắt, tôi chạy thoát nhưng đôi mắt không còn trông thấy gì cả?

- chỉ vì bà ta muốn chiếm trọn của cái ư ? Chương hỏi.

- Của cái lần một người đàn ông.

Kha và Chương lại nhìn nhau. Lại là chuyện tình yêu, đề tài muôn thưở của hạnh phúc lẫn những nỗi bất hạnh.

- Vậy bây giờ bà ta còn sống không mẹ?

Câu hỏi của Thu làm Kha hiểu là mẹ cô bé chưa bao giờ nói rõ mọi chuyện với con gái:

- Bà ta vẫn còn sống.

- Vậy sao mẹ không đòi lại công bằng?

Giọng người đàn bà sắc lạnh:

- Mẹ sẽ không bỏ qua, nhưng không phải là bây giờ.

Câu chuyện của người đàn bà mù thật sự thu hút Kha và Chương.

- Bác bị mù thế này, lại không đi đâu làm sao biết được đối thủ của mình làm gì sống như thế nào?

- Cháu nói đúng. Đã lâu rồi tôi không bước chân ra khỏi ngôi nhà gỗ cũ kỹ này, nhưng không có nghĩa là không được nghe mọi thông tin về đối thủ mình.

Rồi làm như không có chuyện gì xảy ra. Người đàn bà quay về phía con gái:

- Thu à, mẹ nghe đói rồi và có lẽ anh chị con cũng đói bụng, con xuống mang cơm lên đây đi.

Kha ái ngại:

Đạ, tụi con không dám làm phiền.

Người đàn bà ngắt lời:

Đâu có gì phiền phức, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi.

Đúng như lời người đàn bà mù đã nói, thức ăn và cả cơm gạo như đã chuẩn bị trước đủ cho cả 4 người ăn.

Trên đường về, Kha không nén được thắc mắc nên hỏi Chương:

- Anh thấy có gì lạ không Chương?
- Không, anh có thấy gì đâu.

Kha chặc lưỡi:

- Anh thật là....anh không thấy thắc mắc vì sao mẹ bé Thu biết mà nấu cơm đến bốn người ăn sao?
- Ba người chứ sao bốn? Chương hỏi lại

Kha trợn mắt:

- Mẹ bé Thu, bé Thu, em và cả anh. Thế mà anh bảo là ba được sao?

Chương cười khi, xoa xoa bụng:

- Bởi vì anh ăn chưa nọ Nồi cơm vừa rồi đúng ra là nấu cho ba người ăn. Anh thấy rõ là bé Thu còn đói bụng.

Ngẫm nghĩ một lúc Minh Kha cũng gật gù:

- Ờ há. Em cũng thấy vậy. Nhưng gia đình Thu chỉ có hai người thôi mà.
- Vậy cũng thắc mắc. Nấu dư chút đỉnh, trưa bé Thu ăn chứ có sao? Hồi đó cỡ bé Thu anh ăn ngày bốn năm bữa.

Minh Kha nguýt dài:

- Hèn gì mà anh chẳng to như thế này.

Cả hai giọng cười trợn vào nhau. Đã trưa lắm rồi, thế mà nắng chỉ đủ để sưởi ấm.

Một người đàn bà khoảng năm mươi bước vội đến. Chương chợt nhìn chăm chú một lúc rồi gọi:

Đì bạ Đì đi đâu vậy?

Người đàn bà khựng lại nhìn Chương, thoáng chút bối rối.

- Ơ... Cậu hai. Tôi... Ơ... tôi lại chẳng này mua ít bơ ngon về.

- Ủa. Mẹ tôi đâu có bao giờ ăn bơ- Chương nói.

Bà Ba lắc đầu:

- Tôi đã xin phép bà chủ hôm nay về thăm nhà. Vì vậy tôi muốn mua bơ về cho mấy đứa cháu ở nhà.

Chương chột hiều:

- À vậy hả ? Thôi, chúng tôi đi.

Bà Ba cười, nhìn Kha:

- Cô đây là...

- Là bạn gái của tôi.

Minh Kha lễ phép chào người đàn bà, hỏi thăm ba câu rồi cùng Chương ra về.

Chương lăm bằm khi khoảng cách giữa hai người và bà Ba khá xa:

- Mua bơ mà phải tìm lên tận đây, bà Ba đúng là siêng.

Kha bào chữa:

- Người già mà anh. Cực chút xíu họ cũng không ngại gì đâu.

Minh Kha luôn tỏ ra hiều và cảm thông với người xung quanh, Chương âu yếm nói:

- Cô bé thật là nhân hậu, luôn nghĩ tốt với mọi người.

Lúc ấy Kha chỉ cười. Nàng cảm thấy khi bên cạnh Chương là lúc những tính cách đẹp trong tâm hồn mình được phát huy nhiều nhất.

Trong khi đó, cả Chương và Kha đều không ngờ bà Ba lại đặt chân vào ngõ của căn nhà mà cả hai vừa bước ra.

Tiếng của người đàn bà mù:

- Ngọc phải không?

Bà Ba- người tên Ngọc khẽ khàng đáp:

- Tôi đây, chị Hạnh.

- Mẹ định đi đâu mà chuẩn bị chu đáo vậy hở mẹ?

Chương hỏi khi thấy bà Mỹ Hương mặc bộ áo quần mới.

- Mẹ đi Sai Gon.

Chương tròn mắt:

ĐDi Sài Gòn, chừng nào mới về hở mẹ ?

- Chiều mai. Chương nè, mẹ muốn con đi cùng mẹ.

- Nhưng sao mẹ không báo cho con chuẩn bị trước.

Bà Mỹ Hương cười:

- Mẹ vừa nghe điện của Tú Lệ sáng nay. Lúc ấy, con lại đi đâu mất, mẹ biết đâu mà tìm. Nhưng không sao, mẹ đã chuẩn bị giùm cho con rồi.

- Có việc gì gấp vậy mẹ ?

Bà Mỹ Hương nhìn thẳng vào con trai:

- Thì chuyện con với Tú An đó.

Chương thở dài. Bà Tú Lệ ngày xưa là bạn học với mẹ chàng. Không hiểu hai người đàn bà đã bàn tính chuyện gì mà thỉnh thoảng lại gặp nhau. Và Tú An nữa, cô gái chưa biết mặt này không biết có điểm gì hay ho mà bà Mỹ Hương luôn thích thú khi nhắc đến.

- Mẹ à, con đã nói con không thích chuyện này mà. Hôn nhân của con, xin mẹ để cho con tự quyết đi.nh.

Rồi sợ bà Mỹ Hương có thể giỡn bài cũ để rầy rà, Chương nói luôn kế hoạch của mình:

- Mẹ à, hôm nay con muốn thưa với mẹ một chuyện.

- Chuyện gì

Bước vài bước đến trước mặt bà Mỹ Hương, Chương nói:

- Thưa mẹ, con xin phép mẹ được đính hôn với Minh Kha!

Bà Hương trợn mắt:

- Chương, con cố tình cãi lời mẹ ư ?

- Con không dám, nhưng mẹ hãy thương con.

- Chính vì mẹ thương con nên quyết lòng hỏi Tú An cho con- Bà Hương giận dữ la lớn:

- Mẹ không bao giờ chấp nhận cưới một con bé côی cút nghèo hèn như Minh Kha cho con.

Chương cúi đầu, nói với mẹ bây giờ cũng vô ích. Giờ thì bà Hương đã nói thẳng ý nghĩ của mình đối với Minh Kha- một con bé nghèo hèn côی út, Chương nghe lòng tê tái buồn.

Trong lúc đó, bà Mỹ Hương vẫn chưa nguôi giận:

- Mẹ cho con hai ngày ở nhà suy nghĩ. Chiều mai mẹ về, mong con trả lời dứt khoát với mẹ rằng con đã chia tay với Minh Kha Nếu không, đừng bao giờ con nhìn mặt mẹ nữa.

Nói rồi, bà Mỹ Hương ùng ùng kêu tài xế chuẩn bị xe lên đường. Còn Chương vẫn ngồi như bị đóng đinh tại chỗ. Chưa bao giờ chàng thấy buồn như hôm nay.

CHƯƠNG 2 -

áng nay, Minh Kha vừa nhận được bức điện của cô Tâm. Bức điện chỉ ghi vồn vẹn mấy dòng:

" cô còn ở lại S.G một tuần. Có việc"

Tự dưng Minh Kha thấy lòng buồn buồn. Trước giờ, chưa khi nào cô Tâm lại bỏ nàng đi lâu như thế. Cô ấy bảo là có việc hệ trọng đến cuộc đời của nàng cần giải quyết. Kha không hỏi mà chỉ đoán lờ mờ có lẽ cô muốn ám chỉ đến gia đình bên nội nàng. Nghe đâu ngày xưa, ông bà nội nàng rất giàu có nhưng đã định cư từ lâu ở Pháp. Nay hình như có ai đó đã trở lại Sai Gon tìm nàng.

Có lần Chương đã hỏi nàng:

- Có khi nào người ta mang em ra nước ngoài không?

Lúc ấy, Minh Kha chỉ cười buồn:

- Thưở nhỏ, em đã có cuộc sống cô cút cơ hàn. Mẹ em chết chỉ vì nghèo, ba thì bỏ đi đâu biệt xứ. Em không còn họ hàng thân thích nào ngoài cô Tâm. Em sẽ không rời xa cô ấy đi đâu cả.

- Thật ra cô Tâm là ai?

- Là em út của ba và cũng là người duy nhất trong gia đình nội tán thành cuộc hôn nhân của ba em.

- Mẹ em chắc phải là người đàn bà khiên cường lắm.

- Có lẽ thế, sống với ba, mẹ vất vả vô cùng

- Em không có hình của mẹ mình à, cả ba nữa ?

Lúc ấy Kha cười hồn:

- Ba mẹ em nghèo đến nỗi không dám mơ tưởng đến chuyện chụp ảnh lưu niệm, anh có tin không?

Kha vẫn nhờ đến gương mặt Chương lúc ấy. Chàng không trả lời, mắt đăm đăm nhìn nàng và tay thì nắm chặt lấy tay Kha. Có lẽ Chương đang muốn chia sẻ phần nào nỗi bất hạnh của nàng.

Kha khép cánh cửa, thả bộ ra ngoài. Nàng vừa đi vừa nghĩ ngợi đến nỗi đến thôn Đông lúc nào cũng hay. Mình đi đâu mà lạc bước đến nơi này? Lỡ rồi, thế là Kha lại đi tiếp. Không bao lâu, căn nhà gỗ của bé Thu hiện ra. Tự dưng Kha lại khao khát muốn gặp người đàn bà mù,

- Ai vậy?

Vẫn là tiếng của người đàn bà vọng ra từ một góc tối.

- Thưa bác, cháu đây à?

Ngừng một giây, người đàn bà đẩy ghế bước ra. Giọng mừng rỡ:

- Cháu mới đến hờ Kha?

Thật tài tình. Minh Kha thán phục:

- Bác hay quá, mới nghe một câu đã nhận ra cháu.

Bà Hạnh, người đàn bà mù không hưởng ứng lời khen của Minh Kha mà chỉ hỏi:

- Hôm nay cháu rảnh rang à?

Đa.

Người đàn bà dò bước đến bộ tràng kỷ đã lên nước bóng, báo:

- Cháu ngồi nghỉ, có nước ở trên bàn, nếu khát cháu cứ tự nhiên.

Đạ, cảm ơn bác. Thu đã đi hái trái cây hờ bác?

- Ủ, nó đi từ sáng sớm. Tội nghiệp con bé, chỉ vì bác mà nó vất vả như vậy.

Minh Kha lấy giọng vui vẻ:

- Cháu thấy bé Thu rất vui khi giúp ích được cho bác.

Người đàn bà không nói gì, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Còn cậu Chương đâu, sao hôm nay không đến đây chơi ?

- Anh ấy đã đi làm rồi bác à.

- Thế còn cháu, cháu có làm việc gì không?

Đạ, cháu phụ người cô chăm sóc một lớp tình thương ở nhà thờ. Nhưng nay hè, các cháu đã nghỉ hết rồi.

Bà Hạnh gật gù, hỏi tiếp:

- Cháu được bao nhiêu tuổi.

Đạ hai một.

- Hai một ử- Bà Hạnh mỉm môi vẻ nghĩ ngợi, tuổi Tuất, cái năm Tuất ấy...

Kha cười:

Đạ đúng rồi, cháu tuổi Tuất, sao bác biết hay vậy?

Bà Hạnh có vẻ bối rối:

- Ờ... bớ/i vì, bởi vì... à... bác cũng có một đứa cháu cùng tuổi cháu.

- Vậy à, thế con trai hay gái hử bác

- Con gái, nếu còn sống chắc nó cũng xinh đẹp lắm.

- Ủa vậy chị ấy mất rồi sao?

- Bác không biết, đã lâu rồi, bác không được tin tức gì của nó cả.

- Thế còn mẹ cô ấy đâu ạ ?

Một cái nhìn mặt đau buồn trên gương mặt của Bà Hạnh:
Đã chết rồi.

- Xin lỗi bác, cháu vô tình khơi dậy nỗi buồn của gia đình bác.

Bà Hạnh dò bước qua mặt Kha, giọng trầm buồn:

- Cuộc đời nói rất bất hạnh, có chồng chẳng ai thừa nhận. Vợ chồng bồng chổng nhau sống vất vả cơ hàn, rồi bệnh tật. Đã vậy mà cũng không yên thân. Ông chồng hay ghen của nó cứ làm khổ nó hoài.

Nghe chuyện của người, Minh Kha không khỏi chạnh lòng nhớ đến chuyện của mình. Nàng thở dài:

- Không biết đến bao giờ mới hết chuyện gia đình chồng làm tội nàng đâu.

Vốn là người đàn bà nhạy cảm. Bà Hạnh nhận ra tâm sự của Minh Kha qua câu nói vừa rồi:

- Kha à, dường như cháu và Chương cũng đã gặp không ít khó khăn ?

Kha nhìn xuống chân mình, giọng buồn buồn:

Đạ, mẹ anh ấy không chấp nhận cháu.

- Chắc gia đình bà ấy cũng khá gia?

- Rất giàu là khác, bác ạ. Bà ấy là bà chủ khách sạn Sương Mù.

Bà Hạnh đột kêu lên:

- Bà chú khác sạn " Sương Mù", cháu định nói đến bà Mỹ Hương?

Minh Kha ngạc nhiên:

Đạ đúng rồi, sao bác biết?

Bà Ha.nhu hướng mặt ra ngoài, giọng lạnh như băng:

- Bà ta là người đàn bà thâm độc. Nếu yêu Chương, cháu nên chuẩn bị tinh thần đi.

- Bác à, cháu cũng đã có vài lần gặp bà ấy. Thật ra....thật ra bà ta cũng không đến nỗi nào.

- Con dễ tin quá vậy? - Bà Hạnh cố chấp

- Bà ta đã từng là người rất độc ác... À mà thôi, có nói ra cũng không giúp được gì cho cháu. Bác nghĩ, nếu quyết lòng sống với Chương, cháu nên chuẩn bị tinh thần. Hai đứa hãy cố gắng vượt qua mọi trở lực về từ phía gia đình để đên với nhau. Riêng cháu, cháu nên đề phòng bà Mỹ Hương, bởi vì bà ta sẽ không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Minh Kha ngẩn ngơ nhìn bà Ha.nh. Sao bà có vẻ hiểu bà Mỹ Hương đến vậy. Còn nữa, trong giọng nói của bà Hạnh có gì đó giận dữ, phần nộ y như hai người đã từng có ân oán với nhau.

Đúng ra bác không nên nói với cháu như vậy, vì có thể cháu sẽ là con dâu của bà ấy. Nhưng bác chỉ muốn cháu chuẩn bị tinh thần tốt.

- Cháu hiểu ạ, xin cảm ơn bác.

Từ đó cho đến lúc trở về nhà, Minh Kha không ngừng tự hỏi: Thật ra bà Hạnh là ai? Có quan hệ thế nào với bà Mỹ Hương.

Vừa ra khỏi cổng, Chương phóng xe một mạch đến góc cửa nhà Măng, anh bạn thân. Cửa chưa mở, đã nghe giọng ồn ồn từ bên trong:

- Ấy dạ Khuya rồi mà ma nào dám đến quấy phá ông vậy hở ?

Tiếp theo câu nói là cái đầu bù xù được gắn trên một thân thể dài ngoẵng ló ra ngoài. Anh ta nheo nheo mắt:

- Thì ra là mi, tên " đầu sắt"

- Khoan đã.- Chương gọi giật khi thấy anh bạn quay lưng- Măng, mau thay áo quần rồi đi với tao.

- Ngày mai hả ?

- Không. Ngay bây giờ.

- Vậy cảm phiền rủ mấy ông điên ngoài đường đi. Bảo đảm với mày sẽ thú vị lắm đó- Măng vừa đi vào trong nhà vừa nói.

Chương chặn trước mặt bạn, ra lệnh:

- Không nói nhiều nữa, dứt khoát mày phải đi với tao.

Măng nhăn nhó:

- Nhưng còn ma6 y đề tài tao vẫn chưa viết.

- Thêm một đêm viết lách mày cũng chẳng nổi tiếng hơn đâu.

ĐDành vậy nhưng chắc chắn tao sẽ bị mấy lão kia rầy rà, thậm chí treo giò.

- Nếu thế thì cứ để mấy lão cứ việc nói cho hả hơi. Chuyện của tao bây giờ là quan trọng hơn tất cả. Thôi, đi thay cái khổ mau lên.

- Mày phải hứa là phải thả tao về sớm- Măng lắc đầu khuất phục.

ĐĐược, đươc.c- Chương vờn ói vừa đẩy bạn vào trong và lắc đầu cười.

Măng, bạn chàng là vậy. Tuy anh chàng có bề ngoài không được điển trai nhưng lại rất tốt. Nhớ lần gặp Măng

đầu tiên, Minh Kha đã che miệng cười nói nhỏ với Chương.

- Người đâu mà cao lêu nghêu, em nghĩ tên ấy phải là "Tre" mới đúng.

Sau này trong những lúc đùa vui, cả Chương và Minh Kha cùng gọi Măng là "Anh Tre Việt Nam ơi" Lúc ấy Măng chỉ cười. Thật là tếu.

Còn Chương thì khác, Chương vừa đẹp trai, lịch thiệp nhưng cũng rất bướng bỉnh, khó thuyết phục. chính vì vậy mà Măng gọi bạn là tên "Đầu Sắt".

- Xong rồi, xong rồi- - Bây giờ thì diễn viên Nguyễn Chánh Tín cũng không đẹp trai bằng tớ đâu.

Quả là Măng có vẻ tươi tắn, lịch sự hẳn trong bộ âu phục đi làm việc. Chương gật gù.

Coi cũng được. Bộ đồ này mà ngồi giữ xe thì nhất rồi. Nào lấy xe mau đi.

Măng ngẩn ra một giây rồi buông người xuống ghế:

- Không đi.

Chương tròn mắt:

- Tại sao?

- Thứ nhất, không có xe để lấy. Thứ hai tao không thích làm nhân vật phụ để ngủ bên đường.

Bình thường có lẽ Chương đã phì cười vì cách nói và cử chỉ của bạn. Nhưng hiện giờ chàng không thể, chàng đang bối rối vì chuyện khác:

- Vậy xe đâu?

- Thằng em nó mượn rồi.

Đúng là không gặp may, đành phải tống ba thôi.

- Cái gì? Mà ý tưởng muốn nhét tao chỗ nào cũng được sao? - Măng giãy nảy.

- Không, nào cách khác đi.

- Khoan đã.

- Gì nữa đây? Chương sót ruột.

- Trong nhà còn chiếc xe hơi của bà Nga Hay là...

Nga là chị ruột của Măng. Chương khoát tay:

- Thôi, phiền lắm. Mình đi xe honda cũng được mà, giờ này trễ quá rồi.

- Không sao, bà Nga đi một tuần mới về. Mình mượn xe đi một chút trả lại chứ có để lâu đâu mà sợ.- Măng kéo tay bạn và khi thấy Chương còn chần chừ. Măng đẩy bạn về phía chiếc xe- Nào, trở tài mở khoá đi.

Khác với cách sống thoải mái của Măng. Nga là một người sống mực thước, nghiêm khắc. Điều đó cũng dễ hiểu vì bảy năm nay chị đã thay mặt ba mẹ để chăm sóc cho Măng là đứa em trai duy nhất. Tất nhiên sự kèm kẹp của bà chị chẳng làm Măng thích thú chút nào. Vì tháng nào cũng lệ thuộc tiền bạc nên Măng cũng chẳng có cơ hội để tự ái. Riêng đối với Chương, Nga luôn ưu ái đặc biệt vì Nga cho rằng Chương là chàng trai tốt và có bản lĩnh. Điều đó thì lại rất tối cho Măng.

Giờ Măng bảo lấy xe mà chưa có sự đồng ý của Nga, Chương cảm thấy áy náy. Đúng lúc ấy Măng lại hỏi thúc:

- Nè, nhanh lên chứ. Đúng là cái đầu sắt của mi thật là khó bảo. Thôi được nếu ngại thì thứ bảy tới cứ đên đây thú thật với bà Nga là xong chuyện. Bà ấy nề mà lắm lắm đó, có chửi cũng không nhiều đâu.

Thấy Măng nói có lý, Chương mở cửa chui vào xe. Chỉ sao mười phút, chiếc xe đã lướt trên đường êm như ru.

- Ê, lúc này mà vẫn chưa nói tao nghe đi đâu đó nghe-
Măng quay đầu hỏi Chương.

Ngồi cạnh Măng, mắt Chương vẫn đăm đăm nhìn lên phía trước:

ĐĐến chỗ Minh Kha.

Măng trợn mắt:

- Nè, tao nói rồi tao sẽ không làm người thừa thứ ba đâu đó.

Chương mỉm cười, nụ cười đầu tiên từ khi chàng gặp Măng đến giờ.

- Tối nay mà đóng vai một nhân vật quan trọng, là người làm chứng duy nhất cho lễ đính hôn của bọn tao.

ĐĐính hôn ư ?

- Ừ.

- Minh Kha với mà?

- Chư" chẳng lẽ tao với mà?

- Một lễ đính hôn chỉ có bao người cô dâu, chú rể và người làm chư"ng. Chuyện ly kỳ thật đấy. Nào chúc mừng.

Măng đưa tay ra nhưng Chương kêu lên:

- Lái không tập trung mà ở đó bắt tay bắt chân.

ĐĐược mà- Măng chặc lưỡi

Hai bàn tay đàn ông siết chặt. Chương cảm thấy hạnh phúc. Chốc nữa đây, Minh Kha sẽ trở thành vợ sắp cưới của chàng. Lúc đó sẽ không ai có thể chai cứng, kể cả mẹ chàng. Nghĩ đến bà Mỹ Hương, Chương lại thở dài. Nếu bà Hương cương quyết không xem xét lời thỉnh cầu " của

chàng, chàng đành mang tội bất hiếu. " Xin mẹ hãy tha lỗi cho con."

Chương và Măng đến nhà Minh Kha khoảng gần chín giờ tối. Chiếc áo dài trên bàn còn dang vẽ dở. Minh Kha có khiêu u hội họa nên nhận vẽ thêm áo dài kiếm tiền. Chương nhìn người yêu. Không khỏi xót xa.

Cảm thấy như có ai đó đang nhìn trộm. Kha xoay người lại, nửa ngạc nhiên.

- Ợ..anh...

ĐDi với anh.

- Ngay bây giờ ư ?

Chương gật đầu:

- Chúng ta sẽ làm lễ đính hôn tại quán Sương Chiều.

Kha mở to mắt. Sương Chiều là một quán cà phê khá thơ mộng ở ngoại ô Nơi đây cũng là chỗ hẹn hò xưa của hai người. Nhưng bây giờ đến đó để làm lễ đính hôn, Minh Kha cảm thấy quá ngỡ ngàng.

Hiểu được tâm trạng bối rối của người yêu, Chương cười:

- Sao, có cần anh nói lời cầu hôn hay không?

Má Kha nóng bừng:

- Em không phải là người ham thích những thủ tục.

- Nếu thế thì anh sẽ bắt chước kiểu " cướp vợ" của các chàng trai Phi Châu.

Lúc đó Măng cũng bước vào tới, không cần biết hai bạn nói gì, Măng cứ hối thúc.

- Sắp đến giờ rồi đó, đừng thì còn xạ Anh cho Kha mười lăm phút để sửa soạn đó nha.

Chương rút trong túi ra hộp nhẫn, chàng bối rối nói:

- Kha à, anh tiếc là không được lo nhiều cho em, chỉ có hộp nhẫn này thôi.

- không cần gì nhiều đâu anh. Thôi hai anh ở đó chơi, em xin phép.

Minh Kha cười hồn nhiên rồi biến thật nhanh Măng nháy mắt bảo Chương:

- Vào giúp người ta đi.

- giúp gì?

- Ngốc ời là ngốc, cô dâu nào chẳng khỏi việc để nhờ vả.

- Nhưng... - Chương lúng túng trông thật buồn cười.

- Anh Chương à, anh và anh Măng ra vườn hái giùm em bông hồng đi nha.

Măng nhún vai:

- Kể ra người yêu của mi cũng đáo để thật. Cô nàng biết cách từ chối lắm đó.

Chương và Măng kết xong bó hoa cô dâu thì Minh Kha cũng vừa sửa soạn xong. Nàng mặc chiếc đầm trắng giản dị nhưng rất dễ thương. Mái tóc nàng bới cao được giữ chặt trên đỉnh đầu bằng rô bằng cũng màu trắng có đính những hạt kim sa lấp lánh. Gương mặt nàng tuy trang điểm nhẹ nhưng bộc lộ được những nét thanh tú.

Chương gần như ngẩn ra.

- Ai vậy ta?

Măng và Minh Kha cùng bật cười.

ĐDâu có gì, cũ cũ một chút mới mới một chút- Kha túm tím.

Măng hỏi:

- À này, em có mượn n mượn một chút không? Anh có sợi dây chuyền...

Minh Kha lắc đầu cười:

Đạ, cảm ơn. Em nghĩ như thế này cũng giống cô dâu rồi.

Chương mở hộp chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn vàng trên có khắc hai chữ K và C quện lấy nhau.

- Em thích không? Chương hỏi.

Mắt Minh Kha long lanh:

- Tất cả những gì anh tặng đều có ý nghĩa với em.

Chương nheo mắt với Măng rồi quay sang Kha:

- Anh đeo cho em nhé.

Măng cản:

- Ê, đợi tới quán, khi đã ngồi tề chỉnh trang nghiêm đã.

Chương bướng bỉnh lắc đầu:

- Không, tao phải đeo vào tay nàng mới chắc ăn.

Câu nói rất bình thường và Minh Kha cũng cười, ngoan ngoãn chia ngón áp út cho Chương. Xong, chàng lấy bó hoa hồng, trịnh trọng trao cho Kha và nói:

- Kể từ giây phút này, em là vợ của anh rồi đó.

Chương nói và giữ thật lâu nụ hôn trên môi Kha Măng tinh ý quay đi.

- Anh yêu em- Chương nói không cần khẽ khàng.

- Em cũng vậy, rất yêu anh.

Chương khoác vai vợ sắp cưới, vừa nói:

- Chúng mình đi nhỏ.

Trong tay Chương, Minh Kha tủm tỉm cười và nghĩ thầm:

- Sao anh ấy có vẻ gấp rút đeo nhẫn cưới thế, y như là mình và anh ấy sắp chia tay nhau vậy.

Đêm không trăng nhưng vì quá quen với con đường này nên cả ba đi khá dễ dàng. Khi phát hiện ra chiếc xe nằm dưới chân đồi. Kha reo lên:

- Hai anh chuẩn bị cả xe hoa nữa à?

ĐÂY là sáng kiến của Măng đó, em cảm ơn hẳn đi.

Măng lắc đầu lia lịa:

ĐỪNG nhắc đến chuyện đó nữa, tôi run muốn chết đây nè.

Kha ngạc nhiên:

- Sao vậy anh Măng, bô...

Biết mình lỡ lời, Măng lắc đầu ngắc ngư:

- Ơ... tôi...

Chương nhanh nhẩu đỡ lời bạn.

- Không có gì đâu Kha à, tại hẳn bị cảm lạnh trong người nên gặp gió là run đó thôi. Măng à, hay là để tao lái?

- Không, cứ để tao mà, bộ mày không tin tưởng sao?

- Tại sao không chứ" ?

Chương hỏi và cũng như trả lời. Chàng mở cửa và cùng với Kha ngồi ở băng sau. Bầu trời đen kịt, gió thổi thốc vào xe.

Chương khoác áo choàng lên vai Kha âu yếm hỏi:

- Em có lạnh lắm không?

Kha ngẩng lên, mắt lóng lánh nét cười.

- Gió đầ^y trời mà lòng em ấm mãi. Nhất là khi ngồi bên cạnh anh.

Chương kéo Kha nép vào vai chàng.

Xe vẫn lướt êm trên đường. Mãng từ nãy giờ vẫn chăm chú lái xe. Chương thì thăm bên tai người yêu:

- Ngày mai anh sẽ đưa em đi đăng ký kết hôn.

Kha không nói gì, nàng tin Chương và giao phó cho chàng quyết định toàn bộ mọi việc.

- Anh yêu em quá nhỏ a.

Kha bật cười khẽ, hôm nay nàng thấy Chương có vẻ thế nào ấy.

- Gì cười?

- Anh làm như em sắp biến mất không còn cơ hội để anh nói những lời tương tự.

- Sao này dù như thế nào, em vẫn không quên anh chứ?

Đạ. Còn em nếu em bỗng trở nên xấu xí, anh còn yêu em nữa không?

Chương ngẩn ra:

- Gì vậy, sao tự dưng bỗng trở nên xấu xí ?

- Em không biết, tự dưng hỏi thế thôi.

Mãng đột ngột lên tiếng cầu nhau.

- Hai người này, tự dưng nói chuyện gì đâu không, nghe ghê quá.

Chương cười*`i lớn:

ĐĐội trời đạp đất như mi mà cũng ngán nữa ha?

Mãng không nói, chỉ chăm chú lái.

Còn Chương thì dường như không muốn im lặng:

- Kha nè, em đang nghĩ gì vậy ha?

Kha lắc đầu và chỉ cười.

Chương lại cất tiếng:

- Tội mình thật là lãng mạn, em có thấy như vậy không?

- Vâng. Đêm nay thật là điên nhưng em thích lắm.

Kha ngược lên khi nói, môi nàng từ từ mở ra như đoá quỳnh nở ban đêm. Ngoài mặt như vậy nhưng trong lòng Minh Kha rất bối rối. Nàng biết là bà Mỹ Hương sẽ không ba giờ để yên cho nàng. Bà chỉ làm điều gì bà thích làm, chỉ nghe điều gì bà muốn nghe và chỉ chịu hiểu điều gì hợp ý bà. Kha vừa lo cho mình lại vừa lo cho Chương, vì nàng Chương sẽ mang tội bất hiếu.

Tiếng lá của hàng cây hai bên đường đánh vào nhau làm Kha giật mình. Nhìn ra ngoài nàng thấy bầu trời đen kịt. Gió luồng vào cả trong xe thổi thốc vào mặt. Kha lo lắng:

- Trời chuyển mưa thế này liệu có mưa to không anh?

- chắc không tránh khỏi. Gió hươ"ng Nam vậy thì mưa chắc sẽ lớn lắm.

- Vậy tính sao bây giờ?

Chương khều vai Măng:

ĐDo, tính sao giờ Măng?

Măng vừa tăng tốc vừa nói:

- còn khoảng hai cây số nữa là đến nơi rồi. Ta nghĩ chúng ta nên đi luôn cho kịp. Vả lại gần đây đâu có chỗ nào để trú mưa.

Măng có lý nhưng Chương cảm thấy không an tâm. Bình thường con đường nầy vốn đã loang lổ ổ gà. Quay nhìn Kha, thấy cô bé im lặng nép vào vai mình, Chương thấy thương quá. Lúc nào cũng vậy, Kha luôn ngoan ngoãn và có niềm tin tuyệt đối vào chàng.

Bỗng dưng Chương lại thấy lo:

- Dừng lại đi Măng?
- Sao vậy?

Đoạn này đường xấu quá, lại dốc nữa.

Nói rồi Măng tập trung vào tay lái. Thật ra con dốc này cũng ngắn, không đáng ngại cho lắm.

Mưa mỗi lúc một lớn, càng lên cao, sức đẩy của gió càng mạnh nên tốc độ của xe giảm thấy rõ. Xe nhích chậm chậm gần như là bò lên dốc. Cuối cùng thì cũng lên đến đỉnh và chuẩn bị đổ.

Kha và Chương thở phào nhẹ nhõm như vừa cất được gánh nặng. Thế nhưng cảm giác ấy chỉ tồn tại trong chốc lát. Măng đang cần mọi tay cố gắng giữ chặt vô lăng.

- Có chuyện gì hở Măng- Chương hỏi, giọng cố không khẩn trương. Dường như ichàng cũng sợ bạn phải phân tâm Đường như xe đã bị tuột thẳng rồi.

Kha lo lắng nhìn Chương, chàng chỉ biết giữ chặt lấy Kha trong vòng tay. Còn Măng, vẻ mặt hết sức căng thẳng, xe đổ vù vù xuống dốc. Thương Măng quá, Chương nghĩ, Măng đang muốn giành tất cả sự lo lắng về mình. Đã đổ được nữa con dốc rồi, lạy chúa.

- Chết rồi Măng ơi- Chương cảm mắt về con đường phía trước rồi bật kêu lên- Có cây đổ vắt qua đường. Mau bẻ lái qua phải tay trái.

- Coi chừng

Không biết đó là tiếng hét của ai, chỉ nghe một tiếng "rầm" dễ sợ. Chiếc xe đâm đầu vào thân cây cổ thụ đổ ngang trước mặt, sau đó dội ra chồm lên một lần một lần nữa quất vào vách đá. Còn bờ vực nằm bên phải vẫn lạnh lùng hứng mưa.

Bà Mỹ Hương đi qua đi lại trước phòng cấp cứu. Hiện giờ con trai của bà đang nằm ở đó sốt ruột, bà ghé mắt nhìn qua chiếc cửa kính nhưng chẳng thấy gì cả. Từ hôm qua đến giờ bà luôn túc trực ở đây để chờ bác sĩ thông báo tình trạng của Chương. Thế nhưng họ cứ đi ra, đi vào tất tả nhưng chả ai hé răng lời nào ngoài câu:

- Còn hôn mê.

Bà Hưng cứ nhấp nha nhấp nhóm than trời trách đất. Sáng sớm hôm qua khi được tin, bà đã tức tốc đến bệnh viện. Và khi biết bị tai nạn còn có Măng và Kha, thế là bà sốt cả ruột lên. Tất cả cũng tại con bé Minh Kha đáng ghét, nó đã dụ dỗ con trai bà. Thứ con gái đêm hôm đi với hai người đàn ông thì còn ra thể thống gì nữa. Nếu Chương có bề gì, bà sẽ không tha thứ cho Minh Kha đâu.

Cánh cửa phòng cấm xích mở, thân nhân ùa đến.

- Cô ơi...

- Ai là thân nhân của Nguyễn Hoàng Chương.

Bà Mỹ Hương mừng rỡ lên:

- Là... tôi... là tôi đây.

- Mời bà đi theo tôi, ánh đã tỉnh lại rồi.

- Cám ơn cô.

Bà Mỹ Hương vội vã đến mức không hỏi tình trạng thương tích của Chương thế nào. Điều bà quan tâm duy nhất là con trai bà vẫn còn sống.

Chương nằm trên giường khép mắt lại. Đầu và chân phải được quấn băng trắng toát. Từ xa trông thấy, bà Mỹ Hương nghe ruột gan rối bời. Bà không muốn Chương nhìn thấy những giọt nước mắt của bà.

- Mẹ.

Bà Mỹ Hương giật mình khi nghe tiếng Chương gọi:

- Mẹ, con xin lỗi.

Bà Mỹ Hương khoát tay, đầu lắc lia lịa. Câu nói của Chương làm bà mủi lòng và tất cả sự kiềm chế từ nãy giờ đều tan biến theo hai dòng nước mắt. Bà vuốt má Chương như ngày nào chàng hãy còn là một đứa trẻ.

- Con đau lắm không?

Đạ, con không sao.

- Nhưng chân của con...

Chương hơi quay mặt, tránh ánh mắt xót xe của mẹ. Vô tình bà Mỹ Hương đã gợi lại nỗi khổ tâm mà chàng không muốn nghĩ đến. Dầu gì thì với mẹ, chàng không thể giấu.

- Chân tar i của con bị gãy rồi mẹ à. Con phải nghỉ một thờ`i gian khá lâu.

- Ôi, Lạ Chúa- Bà Mỹ Hương mừng rỡ ĐDúng là trong cái xui có cái may con à. Sau này con không bị thương tật là tốt lắm rồi.

- Mẹ à, tối hôm đó con với Măng và Kha đã đi...

Bà Hương khoát tay:

- Thôi đừng nhắc đến chuyện đã qua.

Ngỡ có lẽ bà Mỹ Hương đã thông cảm không trách chuyện cũ. Chương mừng thầm. Chàng nói nhỏ.

- Mẹ hãy giúp con hỏi xem Măng và Kha thế nào rồi.

Bà Mỹ Hương cau mày, bà cho rằng sự lo lắng của Chương với Minh Kha và Măng như vậy là quá đáng. Điều đó quả là bất công đối với bà. Lòng ghen ghét của bà mẹ ích kỷ lại nhen lên nỗi ân hận vì cảm giác có lỗi với con trai giờ đây biến mất. Dầu sao thì bà cũng không thể chấp nhận Minh Kha Bà nói khéo:

- Biết nghĩ đến bạn bè trong hoàn cảnh này là rất tốt. Vậy thì liệu chúng nó có nhớ đến con không?

- Nhưng có thể Măng và Kha cũng như con, hôn mê gần cả hai ngày?

Bà Hương thở ra nhún nhường.

- Thôi được, mẹ sẽ cho người hỏi thăm giúp con. Nhưng hãy nhớ rằng đó cũng là vì con đó nhé.

Đạ, con hiểu.

Chương nhận ra vẻ miễn cưỡng của mẹ ngay từ đầu nhưng chàng không thể nhờ ai khác vì lúc vừa tỉnh dậy chàng đã hỏi thăm các bác sĩ về Măng và Minh Kha nhưng chẳng ai biết cả. Linh cảm có điều gì đó không may xảy ra cho bạn nhất là đối với Minh Kha làm Chương day dứt không yên. Tuy nằm một chỗ nhưng chàng vẫn tâm niệm bằng mọi cách phải cố gắng lo cho bạn.

Rời phòng bệnh của Chương bà Mỹ Hương không về nhà mà bắt đầu cuộc tìm kiếm Măng và Minh Kha. Đây là một bệnh viện lớn nhất trong nước nên việc tìm một cái tên của bệnh nhân cũng khá vất vả. Người ta cho biết cùng thời điểm xảy ra tai nạn với Chương và bạn của chàng có rất nhiều ca đưa vào cấp cứu. Nhưng rồi bà Mỹ Hương cũng tìm được phòng của Măng. Tiếc là bà đã đến chậm, những người nằm cùng phòng cho biết rằng Măng đã cùng người nhà xuất viện trước đó một giờ.

Thế mới biết bạn bè ai tốt ai xấu. Người vì vô tình đến nỗi ra viện là dòng tuốt không hỏi xem bạn mình chết sống thế nào. Vậy cũng tốt- bà Mỹ Hương nghĩ để cho Hương có dịp sáng mắt ra.

CHƯƠNG 3 -

òn Minh Kha thì sao? Bà Mỹ Hương nghị Hân nó ra viện trước Măng rồi cùng nên.

- Hừ, tội nghiệp cho thằng Chương nhà mình. Chỉ có nó mới biết nghĩ đến người khác. Còn đám bạn chỉ toàn là một lũ vô tình vô nghĩa. Vậy thì mình còn tìm con bé đó làm gì nữa, về cho xong.

Bỏ đi được vài bước, bà Mỹ Hương chợt khựng lại. Không được nếu Chương hỏi thì bà phải trả lời làm sao đây? Dù gì mình cũng đã hứa với nó, thôi thì chịu tổn thêm ít phút nào để tìm kiếm Minh Kha để vui lòng Chương cho xong.

Thế là bà Mỹ Hương quyết định quay trở lại. Sau một vòng tìm kiếm khắp các khu vực trong bệnh viện nhưng chẳng ai biết Minh Kha là ai. Lật sổ ghi tên bệnh nhân nhập viện cũng không có. Bà Mỹ Hương lại đi đến kh vực còn lại. Có một cô y tá sốt sắng đưa bà đến gặp một cô gái tên Kha nằm ở phòng 212. Nhưng nghe vậy bà Mỹ Hương lại do dự:

- Nó vẫn còn sống. Nằm ở phòng 212.

Cô y tá nhanh nhẹn dẫn đường. Tin Minh Kha cùng nằm ở bệnh viện này, còn sống khiến bà không được vui. Nghe mọi người kể lại, người ta phát hiện ra con bà và Măng nằm` sóng soài trên đường, xe hơi bị hư nặng. Còn Minh Kha thì còn vương trong xe, nằm kẹp giữa hai băng ghế ngồi, máu ra ướn gần hết chiếc đầm màu trắng. Nghe vậy bà đã nghĩ:

- Có khi nó chết còn hay hơn.

Nhưng bây giờ con bé vẫn còn sống khi thật.

- Ờ hay là mình thử nói chuyện với nó lần nữa xem sao.

Mắt bà Mỹ Hương sáng lên với ý nghĩ mới nảy sinh trong đầu. Minh Kha không cha không mẹ, đã vậy đang gặp tai nạn chắc sẽ rất cần sự giúp đỡ về tiền bạc. Được thôi, tiền thì bà Mỹ Hương thừa thãi nhưn bà cần có điều kiện.

- Thưa bà, đến rồi a.

Cô y tá có vẻ lễ phép ra mặt khi thấy bà Mỹ Hương là một người giàu có:

- Cám On cô nhé- - Bà Mỹ Hương mỉm cười và giúi vào tay cô ta tờ giấy bạc.

Bà Mỹ Hương đẩy cửa bước vào và cũng thật nhanh, bà quay ra liền sau đó. Cô y tá vẫn chưa kịp đi khỏi chỗ.

Đây không phải là người tôi cần tìm.

Bà Mỹ Hương quát nhỏ, giọng trịch thượng của kẻ có tiền. Cô y tá ngỡ ngác một lúc, chừng sức nhớ ra cô ta chạy theo bà Mỹ Hương:

- Thưa bà.

Đừng làm phiền tôi nữa.

- Nhưng, tôi...

Bà Mỹ Hương quay lại, trừng mắt:

Đừng hòng lừa tôi một lần nữa, cô đi đi.

Nói xong bà Mỹ Hương quay quắt. Mặt cô y tá thộn ra vì ngỡ ng . Bất chợt cô ta nhìn xuống bàn tay mình, tờ bạc nhỏ của bà Mỹ Hương vẫn còn nằm trong lòng bàn tay.

Lần này thì bà Mỹ Hương định về thật, bà đi nhanh không thèm ngoái đầu nhìn lại một cô gái băng kín cả người, giống như bị phỏng axit... Nhưng giống như có sợi dây vô hình níu kéo, chân mỗi như bà đành ngồi xuống một chiếc

ghế đã dưới gốc cây rồi nghĩ ngợi bằng quợ " Không biết lúc này Chương có ngủ được không? Vết thương mới mổ hăng nó phải đau ghê lắm. Từ nhỏ nó đã là thằng bé lì lợm, giỏi chịu đựng, giờ lớn lên cũng thế. Tại sao nó không yêu cô gái nào khác mà lại là Minh Khả Đứa con gái có nhiều bất hạnh. Nếu ta chấp nhận cho hai đứa cưới nhau thì chẳng khác nào tự trát trấu vào mặt mình. Không, không thể được. Ta không thể vì thương hại con bé ấy mà nhượng bộ con trai. Nó phải nghe lời vì ta là mẹ nó.

Nói gì thì nói, chiều nay nếu không biết tin tức của Minh Kha chắc chắn Chương sẽ mất ngủ. Điều đó sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khoẻ của nó. Nhưng biết làm sao được, ta đã cố gắng hết sức?

Nghĩ vậy nhưng bà Mỹ Hương cũng chẳng yên tâm hơn. Nơi cuối cùng bà gõ cửa là phòng cấp cứu với hy vọng tìm một chút gì đó có liên quan đến Kha.

- Cô ơi- - Bà Mỹ Hương nói chuyện với cô y tá trực. Tôi muốn tìm một cô gái bị tai nạn xe cộ đưa vào đây đêm hôm trước với hai đứa con trai.

Cô y tá nhìn bà Mỹ Hương một cái thật nhanh. Bà hơi khựng lại vì đó chính là cô gái khi nãy đã nhận tờ bạc lẻ của bà. Cô ta lạnh lùng nói:

- Cô gái ấy đã chết rồi. Giả khi nãy bà đừng đi có khi nghe được những lời cuối cùng.

Buổi chiều, thấy bà Mỹ Hương đến Chương mừng rỡ. Chàng không thể tự ngồi dậy được.

- Con thấy trong người thế nào?

Đạ, cũng khoẻ. Mẹ có hỏi giùm con chuyện của Măng và Minh Kha không?

- Có. Măng bị thương nhẹ và đã xuất viện rồi. Chương, mẹ pha cho con ly sữa nóng nhé?

Chương gần như không nghe thấy câu hỏi của bà Mỹ Hương, tin Măng về nhà làm chàng nhẹ nhõm.

- Còn Minh Kha soa hờ mẹ ?

Nghe hỏi bà Mỹ Hương giả vờ chú tâm vào việc quậy sữa để tránh nhìn vào mắt con trai. Tuy không thích Minh Kha nhưng cái tin nàng chết làm bà không ít xốn xang. Thái độ im lặng của bà đó làm Chương nghĩ khác. Chàng nói như một lời giải thích:

- Cho biết mẹ không có cảm tình với Minh Kha nhưng con không có cách nào để thuyết phục mẹ. Lý ra con không nên làm cho mẹ buồn vì con đã hiểu ra rằng không có mẹ con sẽ chẳng làm gì được.

- Uống đi cho nóng, con. Bà Mỹ Hương nhắc.

Chương ngoan ngoãn đưa ly sữa lên một nhưng chàng chỉ uống một hộp nhỏ.

- Chương à, nếu con nghĩ rằng mẹ không có cảm tình với Minh Kha thì điều đó không đúng đâu. Ngược lại mẹ rất thích con bé ấy nhất là đôi mắt và vầng trán cương nghị của nó. Những người đàn bà như thế có thể giúp chồng được nhiều việc. Từ đây về sau mẹ hứa se> không xen vào chuyện của các con nữa.

Chương nhìn chăm chú vào mắt mẹ, chàng lảng máng nhận ra điều đó mà bà Mỹ Hương cố tình giấu giếm. Rõ ràng mẹ chàng chỉ muốn cho chàng được vui, nhưng chàng đã quá nhạy cảm.

- Mẹ, nói cho con biết đi có phải Minh Kha đã bị làm sao rồi không?

Bà Mỹ Hương cố gượng cười để che lấp sự lúng túng của mình:

Đúng là Minh Kha bị thương khá nặng nhưng đã ổn rồi-
- Bác sĩ đang chăm sóc cho nó.

- Liệu Kha có thể qua khỏi không mẹ?

- Mẹ đã nói rồi, nó là con bé có bản lĩnh vì vậy con khỏi phải lo chuyện đó.

- Con rất muốn đi thăm Kha, nhưng Chương buồn bã nhìn xuống đôi chân bất động- - Con nhờme...

- Con yên tâm, mẹ không bỏ nó đâu.

Lúc ấy y tá trực đến yêu cầu thân nhân ra ngoài. Chương tranh thủ hỏi thêm bà Mỹ Hương:

- Mẹ hứa là sẽ không chia rẽ chúng con nữa chứ ?

Mỹ Hương im lặng gật đầu. Ánh mắt bà nhìn Chương có chút thương hại và bà quay đi thật nhanh.

- Ui dạ Cái bà này đi với đứng... Ủa là bà sao?

Bà Mỹ Hương ngẩng lên người mà bà vừa đắm sầm vào chính là cô y tá hôm nọ báo tin Minh Kha chết.

- Tôi có chuyện muốn nói với bà, vào phòng tôi nhé.

Đoán cô y tá bảo mình đến để nhận xác Minh Kha về chôn, bà Mỹ Hương lắc đầu lia lịa:

- Tôi không đi được đâu. Tôi bận lắm.

- Không đến cũng không được. Tôi mời bà đó.

Cô y tá ra lệnh rồi bỏ đi trước.

Không còn cách nào khác, bà Mỹ Hương buộc phải đi theo. Cô y tá nói ngay khi vừa ngồi xuống ghế:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm nọ, bà có đến hỏi thăm tôi về một cô gái, và tôi có nói cô ta đã được đưa vào nhà xác. Trong chuyện này có thể tôi hoặc bà đã bị lầm lẫn.

- Lầm lẫn? Tôi chưa hiểu ý cô.

Cô y tá mở tập hồ sơ bệnh án để trên bàn, chậm rãi nói:

- Cô Minh Kha, cô gái hôm nọ bà hỏi thăm hiện nay vẫn còn sống.

Bà Mỹ Hương trở mắt sừng sốt, cô y tá nói tiếp:

Đúng là như vậy. Tất nhiên đây không phải là trường hợp chết đi sống lại. Ngay buổi tối xảy ra tai nạn có hai cô gái được đưa đến đây. Một cô chết thật như tôi đã nói với bà cũng tên là Minh Kha nhưng họ Trần còn Minh Kha họ Đoàn hiện đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt. Cô họ Đoàn mới đúng là người cùng đi với con trai bà.

- Tôi muốn đến thăm nó- - Bà Mỹ Hương đứng bật dậy.

- Khoan đã. Chúng tôi nghe nói cô gái này không còn ai thân thích vậy bà là gì của cô ấy?

Là gì ư, bà Mỹ Hương không biết phải nói thế nào. Thật tình bà cũng tò mò muốn biết xem tình trạng sức khỏe Minh Kha ra sao nên cuối cùng bà nói thật.

- Tôi là mẹ của bạn trai cô ấy? Con trai tôi cũng đang nằm điều trị tại đây.

Cô y tá đứng dậy:

- Tốt quá, bà đi theo tôi.

Bà Mỹ Hương theo cô y tá đi sang đây bên phải của bệnh viện. Đây cũng là khu cấp cứu dành riêng cho bệnh nhân nặng, vì vậy bà Mỹ Hương hết sức hồi hộp. Đến trước phòng 101 cô y tá nói:

- Bà ở đây chờ tôi một chút nhé.

Nói rồi cô y tá đi nhanh vào phòng. Thời gian trôi thật chậm. Bà Mỹ Hương nôn nóng chờ đợi. Rồi cánh cửa phòng cũng hé mở, cô y tá lúc này ra hiệu bà đi vào.

Trong phòng không có ai ngoài bệnh nhân và cô y tá. Thế nhưng chân bà Mỹ Hương lúng túng như đi biểu diễn trước hàng ngàn người không bằng. Phải khó khăn lắm bà mới đến gần giường bệnh.

- Ôi, bà Mỹ Hương sợ hãi hét lên và vó[^].i vĩa xoay mặt đi. Bà không thể nào tưởng tượng nổi người nằm trên giường hiện giờ lại là Minh Kha, một gương mặt gần như dị dạng. Trời ơi, tại sao lại khùng khiếm như vậy?

Minh Kha vẫn nằm thỉm thỉp không hay biết gì, rất nhiều đây truyền dịch thả quanh người nàng. Hình như đã trấn tĩnh bà Mỹ Hương quay lại nhìn Minh Kha một lần nữa. Bà lắc đầu thở dài. Nếu sống với gương mặt như thế thì thà chết đi còn hơn.

- Chúng ta ra ngoài. Cô y tá đề nghị.

Bà Mỹ Hương không nói gì chỉ nhìn Minh Kha một lần nữa rồi nhẹ gật đầu.

Cô y tá vừa đi vừa hỏi:

- Bà thấy thế nào? Ý tôi muốn hỏi suy nghĩ của bà sau khi gặp Minh Kha đó mà.

- Tội nghiệp con bé.

- Như vậy kể ra cũng hơi lạnh lùng đó.

Cô y tá vổ nhẹ vào tập hồ sơ đang cầm trên tay cười giọng hơi mai mỉa.

- Xin lỗi vì tính tôi hay nói thẳng. Nếu tôi đoán không lầm thì quan hệ giữa bà và nàng dâu tương lai không được "mặn mà" cho lắm.

ĐDây là trò gì vậy? - - Bà Mỹ~ Hương quắc mắt.

ĐDừng nóng, thưa bà. Đó chỉ là vài câu xã giao thông thường thôi mà. Nếu bà không đồng ý tôi thành thật xin lỗi. Quan trọng là điều tôi sắp nói đây.

- Tôi sốt ruột quá rồi.

Cô y tá cười cười:

- Tôi sẽ đưa bà đến gặp một phái đoàn người Pháp.

ĐĐể làm gì?

- Xin bà chữ ký để hợp thức hoá một số giấy tờ đưa Minh Kha sang Pháp giải phẫu.

- Tôi...

Cô y tá khoát tay.

- Tôi bảo đảm bà không phải tốn một khoản tiền nào cả.

- Tôi không nói chuyện ấy.

- Thế còn chuyện gì? Tôi nghĩ bà nên mừng vì điều này mới phải chứ?

- Cô không hiểu được tôi đâu.

Bà Mỹ Hương nói và đi thẳng:

- Ồ, bà định làm khó chúng tôi sao?

- Tôi không làm khó ai hết? Nhưng tại sao tôi phải ký chứ? Tôi đâu phải là thân nhân của cô gái đó.

- Lúc nãy bà nói bà là mẹ bạn trai của Minh Kha, như vậy không phải bà gián tiếp thừa nhận là người thân quen rồi còn gì?

Đđó chỉ là vì tôi tò mò muốn biết tình trạng sức khỏe của cô ta mà thôi.

- À. Vậy bây giờ bà muốn để cho cô ta chết phải không? Được rồi tôi sẽ đích thân đến gặp con trai bà.

Bà Mỹ Hương hơi nao núng nhưng vì ghét kiểu nói trịch thượng của cô y tá nên nói cứng:

- Thế thì cô cứ đi gặp nó, tôi không dễ dàng bị ai sai khiến đâu.

Cô y tá tròn mắt nhìn bà Mỹ Hương, hơi xuống giọng:

- Một chữ ký giúp cho bạn gái con trai mình, tôi không hiểu sao bà lại từ chối.

Bỗng một giọng trầm nhỏ thốt lên:

- Bởi vì bà ta vốn không thích nghĩ đến ai ngoài bản thân mình. Cô y tá, tôi là thân nhân của Minh Khạ Đưa hồ sơ đây tôi ký.

Bà Mỹ Hương và cô y tá điều quay về phía người đàn bà lạ vừa lên tiếng. Cả hai không khỏi ngạc nhiên. Cô y tá chăm chú nhìn vào cặp kính đen dán trên đôi mắt một thiếu phụ có khuôn mặt đẹp lạnh lùng đứng ngay cánh cửa. Còn bà Mỹ Hương thì biến sắc thấy rõ, bà lắp bắp:

- Bà... bà... bà...

Mấy ngày nay ngày nào cũng có bạn bè trên công trường đến thăm Chương. Họ đi thành từng nhóm ba hoặc năm người. Đa số họ đều trẻ trung, vui tính và "quậy". Họ mang tiếng cười đến với Chương nhưng bà Mỹ Hương lại không thích. Bà khó chịu và hỏi thảng với Chương:

- con nói với bọn chúng thỉnh thoảng hãy đến đây. Người đâu mà ồn như vịt.

Chương nhăn nhó:

- Toàn anh em trong công trường đó. Họ quý mình họ mới đến thăm chứ me.

- Mẹ đồng ý nhưng thăm viếng thì đại diện được rồi, ai lại kéo cả bầy như thế. Vả lại tụi nó cũng thừa biết lúc nào cũng có mẹ bên cạnh mà.

- Nhưng con thì cần cả hai, mẹ và bạn bè.

- Con dám đánh đồng mẹ ngang hàng với chúng nó sao?

Chương nhìn bà Mỹ Hương lạ lẫm. Không hiểu có chuyện gì mà gần đây mẹ chàng thường gắt gỏng rất vô cớ, nhất là mỗi khi Chương đề cập đến chuyện bạn bè. Biết tính mẹ, Chương không muốn tranh luận. Thế nhưng bà Mỹ Hương không ể gì bỏ qua những cơ hội thế này, bà chì chiết:

- Con có mấy đứa bạn tốt thật đó? Như thằng Măng chẳng hạn, cái thằng cao lêu nghêu như cây tre miến ấy. Nó tốt lắm con à bị thương nhẹ là đông tuốt, không cần biết thằng bạn đi chung sống chết sống như thế nào. Người như vậy có đáng để con coi trọng hay không?

Chương lắc đầu:

- Chơi với Măng từ nhỏ đến lớn con còn lạ gì tính tình của nó nữa. Còn chuyện mẹ nói có thể nó bị ai ai đó ép về nhà.

- Nó đâu phải trẻ con?

Đúng rồi Măng không phải trẻ con nhưng lúc nào cũng phải lệ thuộc vào người lớn.

- mẹ không muốn con quan hệ mật thiết với những đứa như vậy.

Đúng lúc ấy cửa phòng chợt hé mở, không hện mà bà Mỹ Hương, Chương cùng trở mắt nhìn ra cửa.

- Măng?

- Chương ơi Chương...

- Ô! Cô tính rồi à? Hay quá.

Mắt Minh Kha giống như có dán keo, nàng cố gắng không mở ra được.

Giọng trầm trầm của người đàn ông lúc này nghe thật gần.

- Nào, đừng có gấp gáp như vậy. Đầu tiên cô tập nháy mắt từ từ để quen dần với ánh sáng nhé.

Minh Kha hơi co người lại, hỏi:

- Ông là ai?

- À, xin tự giới thiệu. Tôi là Luân, người trực tiếp chăm sóc cho cô ở đây.

Kha hơi yên tâm, nàng tập nháy mắt theo lời Luân hướng dẫn và cuối cùng cũng đã nhìn thấy xung quanh. Đôi mắt to có hàng mi đen rợp nhìn khắp phòng, và sau dừng lại trên chiếc áo bluse trắng của người bác sĩ.

- Tôi đang ở đâu vậy, thưa bác sĩ.

- Cô đoán xem.

Rồi như để gợi ý, Luân, vị bác sĩ khoảng bốn mươi tuổi có nụ cười rất hiền ấy đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa sổ. Bên ngoài bầu trời trắng xoá. Hình như có tuyết rơi...

Kha ngơ ngác không hiểu sao. Có lẽ đoán được tâm trạng của nàng, bác sĩ dịu dàng nói:

- Paris đó, mùa này ngoài đường vẫn còn rất lạnh.

- paris ? tại sao tôi lại ở đây?

Minh Kha kêu lên một cách tuyệt vọng. Nàng đâu có ngờ sự ra đi này. Chuyện gì đã xảy ra Bỗng nàng đưa tay sờ vào mặt. Sự va chạm bất ngờ vào vết thương trên má làm nàng đau đến tận tim. Thế nhưng vẫn còn một nỗi

đau nữa nghiệt ngã hơn. Đó là nỗi đau của sự đơn độc. Và nỗi đau này làm Kha khóc ngất...

Bác sĩ Luân xoay mặt nơi khác để tránh tiếng thở dài. Tuy chưa biết nhiều về Minh Kha nhưng ông đã nhận ra trong đôi mắt nàng có khá nhiều nỗi bất hạnh. Bất hạnh nhất vẫn là sự lạc lõng của cô bé mồ côi, không cha không mẹ, không người thân nơi xứ lạ quê người. Hơn ai hết Luân hiểu điều đó vì chính ông cũng sống lưu lạc xứ người đã bao năm nay. Hôm nhận hồ sơ bệnh án của Minh Kha, ông chỉ thấy chữ ký của một người ghi tên là Trần Kim Hạnh, nhưng không đề rõ quan hệ thế nào với Minh Kha.

Trong cuộc đời nghề nghiệp của mình. Luân đã chứng kiến không ít nỗi đau của sự mất mát. Nhưng trường hợp của Minh Kha làm ông ái ngại thực sự. Không phải Luân thiếu tự tin tưởng ở khoa học. mà là chính cô bé mảnh mai nằm trên giường kia. Không biết cô ta có chịu nổi những ca phẫu thuật liên tiếp hay không. Vả lại điều cần thiết là yếu tố tinh thần, Kha lại thiếu...

Đôi vai Minh Kha vẫn khẽ run run nhẹ trong tiếng khóc có kiềm chế cho nhỏ dần. Luân ôn tồn nói:

- Hãy khóc một lần cho thoải mái đi cô bé. Sau đó hy vọng là mọi việc sẽ đâu vào đó, chuyện cũ chỉ như giấc mơ mà thôi.

Được an ủi, Kha càng thấy tủi thân hơn. Nước mắt nàng chảy tràn trên má.

Luân an ủi:

- Cuộc đời này sẽ không bạc đãi ai cả. Nhất là đối với những người dũng cảm. Tốt nhất là cô bé hãy chấp nhận thực tế và chuẩn bị đối phó với nó. Người ta nói rằng: " Chỉ có những kẻ ngốc nghếch mới mong quá khứ sống lại " Thế thì không nên cứ vì những chuyện quá khứ mà

buôn`. Hãy nghĩ niềm vui và vạch sẵn của đường đi tới. Đối với cô bé, việc trước tiên là phải kiên trì chữa bệnh.

- Tôi bị bệnh gì?

- Cô bị tai nạn giao thông. Bây giờ cô đã bị thương tật quá nhiều.

Minh Kha cắn môi, nàng không quên đem kính hoàng trên đường đến quán "Sương Chiều" Măng và Chương không biết bây giờ thế nào. Còn nàng, sự khô cứng ở các thớ thịt trên khuôn mặt chứng tỏ có lẽ giờ nàng đáng sợ lắm.

- Bác sĩ à, ông vẫn chưa cho tôi biết vì sao tôi đến được nơi đây?

- Cô là người tốt số, một tổ chức từ thiện người Pháp. Khi sang VN tình cờ phát hiện trường hợp của cô. Thế là họ mang cô sang đây với sự đồng ý của người nhà cô.

- Người nhà tôi, ai vậy?

- Tôi cũng đang hỏi cô đây, bà Trần Kim Hạnh, có phải là mẹ cô không?

Minh Kha nhú mày, lẩm bầm.

- Trần Kim Hạnh, chẳng lẽ là mẹ bé Thu.

- Sao? Không quen à?

- Không, tôi có quen một người tên là Hạnh, bà ta bị mù.

Luân ngạc nhiên:

- Bị mù à? Không đâu, bà ta không có vẻ gì mù cả.

- Chẳng lẽ ông đã gặp qua bà ấy?

- Không hề gặp, nhưng tôi có thấy y chữ ký cùng với tên bà ấy ghi ở hồ sơ bảo lãnh một nét chữ khá đẹp, chứng tỏ bà ta là người có học và lại học cao nữa đó.

Minh Kha cười buồn:

- Tôi không hiểu ông đáng nói gì, làm gì tôi được vinh hạnh có quen một người đàn bà nào như vậy.

Luân cau mày:

- Chẳng lẽ cô không tin tôi sao?

Đạ tin. Nhưng rõ ràng tôi không hề dám nói ông. Tôi có biết một người tên Hạnh, nhưng bà ta bị mù.

Luân đi tới đi lui trong phòng về nghĩ ngợi. Lúc sau, ông nói:

- Thôi được, ta không bàn chuyện này nữa. Cô nằm nghỉ đi.

Kha gọi giật lại:

- Ơ... bác sĩ ơi. Ông đừng đi.

Luân ngoái đầu lại rồi cười khẽ:

- Tôi không đi xa đâu, tôi chỉ quanh quẩn đây thôi mà.

Nhận ra sự vô lý của mình Minh Kha ngưng ngừng im bật. Nàng lên tiếng cầu xin thật không hay chút nào. Bởi vì ông ta không phải là người thân và cũng chỉ mới biết nàng mà thôi. Thế nhưng nếu không lên tiếng, Minh Kha sợ mình bất ngờ bị bỏ rơi, một lần nữa trở nên đơn độc...

- Măng vào đây đi.

Nghe Chương gọi bạn. Bà Hương nhún vai bỏ ra ngoài.

Giọng Chương lo lắng:

- Mà nghe hết rồi phải không?

Măng xua tay:

- Không nghe gì cả, mà ra sao rồi?

Chương thở dài:

- Ít nhất cũng phải ba tháng năm nhà. Kể ra cũng chán thật nhưng biết phải làm sao.

- À, hôm nghe mày xuất hiện tao cũng mừng, chỉ sợ mày có bề gì...

- Ê, đừng trù ẻo bậy bạ chứ " Tre Việt Nam", mà đâu có gì đốn ngã được tao đâu. Ủa quên, có tin gì của Minh Kha không vậy?

Chương thở dài:

- Minh Kha cũng đang nằm điều trị tại đây nhưng tao không có cách nào đến thăm nàng được. Tao định nhờ mày tìm giúp một chiếc xe lăn.

- Thôi khỏi, để tao đi thăm giùm cho- - - Chợt Măng im lặng một lúc rồi nói tiếp- - chương à, mày có nghe nói Minh Kha có bị làm sao không?

Chương lắc đầu, Măng tiếp:

- Lúc xe bị tung lên rồi bật xuống, bọn mình đều bất tỉnh. Nhưng có một lúc kh tỉnh dậy tao thấy Minh Kha...

- Minh Kha sao hả?

- Minh Kha... Ờ- - - Măng đột ngột thay đổi sắc mặt- - - Minh Kha lúc ấy cũng chưa tỉnh.

- Hừ. Vậy cũng nói...

- Thôi tao đi.

- Khoan đã Măng- - Chương cản bạn.

- Gì vậy?

Ngần ngừng một lát, Chương thấp giọng, nói:

- Mày hãy nói với Kh rằng dù nàng có thể nào thì tao cũng vẫn cưới nàng.

Măng nheo mắt cười nhưng nụ cười của anh không được bình thường cho lắm. Chẳng lẽ Chương cũng có một linh cảm giống như Măng và gương mặt có thể bị dị dạng của Minh Kha.

Một mình trên dãy hành lang . Măng có cảm giác ai đó đang đuổi theo mình:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu

Măng chưa kịp phản ứng gì thì bà Mỹ Hương đã vượt qua trước mặt. Buộc lòng, Măng lẻo đẹo theo bà đến trước băng ghế đặt một góc của dãy hành lang.

- Có phải cậu định đi tìm Minh Kha không?

Đa... không có- - - Măng chối.

- Tôi biết chắc là cậu không nói thật. Thôi được, cậu cứ tìm đi nhưng sẽ vô ích mà thôi.

- Thưa, bác nói vậy là sao ạ?- - Măng nói nhanh khi thấy bà Mỹ Hương định bỏ đi.

- Cậu có cần nghe tôi đâu?

- Cháu sợ bác không vui.

Bà Mỹ Hương trừng mắt:

- Không vui là thế nào? Bộ tôi ích kỷ đối với con bé đó lắm sao? Tôi biết cậu có ý nghĩ đó với Chương nhà tôi mà.

Đạ không, cháu nghĩ đó chỉ là sự hiểu lầm.

- Vậy cậu tin tôi chứ ?

Đạ, cháu tin- - Măng đáp không ngần ngại.

Được, nếu vậy tôi nói rằng Minh Kha đã chết rồi thì cậu nghĩ sao?

- Không, điều đó không thể...

- Tôi biết thế nào cậu cũng nói vậy mà. Nhưng sự thật đúng như thế dù cậu không tin cũng không được.

Măng nhìn sững bà Mỹ Hương.

- Cậu cứ việc đi hỏi thăm nếu thấy cần thiết. Nhớ, không được để lộ chuyện này cho con trai tôi biết đó.

Đến nước này thì Măng không biết phải nói gì, nửa tin nửa ngờ, anh thở dài.

- Bác ác hơn con tưởng bác a.

Nói rồi Măng đi thẳng. Lúc này tâm trạng anh rối bời. Thực lòng nói anh không tin rằng Minh Kha đã chết nhưng không hiểu sao anh vẫn thấy bối rối một cách kỳ lạ. Anh cầu mong điều đó đừng bao giờ xảy ra.

Mãi đến một tuần sau. Chương loay hoay định rời phòng bằng chiếc nạng gỗ thì bà Hương đến.

- Con định đi đâu vậy ha?

- Con phải đi thăm MINH Kha một lần mẹ à.

- Không được, mẹ đã làm xong thủ tục xuất viện. Xe đang chờ trước cổng. Với lại Minh Kha hiện đang nằm ở lầu ba, đôi chân yếu ớt của con làm sao có thể "lê" lên được đến đó ?

- Con đi được - - Chương nói dứt khoát vì có cảm giác bị coi thường.

Biết tính con trai, bà Mỹ Hương xuống nước nhỏ:

- Chương, nghe lời mẹ đi con. Cho đôi chân cứng cáp rồi con đến thăm Minh Kha lúc nào chẳng được.

- Nhưng đây là lúc mà Kha cần con nhất.

- Thì có ai bỏ bê nó đâu. Ngày nào mẹ cũng đến kia mà.

- Mẹ khác, con khác.

Chương nói là làm, chàng lặc người sau lưng bà Mỹ Hương ra ngoài. Bà Mỹ Hương đang bối rối chưa biết phải làm cách nào để giữ Chương lại thì Măng đột ngột xuất hiện:

- Mà không phải đi nữa Chương ạ.
- Cậu... - Bà Mỹ Hương gần lú cả lưỡi.

Măng lặc đầu như ra hiệu cho bà rồi quay sang nói với Chương:

- Minh Kha đã về nhà rồi

Chương cau mày, hết nhìn Măng lại nhìn bà Mỹ Hương.

- Sao lúc này mẹ bảo với con là Kha vẫn còn ở đây ?
- Minh Kha mới rời khỏi đây khoảng một giờ thì làm sao bác biết được. Thôi đừng nói nhiều nữa, chuẩn bị về đi. Nếu không sẽ có người của bệnh viện tiễn mà đến tận cổng đó.

Chương gượng cười, bây giờ chàng mới để ý đến gương mặt bơ phờ và mái tóc "xù" hơn thường ngày của Măng:

- Mà có đi với tao không ?

Măng chép miệng:

- Còn vài việc phải làm trong ngày này cho xong, mai tao đến.

Chương tỏ vẻ thất vọng, nhưng đành phải gật đầu. Bà Mỹ Hương giờ mới xen vào:

- Ta về, con! Một khi cậu Măng đã hứa thì sẽ đến mà.

Lần đầu tiên Măng thấy bà Mỹ Hương cười với anh.

Từ hôm về nhà đến nay ngày nào Chương cũng dành nhiều thời gian để tập đi. Chàng muốn vết thương sớm lành để được đến thăm Minh Kha Nổi nhớ trong chàng đã

biến thành sức mạnh, làm chàng quên hết mệt mỏi và thời gian. Hôm nay cũng vậy, Chương vừa tập được khoảng 1 giờ thì Măng đến. Biết thế nào bạn cũng hỏi về Minh Kha nên Măng nói trước:

Chương về đến nhà lúc mặt trời chưa tắt hẳn. Cái dáng khệnh khạng của chàng giờ như nặng nề hơn. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ gì hung lắm nên chẳng để ý gì đến sự có mặt của bà Mỹ Hương trong phòng khách. Khác với thường ngày bà Mỹ Hương hôm nay có vẻ vui lắm.

- Chương, con ra phố về đó à? Sao không nói để mẹ bảo tài xế đưa đi- - Bà Mỹ Hương dìu con trai ngồi xuống ghế.

Đi chơi mà bắt người ta chờ đợi phiền lắm mẹ à! Và lại con cũng muốn tập đi bộ cho quen chân.

- Vậy cũng tốt, nhưng con nhớ phải hết sức cẩn thận mới được. Chắc mệt mỏi rồi hả, để mẹ làm cho con một ly cam vắt nhé!

Chương không còn chút hứng thú nào trong việc ăn uống. Nhưng với mẹ, chàng không thể thốt lời từ chối. Chàng đón nhận sự chăm sóc của bà một cách thờ ơ lãnh đạm và chính chàng cũng không hiểu vì sao lại như thế !

Bà Mỹ Hương đặt ly cam trước mặt con trai no"i:

- Lúc này có chị cậu Măng đến đây. Cô ấy nhờ mẹ chuyển lời hỏi thăm đến con đó.

Chương gật gù:

- Con có gặp chị Nga ngoài đường.

- Cô ấy nói gì không?

Bà Mỹ Hương có vẻ nôn nóng. Trong khi đó Chương vẫn chậm rãi hớp từng ngụm nước nho?

- Chỉ nói vài chuyện vặt vãnh thôi mẹ ạ!

Bà Mỹ Hương nhẹ thở ra :

- Hôm nọ mẹ nói với con là mẹ có gởi cho cô Nga năm triệu để sửa lại chiếc xe nhưng hôm nay cô ấy đến đây gởi trả lại mình ba triệu cô bảo rằng chỉ lấy hai triệu tượng trưng xem như đây là sự xui xẻo của hai gia đình chúng ta.

- Con biết rồi.

- Chương không quan tâm lắm đến điều bà Mỹ Hương vừa nói. Chàng đang bận nghĩ nhiều đến người khác. Thái độ đó không qua khỏi cặp của bà Mỹ Hương.

- Chương, có chuyện gì vậy con?

Chương lắc đầu đứng dậy.

- Nói cho mẹ nghe đi, có phải con vừa ở chỗ Minh Kha về không?

Chương nhăn nhó:

- Mẹ đừng lo cho con nữa có được không?

- Con nói như vậy mà nghe được sao? Mẹ chỉ có mỗi mình con. Mẹ không lo cho con thì lo cho ai đây hả?

- Con biết, nhưng con không còn là một đứa trẻ nữa. Có những chuyện riêng tư con muốn tự mình giải quyết xin mẹ đừng xen vào.

Bà Mỹ Hương nhìn Chương không chớp mắt, bà ngạc nhiên không hiểu con trai định nói gì nữa đây? Có thể chuyện này lại liên quan đến Minh Kha Dẫu sao Chương cũng không được phép nói với bà giọng bực bội như thế ! Chợt nhận ra sự vô lý quá đáng của mình Chương dụi giọng:

- Mệt quá, con đi tắm đây.

- Con ngồi xuống đó! Đã nói thì phải nói cho hết- - - Bà Mỹ Hương ra lệnh- - Mẹ muốn biết Minh Kha hiện giờ ra sao?

- Ngày mai đến đó mẹ sẽ biết.

- Không được! Mẹ muốn chính miệng con nói ra, ngay bây giờ!

Tuy nể mẹ nhưng thái độ ra lệnh quá đáng của bà Mỹ Hương làm Chương bất mãn. Chàng định nói điều gì đó cho bà tức nhưng cuối cùng chàng đã kiềm chế được. Có lẽ phần nào hiểu được tâm trạng của con trai bà Mỹ Hương xuống giọng dỗ dành:

- Chương nói cho mẹ nghe đi con. Biết đâu mẹ có thể giúp đỡ cho Minh Kha điều gì đó.

- Không có cơ hội đó đâu. Minh Kha được một bà ma- sơ nào đó đưa đi rồi.

Bà Mỹ Hương nhẹ nhõm người. Lúc này thấy Chương buồn, bà cứ ngỡ ai đó đã tiết lộ điều bí mật về chuyến đi nước ngoài của Minh Kha nhưng rất may là không phải. Ô! Còn chuyện bà Soeur nào đó thì sao? Ai nói với Chương như vậy? bà Mỹ Hương định hỏi thì thấy con trai không còn đứng đó nữa. Phải tìm hiểu xem ai là người đạo diễn màn kịch này? Bà Mỹ Hương tự nghĩ.

Minh Kha ngồi trên giường mắt u buồn hướng ra phía cửa sổ. Ở đó nàng chẳng thấy gì ngoài hình bóng của Chương, người duy nhất mà nàng hết lòng yêu mến. Kỷ niệm vẫn còn đó!

Minh Kha nhớ lại những ngày cuối cùng khi nàng và Chương ở bên nhau thật hạnh phúc. Nàng nhớ cả những giọt nước mắt và những lời cầu nguyện bên suối Mộng Mợ Mới đó mà tất cả như lùi hẳn vào quá khứ. Ôi! chiếc vòng

tình yêu cũng không giúp ta chống lại được với định mệnh.

Chương và Măng bây giờ ra sao? Cầu cho họ được bình yên . Còn mẹ con bé Thu nữa? Hẳn bé Thu sẽ lo lắng khi nghe ta gặp tai nạn. Còn mẹ đó? Chợt Minh Kha khẽ rùng mình như người sắp lên cơn sốt. Nàng nhớ như in những lời phán đoán của mẹ bé Thu. Đó phải chăng là điềm báo trước? Giá như đêm ấy Chương đừng liều lĩnh và Minh Kha đừng điên thì giờ đây hai người đâu biết cách trở thế này! Mắt Minh Kha ráo hoảnh nàng không còn khóc được nữa.

- Minh Kha, tôi có cái này cho cô xem nè.

Bác sĩ Luân đến. Suốt tuần nay rồi hầu như lúc nào ông cũng ở cạnh Minh Kha để an ủi và động viên nàng. Hôm thì ông mang đến một quyển sách, hôm thì một tờ báo và hôm nay thì lại là một tập ảnh với nhiều mẫu vẽ. Nếu bình thường có lẽ Minh Kha đã reo lên vì món quà hiếm này. Nhưng ngay bây giờ phải khó khăn lắm nàng mới nở nụ cười không lấy gì làm tươi tắn để thay cho lời cảm ơn.

ĐÂY, cô xem! Bác sĩ Luân nói tiếp:- - - Tôi không biết nhiều về mỹ thuật nhưng tôi nhận thấy rằng trong tập ảnh này có nhiều mẫu khá đẹp và khá lạ. Nếu cố gắng nghiên cứu và chịu khó sáng tạo thêm tôi nghĩ cô có khả năng trở thành người vẽ áo nổi tiếng.

Lý ra Minh Kha phải vui lắm vì được bác sĩ củng cố lòng tin nhưng không hiểu sao nàng vẫn chưa quên được tình trạng thực tại của mình. Nàng nhắc lại câu hỏi hôm nào:

- Bác sĩ, tại sao người ta mang tôi đến đây vậy? có phải...
- Không có gì để cô thắc mắc cả. Đơn giản là lúc cô được đưa vào bệnh viện thì có một pháp đoàn người Pháp đến thăm quan. Lúc bây giờ thực lòng mà nói thấy tình trạng

của cô các bác sĩ Việt Nam đành chịu bỏ tay vì bệnh viện không có đủ những thiết bị hiện đại để giải phẫu. Và nếu có làm được đi nữa thì chắc chắn sẽ để lại sẹo ít hoặc nhiều. Như vậy quả là khó tưởng tượng nổi phải không? Nhưng thật không ngờ chỉ sau một thời giờ hỏi chuyện với ban giám đốc bệnh viện, phái đoàn người Pháp đã nhận mang sang đây giải phẫu bốn trường hợp khả năng trong đó có cô.

- Có nghĩa là tôi đã gặp may?

- Gần đúng như thế.

Minh Kha giữ thình lặng một lúc. Nàng suy nghĩ rất nhiều về những điều bác sĩ Luân vừa nói. Đúng là nàng đã gặp may. Nàng giống như người chết đuối vớ được phao. Vậy mà có lúc Kha đã nghĩ đến việc tự vẫn. Ôi! Ta thật đáng trách- - Kha tự nghĩ. Đoán được tâm trạng Minh Kha lúc này, bác sĩ Luan cười thông cảm:

- Sao rồi? Cô bình tâm lại chưa hả ?

Minh Kha cười xấu hổ. Thái độ ân cần của bác sĩ Luân làm nàng thấy tin cậy hơn, dạn dĩ hơn. Ông như một người bạn, người anh tận tụy chăm sóc em gái, khác xa những ông bác sĩ thích quát tháo bệnh nhân. Thay vì trả lời, Minh Kha hỏi lại:

- Bác sĩ có khó chịu vì tôi không?

- Bệnh nhân nào ban đầu cũng có những biểu hiện tương tự như vậy rồi sau đâu cũng vào đó. Cái quan trọng không phải là những ngày đi qua mà là những ngày sắp tới.

- Bác sĩ muốn tôi làm vệ sinh não trước khi lên bàn mổ chẳng?

- Và tôi nghĩ là cô sẽ không bỏ cuộc.

- Bác sĩ tự tin quá!

- Nghề nghiệp dạy tôi cần thiết phải như thế, nhất là đối với những bệnh nhân bướng bỉnh như cô.

- Tôi ư?

Đúng, nhưng tôi không ngại vì kinh nghiệm cho thấy những bệnh nhân bướng bỉnh thường là những người có sức chịu đựng cừ khôi.

- Lần này ông sai rồi bác sĩ à? Tôi chúa ghét.

- Cũng không sao vì tôi đã chuẩn bị sẵn một bịch kẹo hảo hạng.

Minh Kha cười cười. Nụ cười của nàng bây giờ có phần tự nhiên hơn.

- Ông quả là khéo thuyết phục, tôi chịu thua rồi đó.

- Có thể chứ! - - Bác sĩ Luân gật gù.

Có bác sĩ Luân bên cạnh trò chuyện Minh Kha không còn nhiều thời gian để nghĩ về Chương nữa. Nàng tạm yên tâm với hoàn cảnh hiện tại để cố gắng chữa lành vết thương. Dẫu điều đó không phải dễ dàng gì.

Sáng nay vừa từ trong nhà bước ra Măng đã đụng đầu ngay phải bà Mỹ Hương:

- Cậu Măng, mấy tháng nay cậu đi đâu biệt tích không thấy lại chỗ tôi vậy hả?

Măng cúi gằm mặt như muốn né tránh tia nhìn của bà Mỹ Hương:

- Bác hiểu cho, đâu phải cháu không muốn đến trò chuyện với thằng Chương. Nhưng nhìn vẻ mặt của nó cháu nhịn không nổi.

- Nếu là bạn bè thân nhất thật sự cậu phải tìm cách an ủi nó mới đúng chứ!

- Cháu biết, nhưng không thể nói dối nó mãi. Bác ạ, bây giờ chân của Chương lành rồi, cháu nghĩ bác nên nói thật chuyện của Minh Kha cho nó nghe đi.

- Không được! Chân nó lành nhưng cái đầu nó đã hoàn toàn ổn đâu. Tốt nhất hãy cứ chờ thêm 1 thời gian nữa.

Măng lắc đầu cảm thấy bất lực:

- Vậy theo bác cháu phải làm gì đây ?

- Cậu nên đến chơi với Chương thường xuyên hơn, không nên để nó có ý nghi ngờ. À, có 1 chuyện lâu nay tôi định hỏi nhưng không gặp cậu. Mà kịch bà Soeur nào đó đến nhà đón Minh Kha có phải do cậu đạo diễn không vậy ?

Măng im lặng thú nhận. Bà Mỹ Hương cười giễu:

- Tôi đoán quả không sai. Dầu sao cậu cũng đã giúp tôi hôm đó và Chương nó cũng không nghi ngờ gì. Nếu không thật khó lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Cháu thật có lỗi với Chương.

- Không lỗi phải gì hết - - Bà Mỹ Hương gạt phăng - - Sau này biết chuyện cũng vậy, nó cảm ơn cậu mới đúng. Thôi, đừng tự trách mình nữa. Cứ cho lỗi này tất cả do tôi đi, cậu sẽ thấy yên tâm hơn. Dù sao tôi cũng là mẹ, nó không làm gì được đâu.

- Không bỏ nhưng Chương sẽ âm thầm chống lại bá c?

- Nó đã trả giá cho việc làm tùy tiện đó rồi cậu không thấy sao ?

- Bác nghĩ là nó đã sợ ư ?

- Tất nhiên!

Măng lắc đầu chẳng biết phải nói gì nữa. Bà Mỹ Hương quả là bảo thủ và khó thuyết phục. Bà luôn luôn bảo vệ ý kiến của mình và chẳng thèm nghe ai cả, dù người khác

có lý. Măng giờ đây chẳng khác nào quân cờ trong tay bà Hương. Tất cả những vấn đề có liên quan đến Chương, Măng đều phải làm theo sự sai khiến của bà không thể khác được. Sau vụ xảy ra tai nạn, người ta đã tuyên bố treo giò Măng mấy tháng nên anh lâm vào cảnh thất nghiệp. Chị duy nhất cũng tuyên bố cúp "viện trợ". Măng đã túng quẫn giờ lại thấy ngật hơn. Anh chạy khắp nơi để kiếm việc làm cho qua cơn khó khăn nhưng chẳng nơi nào chịu nhận. May mà có bà Mỹ Hương quen biết nhiều nên can thiệp. Nếu không, Măng chẳng biết phải xoay xở ra làm sao. Chính vì thế nên giờ đây anh hoàn toàn rơi vào thế kẹt. Một bên là bạn bè, 1 bên gần như là ân nhân. Biết nghe ai đây ?

Trong lúc Măng và bà Mỹ Hương nói chuyện với nhau thì Chương ra khỏi nhà lang thang khắp các tu viện hỏi thăm nhưng người ta chẳng biết cô Tâm là ai cả. Chỉ còn một nơi cuối cùng chưa đến đó là một tu viện nhỏ ở khá xa thành phố nằm tít trên một ngọn đồi cao. Dù mệt thật nhưng chưa hết hy vọng, Chương quyết định phải đi tiếp. Mất hơn nửa giờ chạy loanh quanh rất cục Chương cũng đến được nơi cần đến. Gởi xe trong nhà một người lạ nhưng khá cởi mở. Bà chủ nhà nhìn đôi chân khập khiễng của Chương tỏ vẻ ái ngại:

- Đường đi từ đây đến tu viện khá vất vả, xem ra cậu như thế này sẽ khó khăn lắm đó
- Không sao, tôi đi được mà!
- Chương nói xong vội vã quay đi
- Cậu ơi! Hay là để tôi bảo thằng nhóc đi theo.

Mặc dù bà chủ nhà tốt bụng gọi với theo, Chương vờ đi như không hề nghe thấy. Chàng không muốn người khác phải thương hại mình. Chương đi thật nhanh như có ma đuổi vì vậy mới được 1 đoạn ngắn chàng đã thấy mệt,

mồ hôi vã ra ướt cả áo. Chương tựa người vào 1 gốc thông nghỉ đỡ. Nhưng khi sức nhớ đến đoạn đường trước mắt hãy còn gài, chàng lại gắng gượng đi tiếp, chân mỏi, mắt hoa vậ mà Chương vẫn bước. Cứ nghĩ đê"n chuyện sẽ gặp lại Minh Kha như được tiếp thêm sức mạnh, và đoạn đường cũng dần dần ngăn lại, lên đến nơi Chương có cảm giác như đôi chân chàng không còn ở vị trí cũ nữa. Người ta mời chàng vào phòng khác, phải mất năm phút sau chàng mới thở đều được, Đưa nước cho chàng uống là một Soeur đã lớn tuổi

- Thưa, tôi muốn hỏi thăm ở đây có Soeur nào tên Tâm không ạ ?

Bà Soeur hơi giật mình, trợn mắt hỏi:

- Cậu quen biết thế nào với Soeur Tâm.

Đã có 1 chút hi vọng. Chương mừng quỳnh nói nhanh:

- Xin Soeur cho tôi gặp bà ấy. Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói.

- Được, nhưng ít ra tôi phải biết cậu là ai chứ ?

- À, tôi là Hoàng Chương, bạn của Minh Kha. Chỉ cần bà nói như vậy, Soeur Tâm sẽ biết ngay.

- Minh Kha ư ? Sao cô ấy không đến ?

Chương nhăn nhó, chàng sốt ruột ra mặt:

- Minh Kha có chuyện, xin lỗi điều này tôi chỉ nói được với Soeur Tâm mà thôi. Mong soeur hiểu cho.

Mắt bà Soeur đột nhiên tối sầm lại, vẫn với giọng chậm rãi, bà nói:

- Cậu về đi. Soeur Tâm không còn ở đây nữa.

- Soeur Tâm đi đâu à ?

Bà Soeur lắc đầu không nói, mắt nhìn lảng ra vườn, nơi có những cây riềng cao vút.

- Xin Soeur cho biết Soeur Tâm hiện nay ở đâu được không ạ ?

- Chương hỏi lại một lần nữa như nài nỉ. Soeur vẫn im lặng hình như là bà cố nén xúc động. Mãi sau bà mới nói mà không nhìn Chương

- Soeur Tâm đã đi xa lắm rồi cậu không tìm được đâu.

Nghe giọng nghèn nghẹn của Soeur, Chương linh cảm như có điều gì đó đã xảy ra với Soeur Tâm. Hay là... không! Trước khi bị tai nạn Minh Kha có nói cô Tâm vào SG có việc sao đó sẽ trở về. Sự việc đó cách nay đã ba tháng rồi, chẳng lẽ...

- Soeur ạ, có phải Soeur Tâm bị làm sao rồi không ?

-...

- Soeur...

Soeur ngẩng lên, mắt bà đỏ hoe:

- Soeur Tâm đã mất cách đây hơn 1 tháng trong một cơn bạo bệnh.

Chuyện gì nữa đây ? Chương bàng hoàng ngồi phịch xuống ghế. Soeur Tâm mất vậy thì Minh Kha ở đâu ? Còn người đàn bà hôm nay bảo rằng Minh Kha đi với 1 bà Soeur nào đó chẳng lẽ không phải là Soeur Tâm ? Minh Kha em ở đâu ? Tại sao em lại trốn biệt như vậy ? Em có biết rằng anh chạy tìm em khắp nơi không ? Hay là có ai đó buộc em phải xa anh ? Không đâu em không phải người dễ quên đến như vậy. Anh hiểu em mà, đúng không Kha ?

- Đám tang của Soeur Tâm, Minh Kha đã không đến. Giờ cậu còn tới đây làm gì nữa.

Câu nói của soeur đã kéo Chương về với thực tại, chàng chưa kịp nói gì thì Soeur tiếp.

- Cậu về đi! Nếu có gặp Minh Kha nhờ cậu bảo nó là đừng bao giờ đến đây nữa.

Chương chưa kịp giải thích một câu nào thì bà soeur đã bỏ đi. Đầu óc chàng rối bung với hàng loạt câu hỏi. Không biết phải chia xẻ cùng ai? Cảm giác hụt hẫng vì thất vọng cứ vây chặt làm Chương ngồi im bất động. Cho đến khi 1 bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai chàng...

- Tao vừa ghé chỗ Minh Kha xong, hôm nay cô nàng tươi tắn hơn. Món điểm tâm là cháo gà - - Măng nói dối một cách trơn tru vì ngày nào cũng lập đi lập lại điều này.

Chương cười vẻ hài lòng. Chàng nói:

- Ngày mai mày giúp tao một việc được không?

Măng bắt đầu chột dạ nhưng vẫn phải nói cứng:

- Nói thử xem!

- Tao muốn đến nhà Minh Kha thăm nàng 1 lần.

- Thôi đi ông ơi! Dù có đến đó mày cũng không thể lên nhà nàng được đâu.

- Đứng dưới chân đồi cũng được, miễn là tao nhìn thấy nàng.

- Mày làm như kiểu "em đứng bên song cửa, chàng dưới chân đồi" không bằng. Mi lẳng mạn quá đi, tao nói không được là không được - Măng tìm kế hoãn binh.

- Tại sao lại không? Mày chưa yêu nên làm sao biết được nỗi nhớ nó giày vò con người ta như thế nào? Tao chắc rằng Minh Kha cũng như tao, nàng rất muốn được nhìn thấy tao dù "anh ở đầu sông em cuối sông".

Nếu lúc khác có lẽ Măng đã bật cười vì kiểu nói nửa đùa nửa thật của Chương rồi. Nhưng bây giờ thì không thể, anh bận nghĩ cách để tiếp tục nói dối Chương.

- Sao hả ?

Chương ngỡ Măng đã đồng ý. Măng lắc đầu thiếu não:

- Tao đã suy nghĩ kỹ rồi! Giúp mày thì được nhưng làm như vậy chẳng khác nào hại chết Minh Kha vì hôm qua bác sĩ đến khám cho nàng và dặn rằng:

- Không ai được phép làm Minh Kha xúc động. Nếu không hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng.

Chương nhú mày, chàng bắt đầu nghĩ ngợi những lời Măng nói. Tại sao mỗi lần đề cập đến chuyện đi tah(m Minh Kha thì Măng và mẹ đều cản. Phải chăng đây là kế hoạch tiếp theo của mẹ ?

Chương không nói gì cũng chẳng buồn trách bạn. Chàng đang nghĩ đến chuyện khác.

Măng quay đi không dám nhìn thẳng Chương, anh cảm thấy có lỗi với bạn. Hôm nọ khi hỏi thăm về Minh Kha, người ta đã bảo Măng đến nhà xác. Măng bủn rủn đến lịm người. Chỉ là bạn thôi mà Măng đã như thế, thử hỏi nếu là Chương khi biết sự thật này nó sẽ phản ứng ra sao ? Nghĩ đi nghĩ lại Măng thấy cần thiết phải im lặng

thêm một thời gian nữa. Măng an ủi:

- Chương nè, đừng sầu muộn như vậy nữa. Nếu có duyên sớm muộn gì mày và Minh Kha cũng sẽ gặp thôi mà!

- Còn ngược lại nếu không có duyên thì mãi mãi chia tay chớ gì ? - Chương chắc chắn.

- Thì... ai biết! Tao nghe người xưa nói vậy nên bắt chước.

- Tao nhớ mày đâu phải tuổi con khỉ.

Chương nghiêm mặt cảnh cáo những lời nói xui xẻo của bạn. Đoạn lảng sang chuyện khác:

- Ê hôm nay chị Nga có nhà không vậy ?

Măng khoát tay về mặt trở lại hóm hỉnh:

- Xong xuôi, bác gái đã lo chu tất chuyện chiếc xe rồi! Mày yên tâm.

- Tao biết, nhưng ít ra cũng phải xin lỗi chị ấy vài câu chứ!

- Mày mè quá! Bà ấy đã thuộc lòng chuyện tai nạn của bọn mình rồi.

- Nhưng tao kể bảo đảm sẽ hấp dẫn gấp bội lần mày và mẹ tao.

- Chà! Tranh thủ hạ giá kỹ giá đây! Thôi được, mày không phải đi đâu cả, ngày hôm nay chị Nga sẽ đến đây để mày tha hồ bộc lộ.

- Ai nói ?

- Thì anh mày vừa mới nói đó thôi. Dẫu sao bà ấy đi ra đường cũng dễ coi hơn mày. Bye nhé!

Măng vừa nói vừa làm trò trêu bạn. Trong thâm tâm Chương hiểu rằng Măng là 1 người tốt. Câu nói vừa rồi của anh hoàn toàn không có ác ý. Măng không muốn thấy bạn phải vất vả ôm lấy nặng ra ngoài đường chỉ vì muốn xin lỗi. Thế nhưng Chương đã suy nghĩ kỹ rồi, lần này chàng không nghe lời Măng nữa. Chương quyết định đến nhà Minh Kha.

CHƯƠNG 4 -

hương ngồi trong phòng riêng, chàng đốt thuốc liên tục. Vừa thấy bà Mỹ Hương đẩy cửa bước vào chàng nói ngay:

- Lần sao con có đi đâu mẹ đừng tìm kiếm làm gì!

Bà Hương hơi sượng lại một lúc, xong nở liền nụ cười độ lượng:

- Con đi đâu không nói trước làm mẹ lo quá! May mà mẹ đến kịp không con làm sao về được.

Chương nhăn nhó:

- Mẹ cứ nghĩ vậy không hà! Một khi con đã đi được là về được.

Bà Hương lắc đầu:

- Nói thì ai cũng có thể nói được, nhưng làm thì không phải đơn giản. Đó, chính vì con không nghe lời mẹ nên ngày mai phải vào bệnh viện nữa thấy chưa? Thật ra tốn tiền lo cho con bao nhiêu mẹ cũng không ngại. Mẹ chỉ sợ chân con lần này không còn lành được nữa mà thôi.

Suốt ngày nay đi bộ nhiều quá nên giờ đây chân Chương không còn nhắc lên được. Chương biết mẹ chàng có lý nhưng không hiểu sao vẫn thấy bực bội không chịu được. Bao lần chàng định vùng thoát ra khỏi vòng tay của mẹ nhưng rồi không thể. Chàng bắt lực lẫn xấu hổ. Chàng yêu cầu mẹ đừng lo lắng cho mình nhưng lại không tự giải quyết được chuyện riêng. Chàng trách mẹ vì đã không cho chàng có cơ hội làm người lớn. Nhưng lại tự giày vò mình vì những hành động nông nổi. Ôi! Con người

Chương thật mâu thuẫn. Nghĩ vậy nên chàng không muốn tranh luận với mẹ nữa. Bà Hương dịu giọng:

- Từ đây về sau con cứ việc yên tâm trị bệnh, chuyện Minh Kha mẹ sẽ nhờ Măng lo giùm được chứ?

- Tùy mẹ- - Chương ngán ngẩm nói cho qua chuyện vì chàng không thể đứng dậy bỏ đi được.

Bà Hương không để ý mấy đến điều đó . Bà tranh thủ nói chuyện khác:

- Mẹ vừa mua thêm một miếng đất ở cạnh đây. Mẹ định cho xây thêm một khách sạn Mini nữa con nên nghĩ việc ở công ty xây dựng của con, con thấy thế nào?

- Mẹ làm gì cũng được

- Con không có ý kiến gì sao?

- Vô ích thôi vì trước khi nói chuyện với con mẹ đã có kế hoạch trong đầu rồi.

- Đó chỉ là dự định mẹ muốn con bàn bạc thêm. Biết đâu lại chẳng có những ý hay.

Chương sửa lại thế ngồi, chàng duỗi chân thật thẳng, để mong có cảm giác thoải mái hơn.

- Theo con, mẹ nên xây cho chúng ta một ngôi nhà riêng để sinh hoạt và nghỉ ngơi. Vì ở đây từ lâu nó đã trở thành khách sạn rồi, con thấy rất bất tiện.

- Con không thích ồn ào?

Chương gật đầu, bà Hương suy nghĩ một lúc nói:

- Hiện nay khách du lịch đến đây ngày càng nhiều. Mẹ nghĩ nếu xây thêm một khách sạn nữa chúng ta sẽ thu được một khoản thu nhập không nhỏ.

- con biết thế nào mẹ cũng nói vậy mà! - Chương nhún vai ngắt lời bà Hương.

- Thực tế là như vậy nếu chúng ta chịu khó một chút.
- Không bàn nữa, tốt nhất nên làm theo suy nghĩ của mẹ đi!

Giọng Chương không thấy hứng thú, chàng muốn sớm kết thúc đề tài tế nhạc này. Không ngờ thái độ bất mã ngẫm ngẫm đó đã làm bà Hương phải nghĩ lại. Ít nhất là một lần.

- Chương à, đừng nghĩ là mẹ không tôn trọng ý kiến của con. Thực tế có những vấn đề liên quan đến việc kinh doanh của mẹ và con không thể hiểu đượC. Con biết không, cơ hội có khi chỉ đến một lần, do đó cần phải nắm bắt kịp thời. Nếu không rất khó có dịp tìm thấy nó nữa.

Bà Mỹ Hương im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Nói thì nói vậy nhưng nếu con thấy ở đây không thuận lợi thì mẹ sẽ giành riêng phần đất mới mua cho con tùy nghĩ sử dụng.

Sự thay đổi bất ngờ của bà Mỹ Hương làm Chương ngạc nhiên nhiều hơn thích thú. Chàng hỏi lại:

- Mẹ nói thật chứ ?

Đĩ nhiên là mẹ không đùa nhưng phải chờ đến khi nào chân con khoẻ hẳn mới bàn đến đượC việc thiết kế ngôi nhà. Con có hứa giúp mẹ không?

- Con hứa! - - Chương mỉm cười, nét mặt cởi mở một chút.

Bà Mỹ Hương gậ gù mặt hân hoan vì cảm giác nhẹ nhàng . Bằng mọi cách kéo con trai về phía mình và quên dần Minh KHa, đó là dự định lâu dài của bà. Ai có thể đoán đượC sự việc rồi sẽ đi đến đâu?

Sáng nay, nghe tin Chương nằm viện trở lại Mặg tức tốc chạy đến với bạn. Trong phòng không có ai ngoài Chương.

Thấy Măng, Chương hơi ngóc đầu dậy chột năm xuống ngay, nét mặt không được vui. Măng vồn vã hỏi:

- Mà khoẻ chưa ? Lúc nãy bác sĩ nói sao hả?

Chương im lặng nhìn lên trần nhà. Thái độ đó làm Măng càng sốt ruột thêm, bất thần anh giật tấm drap ra khỏi người Chương:

- Trời đất! Sao vậy Chương? Bộ chân mà...

- Đừng ào ào người ta cười cho !- - Chương cảnh cáo bạn.

- Nhưng...

- Mà yên tâm đi, tao đã lên bàn mổ một lần rồi, lần này chắc chắn sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn mà.

Nghe giọng nói nửa đùa nửa thật của Chương, Măng không làm sao cười nổi. Anh vò đầu bứt tóc, xót xe tự trách như chính mình là người gây ra tai họa cho Chương. Măng muốn hét to lên cho bạn biết rằng Minh Kha không còn sống để Chương đừng tìm kiếm, đừng hy vọng như giống như bị tọng phải trái chanh to Măng cứ ư ư? trong cổ mà không làm sao nói được. Phải khó khăn lắm Măng mới nói được một câu.

- Hãy hiểu cho tao, Chương ơi!

Chương khẽ nhăn mặt vì vô tình Măng chạm mạnh vào chỗ đau của chàng. Trong khi đó Măng vẫn tự trách mình.

- Tao không xu"ng đáng là bạn thân của mà. Tao không có can đảm Chương ơi!

Đôi mày rậm của Chương khẽ cau lại . Đây là lần thứ hai chàng nhận thấy ở Măng có rất nhiều điều khó hiểu. Hình như Măng khổ tâm lắm, điều đó làm hoàn toàn trái ngược với bản tính tự nhiên trước đây của anh. Chương vừa nói vừa cố ý thăm dò thái độ của bạn.

- Trong chuyện của tao, mày không có lỗi gì cả Măng à! Tao biết mày đang bị dẫn dắt vì không đi cùng với tao để tìm Minh Kha chứ gì? Không nên đâu! Dẫu sao mày cũng không thể ở suốt ngày bên cạnh tao được. Mày còn có công việc, chuyện tìm kế sinh nhai. Rồi còn giúp chị Nga buôn bán nữa.

- Đúng là tao có bận rộn thật, nhưng không đến nỗi phải bỏ mặc bạn bè - Măng thú nhận - Lý ra ngay từ đầu tao nên khuyên mày đừng tốn công cho việc tìm kiếm nữa vì... vì một khi người ta bỏ đi rồi thì không nên níu kéo làm gì.

Măng cố nói giọng thật khó nghe để chọc tức Chương nhưng đã không thành công chàng bình tĩnh hỏi lại:

- Mày định nói ai vậy? Minh Kha chẳng?

- Đúng! Cô ta không đáng cho mày tìm đâu.

- Tại sao?

- Vì nếu yêu mày thật tình hẳn Minh Kha không dễ dàng bỏ đi như vậy.

- Nhưng nếu lỡ nàng bị ép buộc phải rời khỏi đây vì một lý do nào đó thì sao?

- Không thể nào, trừ phi cô ta muốn như vậy.

Chương ngồi nhòm dật, đăm đăm nhìn thẳng vào mắt bạn, giọng lạnh hẳn:

- Mày nói chuyện sau mâu thuẫn quá vậy? Thú thật đi, mày có còn là bạn của Minh Kha và tao không?

- Với mày thì có.

- Nghĩa là mày kiên quyết từ chối Minh Kha?

Măng gật đầu nói mà không dám nhìn thẳng bạn.

- Tao cũng khuyên mày nên quên Minh Kha dần dần đi là vừa.

- Im đi! - Chương trừng mắt- - Giờ tao đã hiểu tại sao Minh Kha bỏ đi rồi, mày và mẹ tao hành động thật đáng nể.

- Nhưng sự thật Minh Kha đã đi...

- Anh nói dối!

Không hẹn mà Chương và Măng đều ngẩng lên xem người vừa bước vào phòng là ai. Chợt Chương tròn mắt kêu lên:

- Bé Thu!

Đúng vậy, cô bé mười lăm, mười sáu tuổi, sớm có nét chín chắn của người lớn ấy chính là bé Thu. Nó chào Măng bằng cái nhìn không mấy thiện cảm rồi quay sang Chương:

- Mẹ bảo em đến đây thăm anh và nói một việc quan trọng có liên quan đến chị Minh Kha.

- Con bé kia mi biết gì chuyện người lớn mà nói hả?

Bé Thu không hề đếm xỉa đến câu nói của Măng, nó phớt tỉnh nói tiếp với Chương:

- Người ta đã nói dối anh anh Chương à. Thực tế chị Minh Kha vẫn còn ở đây, ngay cạnh chúng ta.

- Nói vậy! Chương à, mày đừng nghe con bé.

Chương khoát tay như muốn nói:" HÃY để con bé nói tiếp". Mặt bé Thu chợt bừng đỏ, giọng cô bé nghèn nghẹn:

- Khi tai nạn xảy ra với anh và chị Minh Kha, mẹ và em không hề hay biết. Chừng được tin thì nghe đâu anh đã về nhà còn... chị Minh Kha đã đưa vào nhà xác vì không có ai là thân nhân.

- Em nói thật ! - Chương trợn trừng hỏi lại, bé Thu gật đầu, mắt đỏ hoe.

- Lúc đầu em cũng không tin chị Minh Kha đã chết. Em đi tìm chị khắp các bệnh viện nhưng cũng chẳng có kết quả gì. Cuối cùng em đến nhà chị Kha hỏi thăm những người xung quanh thì người ta cũng nói rằng Minh Kha không còn nữa, khóm hoa hồng của chị ấy trồng cũng chết rồi.

Và bé Thu sụt sịt khóc. Chương vẫn không muốn tin. Chàng đưa mắt nhìn Măng với hy vọng tìm một lời phủ nhận. Nhưng không Măng này giờ vẫn đứng đó, mắt len lén nhìn Chương rồi cúi gằm mặt xuống như người có lỗi. Vậy là Kha đã chết thật rồi sao? Chưa bao giờ Chương nghĩ là tuổi trẻ sẽ chết, khi mà người ta đang tràn đầy sức sống và có khả năng cống hiến cho cuộc đời. Ngoài sức tưởng tượng, điều ấy khiến Chương chơi với, hụt hẫng. Chàng muốn khóc thật nhiều, muốn hét thật to cho nỗi đau làm chỗ tim chàng thắt lại, máu như đã thôi không còn chảy nữa.

- Chương! Chương! Mà làm sao vậy? Chương ơi!

Măng tái mặt, kêu toáng lên.

- Chương ơi! Lại đây đi! Em đã gom được một đồng lá khô rồi nè! - Minh Kha gọi.

- Ái dà! Rừng thay lá rồi sao?

- Chưa đâu, đây là lá vàng của mùa thu năm ngoái em còn giữ lại mà.

- Ấy da! Hèn gì anh ngửi thấy mùi ấm mốc và cả mùi trứng của sâu bọ nữa.

Kha phì cười rồi ra hiệu cho Chương ngồi xuống bên cạnh:

- Anh tưởng tượng ghê quá, làm em nổi gai ốc rồi đây! Nào, bây giờ anh chọn một lá đi.

- Được, nhưng nói trước anh không tin số mạng mình lại nằm trong những chiếc lá khô kia đâu nha.

- Cứ nghe em đi, tí nữa hãy nói.

Tay phải nhặt lấy một lá, miệng Chương vẫn lầm bầm:

- Tự xưng " bói lá" trò chơi gì kỳ cục

Minh Kha vờ như không nghe thấy, nàng nũng nịu ra lệnh:

- Tay trái một lá nữa. Đúng đó, rồi, tất cả đưa đây cho em.

Minh Kha ngồi xếp bằng trên cỏ ngắm ngía hai chiếc lá khô mà Chương vừa trao, cử chỉ của nàng hết một bà " thầy bói" điệu nghệ. Rồi nàng nói mà không nhìn người yêu:

- Theo như chiếc lá cho biết thì "Nam" này là một người có tính khí nóng nảy và ưa mạo hiểm. "Nam" thích có một cuộc sống tự do hơn sự chăm chút ràng buộc của gia đình. Nhờ thông minh nên luôn thành công trong công việc chuyên môn. Tuy nhiên có khi cũng gặp phải những trường hợp đặc biệt khó khăn vì vậy... - Minh Kha đang nói chột im bặt vì khi ngẩng lên vô tình nàng chạm phải cái nhìn cười cợt của Chương . Cái nhìn thật láu lỉnh và dần dà Kha hiểu ra Chương rất ưa chọc ghẹo.

- Nói tiếp đi nhỏ, anh đang nghe đây mà.

- Không, anh cười em thì có,- - Minh Kha dỗi đứng dậy.

- Anh hứa sẽ không cười nữa!

- Em mất hứng rồi. Và lại có gì để bảo đảm cho lời nói của anh.

- Có gì để bảo đảm à? Để anh suy nghĩ xem. Ồ! Minh Kha em xem đây.

Mắt Minh Kha vụt sáng, nàng hấp tấp nói:

- Tập ảnh này của bác sĩ Luân mà. Trả lại cho em.
- Bác sĩ Luân nào?
- Người đã chữa bệnh cho em mấy tháng nay. Ông ấy rất tốt. Chương, mau trả lại cho em?
- Không đúng, đây là tập ảnh của anh mới vẽ để tặng em mà.
- Của bác sĩ Luân!
- Của anh.
- Của bác sĩ Luân!
- Của a... a... nh!

Chương bước giật lùi, Minh Kha đuổi theo. Chợt Chương hụt chân rơi từ trên đồi cao xuống thung lũng. " Á, anh Chương". Minh Kha lao theo.

- Minh Kha! Minh Kha ! Cô tỉnh dậy đi nào!

Minh Kha giật mình mở choàng mắt, gương mặt nàng vẫn còn nét sợ hãi. Mặt và người nàng ướt đẫm mồ hôi. Bác sĩ Luân kề ly nước ấm vào tận môi nàng.

- Bác sĩ...

Bác sĩ Luân lắc đầu như ngầm bảo Minh Kha không nên nói gì cả. Nàng đành bưng ly nước uống cạn. Bác sĩ gật gù nói:

- Hãy nghỉ ngơi một chút cô sẽ thấy thoải mái trở lại.

Minh Kha ngoan ngoãn nghe theo lời bác sĩ Luân. Nàng nhắm mắt lại tập hít thở sâu và đều đặn để lấy lại trạng thái bình thường. Một lúc sau mặt nàng đã hồng hào trở lại.

Có bác sĩ Luân bên cạnh Minh Kha luôn cảm thấy yên tâm. Giờ đây đối với nàng bác sĩ không còn là một người xa lạ mà ông giống như một người anh tận tụy, một người bạn thân tình hơn. Bằng sự hiểu biết và kinh nghiệm trong cuộc sống, ông sẵn sàng chia sẻ với Minh Kha những gì mà nàng thắc mắc. Lúc rỗi rãi ông xoa dịu nỗi đau hiện tại của nàng bằng những mẩu chuyện vui ở ngoài đời và cả những gì đọc được trong sách vở. Ông là một người đàn ông dịu dàng và tế nhị nhất mà Minh Kha chưa từng gặp.

- Bác sĩ có tin giấc mơ sẽ biến thành sự thật không?-
Minh Kha hỏi.

Bác sĩ Luân lắc đầu:

- Cô không nghe người ta thường nói: "Đời không như là mơ" sao? Nếu có, đó chỉ là một sự trùng hợp hết sức ngẫu nhiên. Tốt nhất cô nên quên hết và chỉ giữ lại trong đầu những giấc mơ đẹp mà thôi.

- Nhưng ác mộng cứ đến làm sao đuổi đi được hả bác sĩ?

Hãy nghĩ đến những điều tốt đẹp xung quanh, người thân và bạn bè. Bỏ tất cả những chuyện buồn phiền, tang tóc sang một bên khá cẩn thận. Cô chịu khó tập cười mỗi ngày, dần dần hẳn sẽ thấy thanh thản.

Minh Kha đã ngồi dậy từ lúc nào, gương mặt nàng giờ đây đã hết thất thần:

- Bác sĩ nói việc gì nghe cũng nhẹ tênh nhưng làm theo khó biết bao nhiêu!

- Người khác thì tôi không rõ thế nào nhưng với cô thì tôi tin tưởng sẽ làm được - Bác sĩ Luân cười- Trong ca phẫu thuật vừa rồi cô là một bệnh nhân chịu đựng cừ khôi nhất.

- Cám ơn bác sĩ đã động viên đúng lúc, thú thật lúc ấy tôi rất sợ- Minh Kha cười xấu hổ- - Có lẽ suốt cuộc đời tôi cũng không thể nào quên được giây phút đầy ấn tượng đó.

- Rồi mọi việc sẽ lại đầu vào đó.

Minh Kha thừa biết bác sĩ Luân chỉ muốn an ủi nàng. Sắp tới đây nàng sẽ phải trải qua ít nhất năm lần phẫu thuật nữa. Và mỗi lần lên bàn mổ như vậy nàng phải mất từ năm đến sáu tháng để chữa thương. Cô nghĩ là khoảng ba năm sau nàng mới có cơ hội trở về VN. Lúc ấy mọi cái đã thay đổi, nếu Chương còn sống chưa chắc chàng còn nhớ đến nàng. Minh Kha cười chua chát khi nhớ đến câu danh ngôn của ai đó: " Chỉ có những kẻ ngốc nghếch mới mong quá khứ sống lại". Dẫu biết rằng khi trở lại Vn Kha sẽ phải chứng kiến những cảnh ngang trái, đau lòng. Nhưng nàng cũng không thể nào ở lại đây được vì dù sao nàng cũng còn một ngôi nhà nhỏ trên đồi cao. Ba năm, thời gian tuy không dài lắm nhưng cũng đủ biến ngôi nhà xinh xắn của nàng thành khu vườn hoang. Giờ đây chắc hẳn mọi người nghĩ rằng nàng đã chết. Trong đó có Soeur Tâm người rất mực yêu nàng. Nghe tin nàng hẳn bệnh tim của bà càng nặng thêm. Thương Soeur quá đi mất. Bất giác Kha thở dài.

- Cô lại nghĩ ngợi gì nữa rồi?

- Ồ! Không có gì!- Minh Kha thoáng bối rối khi nghĩ rằng bác sĩ Luân đọc được những gì trong đầu nàng- - Bác sĩ nè, mỗi ngày nhìn thấy gương mặt xấu xí của tôi ông có " ngán không"

Thay vì trả lời bác sĩ Luân hỏi lại:

- Thế cô có " ngán" tôi không?

- Chỉ có những bệnh nhân tâm thần mới không ưa bác sĩ.

- Vậy thì việc gì tôi phải "ngán" một bệnh nhân thông minh và can đảm như cô.

- Bệnh nhân của bác sĩ chắc không ai tử vong ? - - Kha hỏi.

- Tại sao?

- vì khi gặp bác sĩ rồi ai cũng trở thành tuyệt vời cả làm sao chết được.

-Ồ, đúng đúng !- Bác sĩ Luân cười lớn

- Kể ra cô cũng biết đùa nữa đó. Cứ thế nhé rồi cô sẽ...

- Nếu ông còn khen tôi câu nào nữa thì công trình giải phẫu của ông xem như thất bại hoàn toàn đo nhé!

lần này bác sĩ Luân nhạỵ Bén hơn:

- Cô yên tâm. Tôi đã chuẩn bị sẵn một chiếc mũi giả để lắp vào bảo đảm cao, đẹp mịn màng và không gây vị ứng.

Minh Kha cười lắc đầu. Nàng thấy cuộc sống bắt đầu có ý nghĩa.

CHƯƠNG 5 -

ời vừa tờ mờ sáng. Chương vội vàng khoác túi du lịch nhó lên vai và dắt xe ra khỏi nhà. Chàng đi được vài bước chợt:

- chương ơi, con định đi thật sao?

Bà Mỹ Hương hấp tấp chạy theo trên người còn vận nguyên chiếc áo ngủ kimono màu hồng. Chương buộc lòng phải dừng lại, chàng nói nhỏ đủ để hai người nghe.

- Con phải lên công trường, mẹ Ơi!

- Nhưng chân con đã lành hẳn đâu. Và lại con cũng đã hứa sẽ thiết kế xây dựng ngôi nhà mới cho mẹ mà.

- Con không quên chuyện đó.

- Vậy con định đi bao lâu?

- Chắc là vài tháng. Nếu gấp gáp mẹ thuê người khác làm thay cho con cũng được.

- Nếu vậy thì có gì để nói. Ý mẹ muốn con trực tiếp nhúng tay vào công việc này kìa.

- Một lần nữa con thành thật xin lỗi mẹ vì đã không giữ lời hứa. Mẹ hãy hiểu cho con, con muốn đi đâu đó, để được khuây khỏa một thời gian.

- Chương! Con có phải là đàn ông không hả? - Giọng bà Mỹ Hương bắt đầu gắt gỏng - Từ ngày được tin Minh Kha mất, tính đến nay đã hơn bốn tháng vậy mà con vẫn chưa ngôi ngoai sao? Con định tự dẫn vật mình và hành hạ những người xung quanh đến bao giờ đây?

- Công bằng mà nói chúng ta là những người đã gây ra cái chết cho Minh Kha mẹ à?.

- Không phải, đó là hậu quả mà nó phải nhận vì không nghe theo lời cảnh cáo hco mẹ.

Dù có bình tĩnh đến đâu Chương cũng không dẫn được cơn giận vì những lời của bà Mỹ Hương. Chàng cố nén để không phải hét lên.

- thì ra mẹ vẫn âm thầm tìm mọi cách để chia rẽ chúng con. Mẹ có biết như vậy là tàn nhẫn lắm không. Trời ơi mẹ đã thực sự hại chết Minh Kha! Tại sao mẹ làm mà không nghĩ gì đến quả báo?

Bà Mỹ Hương nhìn Chương xa lạ:

- Vì một đứa con gái mà con dám nói với mẹ như vậy sao? Nó là ai ? Con nói đi?

- Chính vì Minh Kha không là ai nên dễ bị người ta hiếp đáp. Nếu nàng có được một người thân thì cả con và mẹ không ai được yên đâu mẹ ạ!

Môi bà Mỹ Hương điểm một nụ cười khó hiểu:

- Cám ơn con đã cảnh giác nhưng mẹ đã lường trước tất cả rồi con trai ạ! Nếu Minh Kha có sống dậy đi nữa thì nó cũng chẳng làm gì được mẹ. Dầu sao mẹ cũng đã một lần cứu nó. Đôi mày rậm hình lưỡi mác của Chương khế cau lại:

- Mẹ nói gì con không hiểu ?

Bà Mỹ Hương khoát tay vờ như không chú ý đến thái độ của Chương:

- Trời sáng rồi, con đi kéo trể. Nhớ, khi nào cần tiền cứ về đây nói với mẹ một tiếng.

Nói xong bà Hương liền quay vào nhà.

Đến lượt Chương ngẩn ra nhìn theo. Chàng không ngờ bà Mỹ Hương lại kết thúc câu chuyện một cách dễ dãi và

chóng vánh như vậy. Chuyện này phải chẳng có liên quan đến Minh Khả Không được, ta phải hỏi cho ra lẽ. Nghĩ là làm, Chương dựng xe và quay vào nhà. Đến phòng mẹ. Chương gọi:

- Mẹ Ơi, mẹ !

Không có tiếng trả lời. Bà Ba giúp việc dọn dẹp ở gần đó ngẩng lên nói:

- Bà Chủ vào nhà vệ sinh rồi cậu Hai!

Chương thất vọng tiu nghỉu. Chàng không còn lạ gì thói quen của mẹ. Mỗi khi bà đi làm vệ sinh thì không ai được phép quấy rầy. Sau đó bà tắm rửa và trang điểm, thời gian phải mất ít nhất là một giờ. Tất nhiên Chương không chờ được, chàng phải đi.

Đường từ nhà đến công trường nơi Chương làm việc cách khoảng mười lăm kilomet. Chàng tranh thủ ghé lại chỗ Minh Kha, lòng thầm mong có một phép mầu nhiệm nào đó để chàng được trông thấy nàng. Sau đêm xảy ra tai nạn Chương đã xem Minh Kha là vợ chàng, vì vậy dù nàng có thương tật đầy mình hay ra làm sao đi nữa chàng vẫn chung thủy với nàng. nhưng trời cao không thấy được nỗi khổ của chàng. Từ dưới đường nhìn lên đôi cao cánh cửa sổ nhà Minh Kha vẫn đóng im im. Điều đó có nghĩa là Minh Kha không còn ở đó nữa. Nàng đi đâu hay đã chết? Chẳng biết bao nhiêu lần câu hỏi ấy cứ lập đi lập lại trong đầu Chương. Chàng không tin rằng Minh Kha đã chết và cũng nghi ngờ cả sự tồn tại của bản thân mình. Mẹ chàng và Măng bảo là đã âm thầm chôn cất Minh Kha đằng hoàng và Chương đã nhiều lần đến viếng mộ nàng, mong đem lại cho Minh Kha một chút hơi ấm. Vậy mà Chương vẫn có cái cảm giác kỳ lạ là Minh Kha vẫn còn sống. Lên đến công trường Chương không thiết gì đến ăn uống. Chàng lao vào công việc với hy vọng tìm một chút lãng

quên. Nhiều khi bạn bè tìm mọi cách để lôi chàng vào cuộc trò chuyện đùa vui nhưng chỉ được một lúc rồi đầu lại vào đó. Chương thích nghe hơn thích nói, họa hoằn lắm chàng mới khẽ nhếch mép gọi là cười cho có phong trào. Bạn bè hiểu và thông cảm cho nỗi đau của Chương nhưng đôi khi chàng cũng tự trách mình vì cảm thấy như có lỗi với họ. Ai biết được chàng tiếp tục ở trong tình trạng này đến lúc nào?

- Thu à?

Bé Thu lững thững đến trước mặt mẹ, giọng buồn hiu:

- Mẹ gọi con a.

- Con đang làm gì vậy?

- Con đang kết những bông hồng.

Bà Hạnh nhíu mày ngạc nhiên:

- Để làm gì vậy con?

Giọng bé Thu như có nước mắt:

- Con muốn kết hoa hồng cho chị Minh Kha Khi còn sống, chị ấy thích hoa hồng lắm.

Bà Hạnh im lặng một cách khó hiểu, lát sau, bà nói với Thu:

- Thu nè, con thương chị Minh Kha lắm hả ?

Đạ, con rất thương chị ấy.

- Tại sao vậy con ?

Bé Thu ít khi nào tự diễn tả được tâm trạng của mình. Cô bẽ ngáp ngừng hồi lâu rồi nói:

- Con... con cũng không biết... có lẽ chị ấy rất tốt với con. Nhưng mẹ à, con thấy mẹ cũng rất mến chị Minh Kha Bằng chứng là khi vừa nghe tin chị ấy bị nạn, mẹ đã tức tốc đến thăm.

Bà Hạnh bùi ngùi:

- Ừ nó tên PHÚC nhưng có lẽ rất bất hạnh vì không có mẹ ở cạnh để dạy dỗ, chăm sóc.

- Mẹ Ơi! Nhưng tại sao mẹ lại nói với anh Chương và chị Kha rằng Hoài Phúc chỉ là cháu gái của mẹ.

- Vì mẹ không muốn Minh Kha thương hại mẹ - Bà Hạnh nói thật khẽ - Con bé ấy nhạy cảm lắm.

Bé Thu cười:

- Thì ra mẹ thương chị Minh Kha ghê ha.

- Ừ, không hiểu sao mẹ quý Kha lắm. Có lẽ tại số phần con bé hẩm hiu quá, coi cút quá.

Bé Thu hồn nhiên:

- Còn con, đứa con cô cút lạc loài lại được mẹ thương như con ruột

Bà Hạnh cười hiểu:

- Mẹ may mắn có được đứa con như con. Con đã an ủi mẹ rất nhiều Thu ạ.

Bé Thu sung sướng choàng tay qua vai mẹ:

- ME...

Hai mẹ con tựa vào nhau. Thu vui lắm. Còn bà Hạnh, môi chỉ nhếch nhẹ và khuôn mặt vẫn như lúc nào, luôn đọng nét u hoài.

- Mẹ, con đã gặp anh Chương.

- Vậy à?

- Thì ra mọi người vẫn giấu anh ấy cái chết của chị Minh Kha.

- Và con đã nói cho anh ấy nghe?

Thu xoay người đối diện với bà Hạnh:

- Thì mẹ hiểu tính con mà. Con muốn anh đối diện với sự thật

Một lần nữa bà Hạnh tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Đối diện với sự thật? Ai dạy con nói văn hoa như vậy?

Thu gầy gầy đầu:

- Thì con đọc sách đó mà.

- Thái độ của Chương thế nào?

- Anh ấy buồn lắm mẹ ạ. Sau khi nói ra con hơi hối hận khi thấy vẻ mặt thất thần của anh lúc đó. Nhưng mấy hôm sau... con nghĩ lại thấy rằng làm như vậy hay hơn.

- Khi con đến cò bà mẹ của Chương ở đó không?

- Lúc đầu thì không, nhưng khi bước ra thì con gặp bà ấy.

- Vậy thái độ của bà ta ra sao?

Thật ra bé Thu không quan tâm mấy đến thái độ của người đàn bà sang trọng bước vào phòng Chương

khi cô bé vừa trở ra. Nhưng trước câu hỏi của bà Hạnh. Thu cố gắng bình dung:

- Bà ấy... bà ấy không nói gì cả, chỉ nhìn con chăm chăm.

Bà Hạnh hừ nhẹ trong cổ họng, nhưng vì không chú ý nên Thu không nghe thấy. Cô bé vẫn vô tư khen:

- Bà ta thật sang trọng mẹ ạ.

Lần này thì bà Hạnh không giấu vẻ bực tức:

- Đó chỉ là cái vỏ bề ngoài, thiếu gì người đã lắm.

Thu mở to mắt nhìn bà Hạnh:

- Ủa! Bộ mẹ biết mẹ anh Chương sao?

Im lặng một vài giây, bà Hạnh nhả tự`ng tiếng:

- Biết rất rõ.

Thu vỗ tay reo hết sức vô tư:

- Ủa vậy sao hồi đó giờ con không nghe mẹ nhắc đến?

Không hưởng ứng niềm vui của đứa con gái nuôi, bà Hạnh nạt nhỏ:

- Có gì mà mẹ phải nhắc đến, mà thôi chuyện người lớn con không nên để ý làm gì. Hãy đi chợ giùm mẹ đi!

- Được! Được! Con đi ngay.

Bé Thu vừa ra khỏi nhà được hơn mười phút thì một người đàn bà phốp pháp vẻ mặt hiền hậu bước vào.

Cũng lại tiếng của bà Hạnh:

- Chị Ba phải không?

Bà Ba đặt chiếc giỏ thư"c ăn xuống bàn trả lời:

- Đúng là tôi. Mở bảo con bé Thu đi đâu vậy?

- Tôi cần mua một vài thứ. Với lại tôi cũng có vài điều muốn nói riêng với chị.

Bà Ba kéo ghế ngồi cạnh bà Hạnh:

- Có chuyện gì vậy?

- Nhưng chị hãy uống ly sâm này cho khỏe đã.

Bà Hạnh nói và lần tay lấy ly sâm ướp lạnh đưa tận tay bà Ba.

Người đàn bà cảm động nói:

- Bao năm qua rồi mà vợ vẫn không thay đổi, lúc nào cũng quan tâm lo lắng đến người khác.

Vẫn khuôn mặt u hoài, bà Hạnh trầm giọng nói:

- Những người tôi cần chăm sóc nhất, lo lắng nhất thì không còn ở cạnh tôi. Cuộc đời sao mà bất công đến thế.

Bà Ba an ủi:

- Đừng buồn nhớ đến những chuyện đã qua, mợ ạ. Hôm nay báo cho mợ hay một tin.

- Chị cứ nói đi, đừng làm tôi sốt ruột nữa.

Bà Ba hạ giọng:

- Tôi nghe tin cô Tâm vẫn còn sống.

Sắc mặt bà Hạnh thay đổi:

- Thật ư? Hiện giờ cô ấy sống ở đâu?

- Tôi sẽ tìm cách hỏi thăm chuyện này. Nhưng mợ à, mợ quá quyết là cô Tâm biết tin tức của Hoài PHÚC?

Mấy ngón tay của bà Hạnh run run:

- Lúc tôi bị thương, nghe đâu anh Chiến gửi bé Phúc cho cô Tâm.

- Nhưng ba má của cậu Chiến cương quyết bắt bé Phúc mà?

- Tôi biết. Cuối cùng họ vẫn chấp nhận con bé dù rằng không thừa nhận tôi là con dâu. - Bà Hạnh thở dài giọng buồn buồn - Tuy nhiên trong chuyện này cô Tâm chứng kiến từ đầu đến cuối. Tôi rất hy vọng là cô ấy biết tung tích con gái tôi...

Bà Ba gật gù tán thành:

- Tôi có dọ ý bà Hương. Thật ra có lẽ bà ấy không biết địa chỉ của cô Tâm, nhưng tôi nghe qua bà ấy thì biết hiện giờ Tâm đang là Soeur tại một nhà thờ.

- Cô ấy đi tu à?

- Vâng. Có lẽ chuyện gia đình đã làm con ấy buồn lòng không ít.

Bà Hạnh trầm ngâm một lúc rồi bảo;

- Chị hãy cho người đi các nhà thờ hỏi thăm giùm tôi cô Tâm đang ở nơi nào. À Phần chi phí thì tôi sẽ đưa cho chị.

- Không, không. Số tiền mợ đưa cho tôi hôm trước vẫn còn.

- Nếu có thiếu chị hãy báo cho tôi biết.

- Mợ yên tâm, tôi biết mà. À! Bé Thu có thắc mắc vì sao mợ có tiền không?

- Tôi không giấu nó về chuyện bán được miếng đất nên có dư được một số tiền. Con bé cũng khá lắm, nó bảo tôi cứ "để dành mai mỗi mua một căn nhà kha khá ngoài thị trấn sống. Và dù tôi, có cản, nó vẫn xin được đi hái trái cây cho người ta.

- Mợ gặp được bé Thu cũng có phước. Đúng là ở hiền gặp lành.

Bà Hạnh ngược mặt nhìn ra trước sân như thể nhìn ai đang bước vào. Bà nói:

- Nó là con gái, tôi không muốn nó tiếp tục làm những việc như thế này, cuộc đời nhiều chuyện khó lường, tôi sợ người ta bắt mất nó.

- Mợ lo xa quá.

Bà Hạnh nhăn mặt, vẻ đau khổ;

- Tôi đã một lần mất con, tôi rất sợ điều ấy lặp lại.

Để kéo bà Hạnh ra khỏi những hồi ức đau buồn, bà Ba tế nhị lảng chuyện:

- Tôi đã chừng kia n nhiều chuyện đau lòng và bây giờ tôi lại phải trông thấy cảnh cậu Chương mất vợ chưa cưới.

Bà Ba gật đầu:

- Hai cô cậu dắt nhau đi làm lễ đính hôn . Chưa tới nơi thì đã gặp tai nạn rồi.

Bà Hạnh mím môi:

- NGÀY xưa bà Hương cũng rất độc ác khi ra tay với tôi. Có lẽ bây giờ con bà ta phải lãnh hậu quả.

Bà Ba thở dài. Bao năm nay, bà đã cố gắng xoa dịu sự hận thù giữa hai người đàn bà: Bà Hạnh và bà Hương. Nhưng bà biết chuyện này không dễ một chút nào. Sợ làm buồn lòng cả hai nên bà chỉ nói nhẹ nhàng:

- Thật bất công, người tốt như cậu Chương mà phải nhận hậu quả của mẹ mình làm.

- Cậu ta buồn lắm sao?

Bà Ba rầu rầu nói:

- Không chịu ăn uống gì kể từ ngày nghe qua cô ấy qua đời. May là cô cậu Măng, bạn của Chương xoa dịu nếu không, tôi không biết như thế nào nữa.

Bà Hạnh im lặng nhìn ra ngoài. Còn bà Ba lại buông tiếng thở dài. Từ lâu rồi,. bà vẫn muốn hai người đàn bà này xích lại gần nhau. Nhưng dường như giữa họ có một chuyện xích mích gì đó không hoà giải được.

Cô Tâm kính!

Con viết thư này cho cô đang trong những ngày nằm bệnh và phải trải qua nhiều lần phẫu thuật. Con luôn luôn phập phồng lo sợ với ý nghĩ mai này, sau khi xuất viện con sẽ có khuôn mặt như thế nào? Có lẽ sẽ khác trước, dù không nhiều, nhưng sẽ khác...

Xin lỗi vì con đã nói về mình trước, bởi vì ở đây con cô đơn lắm. Toàn là người PHáp, ngôn ngữ bất đồng. Con thèm được tâm sự lắm. Giả có cô ở đây.

Có lẽ giờ này cô đang chăm sóc cho các cháu bé. Con cũng nhớ chúng lắm, nhưng còn phải nằm viện ở đây lâu.

Cô có khỏe không? Công việc của cô ở SaiGon ra sao rồi, chắc là cô không trở lại đó nữa chứ. Ôi chuyến đi của cô trước đây đối với con sao mà dài đến thế. Con trông cô quá chừng và đã lên tận nhà thờ tìm cô, nhưng cô chưa về.

À! Con vẫn chưa nói với cô vì sao con lại đến tận đây. Mà không, có lẽ cô cũng được nghe anh Chương kể về cái đêm mà tụi con cùng Măng . Bận thân của ảnh rủ nhau lên quán Sương Chiều. Thật là điên! Và tụi con đã phải trả giá bằng sự cách xa này.

Cô ạ! Thật tình thì con rất lo, không biết tình trạng của anh Chương và Măng như thế nào. Con hoàn toàn hôn mê từ lúc bị tai nạn. Khi tỉnh dậy thì con đã ở đây rồi... Nhưng con có lòng tin rằng hai anh ấy sẽ không có chuyện gì đâu... Có đúng không?

Xin cô đừng ngạc nhiên hỏi rằng tại sao con không tự tay viết thư gửi cho Chương . Đún glà con rất muốn như vậy, nhưng con muốn biết tin tức của anh ấy trước. Mặt khác, con cũng hiểu là bà Hương sẽ giận con về chuyện này. Có thể bà ấy sẽ nghĩ rằng vì con mà chương bị tai nạn và cả chiếc xe bị hư hao nữa... Con thật tình rất ngại cô ạ.

... Tại con đã dính hôn rồi. Con đã là hôn thê của Chương . Tụi con đã định sẽ trao nhẫn cho nhau lúc ngồi uống trà tại quán Sương Chiều. Nhưng dường như đã có linh cảm điều gì đó nên Chương trao nhẫn cho nhau trước khi lên xe. Đến bây giờ, cứ ngày nào con cũng ngắm chiếc nhẫn

cưới mà nhớ Chương. Và con đã nguyện với lòng dù thế nào chẳng nữa Chương cũng sẽ là người đàn ông duy nhất ở trong đời của con.

Con sẽ viết tiếp thư cho cô vào một ngày khác. Mong cô giữ gìn sức khoẻ chờ ngày con về.

Thương cô thật nhiều.

Đoàn Le Minh Kha.

Minh Kha xếp thư, cẩn thận ghi lên phong bì dòng địa chỉ. Có lẽ khi nhận thư này cô Tâm sẽ mừng lắm. Xong xuôi mọi việc, Kha lại bó gối và nhìn đăm đăm vào chiếc nhẫn, nhớ Chương. Phải, Kha nhớ chàng vô cùng. Chợt cánh cửa xịch mở, Luân bước vào và theo sau là một người đàn bà.

- Chào bác sĩ - Kha lên tiếng trước.

- Chào cô bé.

Và Luân quay lại người đàn bà, nói tiếp:

- Đây là Minh Kha, người mà bà cần tìm.

Người đàn bà mỉm cười:

- Cám ơn bác sĩ.

- Hai người cứ tự nhiên, tôi xin phép - Luân nói và bước ra ngoài.

Bây giờ thì Kha có dịp quan sát người đàn bà lạ. Bà ta có vẻ già hơn so với lúc Minh Kha được trông thấy. Mái tóc bà ta uốn xoắn, ôm lấy khuôn mặt thon quý phái nhưng đầy kiêu hãnh.

- Cháu qua đây bao lâu rồi?

- Dạ, đã gần tháng rồi, thưa bà.

Người đàn bà ngồi xuống ghế nơi đối diện chỗ Minh Kha nằm và nhìn nàng quan sát.

- Cháu là con của Đoàn Minh Chiến?
- Dạ phải.
- Còn mẹ cháu?
- Con không biết.
- Thế từ nhỏ đến lớn cháu sống với ai?

Minh Kha nhú mày. Nàng không dễ dàng chấp nhận sự điều tra của một người đàn bà xa lạ trong khi không hề biết chút gì về bà ta.

- Xin lỗi. Đó là những chuyện riêng của cháu. Cháu có quyền không nói với bất cứ ai.
- Nhưng ta là... - Người đàn bà định nói gì rồi chợt khựng lại
- Mà thôi, đây chưa phải là lúc để ta nói rõ vài chuyện. Tuy nhiên, cháu có thể hoàn toàn yên tâm, ta người quen thân của ba cháu.
- Sao từ hồi đó giờ cháu không biết bà?

Người đàn bà mỉm cười, vẻ khoan dung:

- Chúng ta ở hai nơi khác nhau và rất cách biệt, làm sao cháu biết ta được. Cũng như cha cháu, có biết bao giờ đâu.
- Cha cháu đã mất tích và nghe đâu ông ấy qua đời rồi.

Người đàn bà thở dài, nhìn xa ra ngoài cửa sổ nơi có những mảnh hồng tuyết rơi rơi trắng xóa:

- Phải, số phận nó hẩm hiu. Nếu nó nghe lời ta, có lẽ nó không phải trải qua nhiều bất hạnh như vậy.

Minh Kha nhìn chăm chăm gương mặt người đàn bà, những nếp nhăn đau buồn hiện rõ hơn khiến nàng nghĩ ít nhất bà cũng đã ngoài sáu mươi rồi.

- Có vẻ như... Bà hiểu khá nhiều về ba của cháu?

Câu hỏi Minh Kha đã dẫn người đàn bà trở về thực tại. Bà chớp mắt một cách cảnh giác:

- Ờ... thưở nhỏ bà ở gần bà nội của cháu.

Nghe nhắc đến bà nội. Minh Kha trở nên lạnh lùng. Người đàn bà vẫn chưa nhận ra điều đó:

- Ngày xưa ba của cháu là con cưng của bà. À, cháu có thể trả lời câu hỏi khi nãy của ta không? Từ nhỏ đến giờ con sống với ai?

Minh Kha lại đưa mắt nhìn người đàn bà. Bà ta cũng nhìn nàng, cái nhìn hiền hòa không ác ý.

- Thôi được, cháu có thể cho bà biết. Cháu sống với người cô ruột.

- Con Tâm ư?

- Da.

Nét mặt người đàn bà thay đổi, môi bà ta mấp máy;

- Út Tâm... thì ra là nó...

- Ba cũng biết cô Tâm nữa à?

Giọng người đàn bà nghèn nghẹn rất lạ:

- Sao lại không chứ. Nó là...

Bà ta dừng lời và bước nhanh về phía cửa sổ, cánh tay mặt đưa lên cao. Dường như bà ta lau nước mắt. Minh Kha không hiểu ất giáp gì cả. Nàng cứ trở mắt nhìn cho đến lúc bà ta quay lại, giọng đã trấn tĩnh hơn:

- À! Gương mặt của cháu sao mà thê thảm quá vậy?

Đến lượt Minh Kha nghe lạnh người. Từ lúc đến đây, không ai cho nàng xem gương, kể cả tấm gương duy nhất có trong phòng vệ sinh cũng bị lấy mất... Có lẽ gương

mặt nàng trông ghê gớm, khiếp đảm lắm nên ai cũng sợ nàng tuyệt vọng. Trừ người đàn bà này, bà ta quá xa lạ nên trở nên đứng đưng trước nỗi đau của nàng.

Có lẽ nhận ra câu hỏi thiếu tế nhị của mình, người đàn bà lên tiếng phân trần:

- Xin lỗi, ta không cố ý.

Minh Kha cười buồn:

- Dạ không sao, cháu biết là mình xấu xí.

- Không, không, y thuật ở Pháp rất tiến bộ, họ sẽ làm cho cháu trở lại như xưa. Có điều cháu phải có lòng tin.

- Cám ơn bà đã nhắc nhở.

Người đàn bà gật nhẹ và rút từ xắc tay ra một tấm card nhỏ.

- Đây là danh thiếp của tạ Nếu cần gì cháu cứ gọi, đừng ngại, bởi vì ta là người thân quen của ba cháu.

Minh Kha tần ngần nhìn tấm giấy trong tay. Trên đó ghi tên bà Trần Bội Linh và nghề nghiệp lẫn chức vụ của bà ở công ty.

Bà Linh về rồi. Minh Kha vẫn chưa hết ngạc nhiên vì sự xuất hiện của bà. Bà ta là ai và cần gì ở nàng? Tuy nhiên ở một nơi toàn những người xa lạ như thế này, có được một người đồng hương cũng rất quý.

**** *****

Bà Mỹ Hương uể oải buông mình xuống ghế. Ngôi nhà thật trống trải, dạo này Chương cứ thần thờ ra vào như người mất hồn. Cứ trông thấy con trai, bà cũng đâm chán.

- Mời chị uống nước sâm.

Bà Ba đặt ly sâm lên bàn, mời khế khùng.

Bà Hương quay lại:

- Cám ơn chi.

Bà Ba định quay đi nhưng bà Hương gọi giật lại.

- Chị Ba!

- Có chuyện gì vậy bà chủ?

Bà Mỹ Hương cười nhẹ, nụ cười không giấu được vẻ mệt mỏi.

- Ngồi đây nói chuyện chơi một lúc đi! Sáng giờ thằng Chương có báo với chị ta đi đâu không?

- Cậu ấy chỉ bảo là ra ngoài một lúc cô việc gì đó.

- Trong lúc tôi vắng nhà có ai đến um tởi không?

Bà Ba nhíu mày một lúc rồi lắc đầu:

- Chỉ có bạn cậu Chương đến mà thôi. Ý quên - Bà Ba chợt lên kêu - Có một ông đội nón nỉ đen đến tìm bà.

Rồi Bà ba nói thêm như biện hộ cho sự hay quên của mình:

- Riết rồi già, tôi thấy mình lảm cẩm quá. Đúng là ông ta đã đến đây hỏi thăm bà.

- Ông ta có nhắn gì không?

- Dạ không. Ông ta nói rằng sẽ trở lại.

Bà Mỹ Hương trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có phải ông ta đi chiếc Super 100 màu khói nhang không?

- Tôi không rõ loại xe, chiếc xe của ông ta giông giống như xe vespa ấy.

Bà Hương gật gù:

- Thì ra là ông ta.

Bà Ba thăm dò:

- Vậy là bà có quen biết với ông ấy?
- Ừ, chúng tôi là bạn cũ của nhau.
- Sao ít thấy ổng đến đây chơi vậy?

Bà Hương nhìn người giúp việc. Cái nhìn ấy làm bà Ba không khỏi chột dạ.

- Tôi... tôi chỉ nói thật những gì tôi nghĩ mà thôi.
- Ừ, Tôi biết và tôi không trách gì chị. Thật ra chúng tôi vẫn giữ liên lạc thường xuyên. Nhưng thường là gặp nhau ở nơi tôi làm việc.
- Vậy à.

Rồi bà Ba cũng đẩy đưa cho qua chuyện. Xưa nay, bà Mỹ Hương ít có khi nào một lúc nói quá chục câu với bà. Nhưng bà Ba không phiền lòng. Bà vốn hài lòng với những gì người khác dành cho bà.

- Hôm rồi về thăm nhà, cả nhà chị vẫn khoẻ chứ ?
- Vâng. Thật ra thì có còn ai đâu ngoài ba tôi và vợ chồng người em út.

Bà Mỹ Hương chột trầm ngâm:

- Nhưng vẫn gọi là một gia đình. Còn tôi, tôi chẳng còn ai cả để thăm viếng.

Bà Ba an ủi:

- Mỗi người một hoàn cảnh, chị không nên buồn. Á mà gia đình nội của cậu Chương đâu, sao không nghe thấy?
- Bà nội của thằng Chương qua đời lúc nó mới vừa một tuổi. Sau này ba nó mất, thế là đâu còn ai biết đến dòng họ nội nữa. Mà thực ra có lẽ cũng chẳng còn ai.

Bà Ba tỏ ý ngạc nhiên:

- Dường như anh nhà ít kể cho chị nghe về gia đình của anh ấy?

- Anh ấy không thích kể và... tôi cũng chẳng thích nghe. Nói chung suốt những năm chung sống, chúng tôi không hợp ý nhau chút nào.

- Sao vậy chị, nghe đâu anh ấy cũng hiền lành mà.

- Đó, chính sự hiền lành của anh ta đã gây xung đột trong gia đình. Hiền để làm gì chứ? Gần giống như một người nhu nhược.

Bà Ba không ngạc nhiên lắm trước thái độ khinh ghét chồng của bà Hương. Thậm chí bà còn thể hiểu sâu hơn vì sao như vậy. Gần ba mươi năm trước bà Hương đã từng yêu một người đàn ông khác. Tên ông ta là Chị Minh Chị Nhưng hai người không lấy được nhau, bà Hương có chồng và ông Chỉ có vợ. Chuyện đó tưởng như chấm dứt nhưng nào ngờ... bà Hương vẫn không nguôi nhớ đến người tình cũ... Và cuối cùng bi kịch đã xảy ra. Ông Chỉ đi tù còn bà Hạnh, tình địch của bà Hương thì bị mù đôi mắt vì phong trong một đêm hoa? hoạn kinh hoàng.

- Chị Ba thấy tôi có khó tính không?

Mãi đến mấy giây sau bà Ba mới nhận ra câu hỏi ấy dành cho mình. Bà ấp úng một lúc rồi nói:

- Tôi... tôi nghĩ là... chị cũng được

Bà Hương nhếch môi cười nhẹ, Bà hiểu là không thể đòi hỏi người giúp việc trả lời một câu ứng ý hơn thế.

- vừa rồi thằng Chương lên nhà thờ tìm soeur Tâm, chị có hay biết chuyện ấy không?

- Tôi có nghe nói bà ấy đã mất rồi.

Bà Hương gật gù:

- Phải, bà ta đã chết rồi, thế mà hay.

Bà Ba ngạc nhiên nhìn người chủ:

- Sao lại là hay?

- Ờ... thì bà ta... Ở mà tôi nói chị cũng không hiểu. Nhưng chị Ba nè. Chương nó quen biết thế nào với bà Tâm vậy?

Bà Ba lắc đầu:

- Tôi không rõ nữa, đại khái là có quen. Có lẽ nghe tin bà ấy qua đời nên cậu Chương đến hỏi thăm vậy mà. Hay là chị hỏi Măng xem, bạn bè với nhau, thế nào Măng cũng biết.

- Thôi thôi - Bà Hương gạt phăng- Nói chi tới thẳng đó, tôi không ưa một chút nào.

Về quan điểm của bà Hương đối với bạn bè con trai, bà Ba hiểu là mình không thể thuyết phục được. Một khi bà không thích ai thì coi như người ấy không gặp may. Nhưng có lẽ chính sự cứng rắn này đã khiến bà giữ vững cơ nghiệp đến ngày hôm nay.

Minh Kha ngồi xoa tóc nhìn ra cửa sổ. Bầu trời bên ngoài trắng xoá bởi lớp tuyết buổi sáng. Dần dần đã quen khí hậu ở đây, nàng đã thấy bớt lạnh. Tuy nhiên nỗi cô đơn vẫn vây bọc lấy nàng...

Có tiếng người đàn ông rụt rè:

- Minh Kha à, cô có thức.

Minh Kha gần như reo lên nhưng cũng khựng lại ngay khi trông thấy vẻ mặt của Luân. Dường như Luân đã biết trước nội dung trong thư có điều chẳng lành.

- Có chuyện gì xảy ra vậy bác sĩ?

Luân trao mảnh giấy nhỏ cho Kha thay câu trả lời. Dòng điện tín chỉ vụn vụn mấy chữ.

" Cô Tâm đã qua đời hơn tháng nay.

Soeur Phương Lan"

Minh Kha rụng rời buông rơi mảnh giấy. Trời đất như quay cuồng trước mắt nàng. Không thể được, nàng chỉ có một ruột rà duy nhất ở trên đời, ông trời không thể bất công như vậy được! Nước mắt nàng trào ra:

- Không, tôi không tin đâu!

Luân dịu dàng tiến đến trước mắt nàng:

- Tôi không rõ Minh Kha ạ, nhưng thường những tin tức kiểu này không ai đùa cả.

Minh Kha ôm mặt khóc rưng rức. Đúng là không ai dám đem cái chết của cô Tâm ra đùa với nàng. Hơn nửa người bảo tin lại là soeur Phương Lan, một nữ tu chân chính... Ôi! Trời! Nàng phải sống thế nào đây?

Luân phải chờ rất lâu cho đến khi những tiếng nấc của cô trái trẻ nhỏ dần. Những tiếng nấc cổ nén sâu trong cô làm lay động quả tim vốn lạnh lùng của ông. Thân cô Thế cô như Minh Kha, nàng chỉ có thể buồn âm thầm, chịu đựng âm thầm...

- Minh Kha, tôi tin rằng cô sẽ mau chóng vượt qua nỗi mất mát này. Bởi vì không ai thay đổi được cái sống cái chết. Nước mắt lúc này chỉ giúp cô xoay khóa phần nào thôi. Cô cần cam đảm hơn.

Minh Kha nghẹn ngào:

- Từ nhỏ đến giờ, tôi chỉ có mỗi mình cô ấy là ruột rà thân thích. Mai một đây tôi còn biết phải sống thế nào nữa?

- Cô còn bạn bè, còn Hoàng Chương là người cô yêu mến!

Nỗi mất mát cô Tâm làm cho Minh Kha gần như tuyệt vọng. Cô bé lắc đầu:

- Tôi sợ rồi anh ấy cũng sẽ dần quên một con bé cô cút nghèo hèn như tôi.

- Không nên bi quan như vậy. Từ trước giờ cô và Chương đã gắn bó thế nào cô cũng tự biết đấy. Với những tình cảm như vậy, người ta sẽ không dễ dàng quên nhau đâu.

- Nhưng tại sao anh ấy không một lời nào cho tôi?

Luân cũng ngần ra trước câu hỏi của Minh Kha. Ông ta càng khó hiểu hơn về thái độ của Chương. Nhưng cố gắng làm cho Minh Kha không tuyệt vọng. Luân an ủi:

- Có thể thư đến chậm. Với lại Chương phải khó khăn lắm mới liên lạc được với Minh Kha.

Như đã suy nghĩ rất kỹ về điều này. Minh Kha nói ngay không chút do dự:

- Chắc chắn là anh ấy phải hay tin cô Tâm qua đời, và khi đến nhà thờ, anh ấy sẽ được tin cùng địa chỉ của tôi kia mà. Và ở chỗ cô Tâm ai cũng được biết về quan hệ của tôi và anh ấy?

Luân còn nghĩ đến một điều khủng khiếp hơn: Lỡ Chương qua đời trong tai nạn vừa rồi thì sao? Gương mặt Minh Kha tan nát thế này, liệu vết thương Chương có nhẹ nhàng hơn không? Tuy nhiên trong tình trạng của Minh Kha thế này, cộng với tin cô Tâm qua đời đã làm cô bé đau khổ lắm rồi.

Nghĩ vậy, Luân tiếp tục an ủi:

- Biết đâu Chương vẫn còn như trong tình trạng của Minh Kha thì sao nào? Nhưng thôi, đừng lo nghĩ nữa, cô bé hãy cho tôi địa chỉ của Chương, tôi sẽ liên lạc cho.

Minh Kha tiu ngưỡ:

- Tôi không muốn tin tức của tôi đến gia đình anh ấy.

Luân ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy?

- Tôi có những lý do riêng - Giọng Minh Kha nài nỉ - Xin bác sĩ đừng hỏi.

Nghĩ đã chạm đến vết thương lòng của cô bé. Luân gật òa:

- Được, được, tôi sẽ không hỏi nữa đâu.

Rồi nhìn đồng hồ, Luân tiếp:

- Sắp đến giờ uống thuốc rồi, để tôi bảo phục vụ mang thức ăn cho cô.

Minh Kha chớp nhẹ mắt, tỏ ý bằng lòng Luân quay ra một lúc, khi trở vào thấy mắt Minh Kha ươn ướt. Biết cô bé lại khóc, Luân lắng chuyện:

- Lúc này thấy Minh Kha khá hơn tôi đó. Phải cố gắng vượt qua những ca phẫu thuật.

Minh Kha vẫn im lặng nghe. Đối với Luân, thái độ như vậy của Minh Kha cũng tốt. Ông sợ phải trông thấy cô bé thảm hại với những dòng nước mắt !

- Chị Hạnh! Chị Hạnh à.

Bà Hạnh ngước mắt nhìn ra, giọng hồi hộp:

- Có chuyện gì vậy chị Ngọc?

Bà Ba Ngọc vừa thở vừa đáp:

- Cô Tâm đã chết rồi!

Sự im lặng bao trùm. Bà Hạnh run run dò dẫm ngời lên ván kê sát vách. Mối bà mấp máy một lúc vẫn không thốt được thành lời.

Bà Ba lật đật an ủi:

- Bình tĩnh chị Hạnh à, chuyện đâu còn có đó.

Không nói gì bà Hạnh vẫn ngồi bất động, hai giọt nước mắt lăn dài khỏi hai hốc mắt khô trắng. Đôi vai bà run nhè nhẹ cố kềm nén. Thái độ ấy làm bà Ngọc đâm hoảng. Bà lay lay vai bạn:

- Chị Hạnh à, chị đừng nén như thế.

Bà Hạnh vẫn lặng lẽ khóc. Thái độ đau buồn ấy làm bà Ngọc cũng mũi lòng, bà sụt sùi khóc theo. Một hồi lâu, bà Hạnh lau nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Không hiểu sao những người tốt như cô Tâm lại vẫn số như vậy. Những năm qua, tôi mang ơn cô ấy rất nhiều. Đến khi dò la được tin tức thì không còn có hy vọng gặp mặt. Cuộc đời tôi sao phải gặp nhiều bất hạnh như vậy hở chị Ngọc?

Bà Ba Ngọc sụt sịt an ủi:

- Tôi cũng vừa mới nghe tin vội đến cho chị hay liền. Trước đây, cô Tâm còn có một người thân nữa.

- Ai vậy? Bà Hạnh có vẻ chú ý.

- Cô Minh Kha, vợ chưa cưới của cậu Chương đó, nhưng rất tiếc là cô ấy cũng đã mất rồi.

- Minh Kha ư? Bà Hạnh sững sốt kêu lên -

- Có phải con bé là cháu ruột của Tâm?

- Dường như là không phải. Nghe đâu Tâm chỉ nhận nuôi giùm cho ai đó.

Nỗi thất vọng hiện rõ trên nét mặt của bà Hạnh, bà Ba hiểu ý, an ủi:

- Thật ra tôi cũng chỉ nghe kể vậy, tôi chưa dám hỏi thẳng cậu Chương. Mẹ cũng biết đó, không ai biết tôi có

quan hệ với vợ và gia đình cậu Chiến.

- Tôi hiểu rồi.

Bà Ba vẻ tiếc nuối:

- Thương cho Minh Kha quá. Cô ấy thật là dễ mến.

Bà Hạnh nhíu mày. Có nên nói cho bà Ngọc biết là Minh Kha chưa chết, khuôn mặt bị tàn phá khủng khiếp mà vẫn chưa biết có thể chữa trị được hay không? Bà nghĩ vội đến Chương, cậu ấy vừa trải qua nỗi đau mất bạn, có nên cho cậu ta hy vọng? Nhưng rồi sau đó thế nào, Minh Kha sẽ trở về xinh đẹp hay tuyệt vọng với gương mặt xấu xí của mình?

Nếu là bà, thà bà chịu xa cách người thương chứ không trở về làm kinh hoàng mọi người. Thì thôi, số phận đã nghiệt ngã với bà, làm tiêu tan niềm hy vọng gập lại đứa con... bà cũng sẽ giấu biệt tin Minh Kha còn sống. Còn nếu một ngày nào đó, Minh Kha may mắn lạnh lặn trở về, bà sẽ nói cho mọi người biết ý định chia rẽ Minh Kha - Chương của bà Mỹ Hương... người đàn bà ấy đáng bị nguyên rủa! Nghĩ vậy, bà Hạnh thở dài:

- Không hiểu sao cái chết của Minh Kha cứ làm tôi bứt rứt. Nếu biết sớm nó là người thân của cô Tâm thì may mắn quá. Có lẽ kiếp trước tôi đã làm điều gì đó không hay...

- Chị đừng nói vậy mà. Muôn sự tại Trời, mình có muốn cũng không được.

Hướng mặt ra ngoài, bà Hạnh buồn buồn:

- Hơn hai mươi năm qua, tôi gần như đã cam chịu số phận. Nhưng kể từ khi Minh Kha bước vào căn nhà này, ước muốn gặp lại con gái của tôi bừng dậy hơn lúc nào hết. Cô bé ấy làm ấm áp lòng tôi một cách kỳ lạ.

Vốn thật thà, bà Ba hiểu câu nói của bà Hạnh theo hướng khác:

- Thì tôi cũng đã nói rồi, cô Minh Kha dễ thương và tốt bụng lắm. Ai gặp cũng mến.

Bà Hạnh bực bội nói:

- Chỉ có bà Mỹ Hương là khác mọi người.

Không muốn quay về đề tài có thể làm bà Hạnh thêm buồn, bà Ba lảng chuyện:

- Có lẽ ít tuần nữa tôi mới trở lại đây vợ Hạnh à.

Bà Hạnh gật:

- Vâng, chị cứ yên tâm lo việc của mình, có gì cần tôi sẽ nhắn gọi

chị.

- Vợ cố gắng giữ gìn sức khỏe, đừng lo nghĩ nhiều quá.

Giọng bà Hạnh bùi ngùi:

- Tôi có hứa với chị thì cũng như nói dối mà thôi.

Bà Ba Ngọc chỉ biết nhìn người chủ cũ của mình đầy vẻ cảm thông. Bà Hạnh đã từng vượt qua gian truân, đau khổ để mà sống. Thế mà giờ đây niềm hy vọng sẽ gặp lại đứa con lại trở nên mong manh hơn trước. Tuy nhiên phải nhen lên niềm hy vọng cho bà ấy, bà Ngọc nghĩ.

- Vợ Hạnh à, người ăn ở hiền lành tốt bụng như chị thế nào cũng gặp may mà.

Bà Hạnh không nói gì, môi chỉ nhếch nhẹ một nụ cười buồn.

Minh Kha ngỡ ngàng trước sự xuất hiện trở lại của bà Trần Bội Linh, cùng đi với bà còn có thêm một người đàn bà

khác, trông rất quý phái. Hai người có nét hao hao như mẹ con.

- Chào bà!

Bà Trần mỉm cười:

- Cháu đã khỏe hẳn chưa?

Lớp da mặt của Minh Kha vẫn còn căng căng rất khó chịu, nhưng nàng đáp cho qua:

- Dạ cảm ơn bà, cháu đã đỡ hơn rồi.

Quay sang người cùng đi với mình, bà Trần giới thiệu:

- Đây là cô Mai, con gái lớn của ta.

Minh Kha gật đầu cho có lệ và vẫn không hiểu vì sao hai người đàn bà này lại có mặt tại đây?

Như đoán được ý nghĩ của Minh Kha bà Mai lên tiếng:

- Có lẽ cháu muốn biết lý do cô và bà đến đây gặp cháu?

Kha gật nhẹ:

- Cháu nghĩ đây không phải là cuộc thăm viếng bình thường.

Bà Mai gật đầu, vẻ mặt kiêu ngạo:

- Phải, chúng tôi rất bận rộn, nhưng buộc phải tới đây.

Tiếng "buộc" - Bà Mai thốt ra không khỏi làm Minh Kha tự ái. Nàng lăm lì nói:

- Xin lỗi, cháu rất tiếc đã làm phiền đến bà và cô Nhưng cháu nghĩ, nếu không muốn thì đừng tự ép mình. Bà và cô đâu có nghĩa vụ đến thăm cháu.

Có lẽ không ngờ Minh Kha thốt những lời như vậy, bà Mai ngẩn ra, con bà Trần thì xoa dịu:

- Đó chỉ là một cách nói thôi mà, cháu bận tâm làm gì. Hôm nay bọn ta đến đây chỉ vì lòng tốt đối với cháu mà thôi.

Bà Trần dừng lời, Minh Kha nhíu mày:

- Bà nói sao, cháu không hiểu?

Bà Mai đỡ lời, giọng bà nhỏ nhẹ hơn trước:

- Thế này, Minh Kha Chúng tôi muốn đón cháu về ở với chúng tôi. Bà bác sĩ sẽ đến tận nhà chăm sóc cháu.

Minh Kha cười nhẹ, giọng lạt lẽo:

- Cháu cảm ơn lòng tốt của bà và cô Nhưng cháu nghĩ nơi đây thích hợp với cháu hơn.

Bà Trần nhíu mày:

- Ngày xưa ta đã xem cha cháu là người trong nhà, giờ cháu đang hoạn nạn, ta không thể làm ngơ được.

Bà Mai tiếp lời mẹ mình:

- Phải đó, chúng ta là người có nghĩa, cháu đừng ngại.

Ngay từ đầu mới gặp, Minh Kha đã nhận ra khoảng cách giữa mình và bà Trần. Nay gặp con gái bà tạ Khoảng cách ấy như dài thêm ra. Họ thật xa lạ, kiêu cách. Nói với nàng như kẻ ban ơn. Tuy nhiên vẫn giữ mức độ lịch sự nhất định, Minh Kha nhẹ nhàng cảm ơn:

- Một lần nữa cháu xin cảm ơn bà và cô Cháu xin được ở đây, mọi người xung quanh cũng tốt với cháu lắm.

- Nhưng vẫn không sao bằng mẹ con chúng tôi - Bà Mai nói với vẻ không hài lòng:

- Cháu không nên từ chối như vậy.

Minh Kha không khỏi bực mình dù hai người đàn bà đang tự đánh giá lòng tốt của họ đối với nàng.

- Cháu đã nói rồi, thưa bà và cô, cháu không muốn làm phiền ai cả, dù bà và cô có là người quen của ba cháu.

Hai người đàn bà nhìn nhau một khắc, Bà Trần nói:

- Thế nếu ta nói là không chỉ là người quen mà là người thân của cháu, cháu nghĩ thế nào?

Đưa tay vuốt lại tấm drap, Minh Kha cười buồn:

- Cháu làm gì còn người thân nào, người thân duy nhất của cháu là cô Tâm thì vừa mới qua đời đây thôi.

Kha nói và để ý thấy hai người đàn bà không tỏ ra xúc động lắm trước tin cô Tâm mất. Thế đấy, vậy mà họ đã bảo là người thân cũ của ba nàng, là quen biết cô Tâm.

- Chuyện cô Tâm ta đã biết. Vì vậy mà ta mới bảo con về nhà ở với tạ Từ nay, con sẽ có một cuộc sống khác. - Bà Trần lại nói

Minh Kha vẫn khư khư giữ lấy quyết định của mình:

- Dạ không. Sau khi cháu lành bệnh, cháu sẽ trở về Vn.

Bà Mai cao giọng:

- Cháu có biết cháu cần bao nhiêu thời gian và tiền của để có thể trị lành vết thương này hay không? Nếu không đủ tiền, khuôn mặt cháu chỉ chữa trị cao lắm không qua năm mươi phần trăm.

Họ càng thuyết phục. Minh Kha càng bướng bỉnh:

- Cháu không dám đòi hỏi quá cao những gì người ta làm cho cháu. Dù chỉ chữa lành được năm mươi phần trăm hay chỉ có bốn mươi phần trăm, cháu vẫn trở về.

Có lẽ đã nín nhịn từ nãy giờ, bà Mai bực bội nói:

- Cháu đã biết mọi người vì cháu như thế nào không?

Minh Kha ngạc nhiên :

- Vì cháu ư ?

- Phải. Và cháu bướng bỉnh giống hệt thằng cha của cháu. Không biết phân biệt phải trái, tốt xấu ra sao cả.

Từ nãy giờ, Minh Kha nghĩ chỉ có mỗi câu nói này bà Mai mới bộc lộ ra phần nào thái độ thật của mình. Bà ta nói đúng, hai cha con Minh Kha rất bướng bỉnh. Thế là Minh Kha cười:

- Xin đừng trách cháu, quả thật là cháu không muốn về nhà cô và bà, đâu nơi đó có tiện nghi gấp mấy.

Hai người đàn bà lại im lặng nhìn nhau. Một lúc sau, bà Trần cất tiếng, giọng bà nhỏ nhưng rành mạch:

- Thế cháu nghĩ sao nếu ta bảo ta thật sự quan tâm, lo lắng cho cháu bởi một lý do khác quan trọng hơn nhiều.

Điều đó vẫn không làm Minh Kha bận tâm, bởi nàng nghĩ, có lẽ chỉ là một cách nói đê thuyết phục nàng:

- Cháu xin bà đừng bận tâm lo cho cháu nữa. Và đừng viện dẫn lý do nào khác, dù gì đi nữa cháu cũng đã quyết định là không rời khỏi nơi này.

- Cháu...

Bà Trần trừng mắt, vẻ tức giận không nói được thành lời. Thái độ của Minh Kha làm bà Trần tức nghẹn, bà Mai lại càng tức giận hơn. Bà lớn tiếng nói:

- Cháu có biết mình đang đối xử rất tệ với ai không?

Cũng muốn biết bà Mai muốn nói gì. Minh Kha hỏi lịch sự nhưng lạnh lùng:

- Với ai cô ạ?

- Bà Trần đây chính là bà nội của cháu và ta chính là cô ruột của cháu.

Minh Kha tròn mắt nhìn hai người đàn bà...

CHƯƠNG 6 -

ao? Cháu không tin à?

Giây phút bàng hoàng đã quạ Minh Kha trở lại giọng điệu bình thường của mình:

- Xin lỗi, cho phép cháu được hỏi, nếu ở địa vị của cháu, cô có tin tự nhiên mình lại có những người thân như vậy hay không?

Bà Mai gần như quắc mắt:

- Nhưng đó là sự thật. Cô chính là Đoàn Kim Mai, chị ruột của chaa con Đoàn Minh Chiến và cô Đoàn Thanh Tâm. Cô và nội đã định cư ở đây đã lâu, vẫn luôn luôn tìm kiếm cháu.

Minh Kha không muốn tranh cãi. Nàng cảm thấy đau đầu vì những điều quá bất ngờ. Và tự dưng nàng cũng khó chịu trước trò " Đố em" lòng vòng của hai mẹ con bà Trần. Họ đang muốn gì ở nàng?

Và câu hỏi đó lại tuộc ra từ môi nàng:

- Thế bây giờ bà và cô muốn sao?

Nghĩ chắc có lẽ Minh Kha đã nghe lọt tai, bà Trần dịu ngọt:

- Kha à, nếu không biết cháu thì thôi. Giờ biết rồi, nội và cô không bỏ cháu phải khổ đâu.

Minh Kha nhếch cười:

- Cháu đâu có khổ, những ngày qua cháu đã sống rất yên vui, thanh thản với cô Tâm.

- Nhưng bây giờ Tâm đâu còn, cô không muốn cháu thui thủi với cô Tâm.

- Cô thương hại giùm cháu đó sao?

Bà Mai nhíu mày:

- Cháu đừng nên hỏi cô với một giọng điệu như thế. Nên nhớ là cô đang làm mọi việc cho cháu vì lợi ích của cháu.

- Cháu cảm ơn - Minh Kha lạt lẽo nói - Từ trước đến giờ cháu đã quen tự lực, không nhờ vả ai, vậy mà cháu rất lấy làm sung sướng.

Bà Trần nhăn mặt, giọng bực bội:

- Đúng là giọng lưỡi của mẹ nó, vợ thằng Chiến...

Không muốn xúc phạm đến hai người đàn bà trước mặt, nhưng Minh Kha không khỏi tức giận trước câu hỏi của bà Trần. Lớn lên trong sự thiếu vắng tình thương của cha, Minh Kha gần như đã dành hết tình thương cho mẹ. Nàng hiểu rõ tâm sự của người đàn bà có co bị hất hủi. Chính hai mẹ con bà Trần là người gây ra cuộc bể dâu. Và gần hai mươi năm trôi qua, họ vẫn không ngừng kết tội mẹ nàng.

Sắc mặt nặng nề, Minh Kha lạnh lùng nói:

- Xin lỗi, cháu hơi mệt cháu muốn nghỉ ngơi một lát.

Hai người đàn bà nhìn nhau giây lát, bà Mai đổi giọng nhẹ nhàng:

- Được rồi, cháu cứ nghỉ ngơi. Hôm khác cô sẽ trở lại.

Nhưng bà Trần không thống nhất với con gái, bà nói:

- Khoan đã, ta muốn con chuẩn bị đồ đạc ngày mốt ta sẽ cho người đón cháu về nhà. Và hãy nhớ là không phải ai cũng có may mắn này đâu.

Hừ một tiếng nhỏ trong cổ họng Minh Kha quay mặt đi, nàng cố nén bực dọc và không trả lời.

Bà Mai phụ họa với mẹ:

- Đúng đó, hãy nhớ là cô và nội có rất ít thời gian. Mấy hôm nay vì cháu chúng ta đã mất một khoản thu nhập rồi đó.

Không bị ai đánh mà Minh Kha cảm thấy đau. Cả cuộc đời họ là một cuộc cân đong đo đến không khoan nhượng, Minh Kha cũng đâu khác gì một con tính trong bài toán của họ. Lạnh lùng và lạnh lùng!

Tự dưng Minh Kha cảm thấy nhẹ nhàng như đã trút được gánh nặng . Nàng nhếch môi cười khô:

- Xin lỗi đã làm nhọc lòng bà và cô Nhưng con xin nói rõ để cô và bà yên lòng. Con sẽ không đi đâu cả, con không muốn thay đổi hoàn cảnh sống của mình hiện giờ.

Bà Mai trợn mắt:

- Nghĩa là... con không cần nội và cô?

Nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, Minh Kha buồn buồn nói:

- Con sẽ trở về quê hương . Nơi đó dẫu nghèo nhưng mọi cái đều quen thuộc, rất quen thuộc.

- Nhưng con sống với ai khi cô tâm đã chết rồi?

- Con sẽ cố gắng tìm mẹ, tự dưng con có niềm tin mạnh mẽ là mẹ còn sống.

Bà Trần bực bội giật lấy cái xách tay treo trên lưng chiếc ghế dựa, bà vừa quay lưng, vừa bảo với con gái:

- Thôi về, không đâu dư hơi thuyết phục nó.

Minh Kha không tiễn dẫu bằng ánh mắt đối với hai người đàn bà lạ, họ bảo họ là nội và cô của nàng, vậy mà nàng không một chút cảm thấy gấn bó. Chợt Minh Kha nghĩ đến bà hạnh, người đàn bà mù ở xóm nghèo quê hương nàng. Bà ấy là người dưng dấy không hiểu sao giờ nàng

khao khát được trông thấy bà, ngã đầu một chút vào bờ vai mỏng manh của bà...

Minh Kha ngồ bó gối trên giường nhìn ra ngoài trời vẻ tư lự. Thời gian qua thật nhanh, mới đó đã gần hai năm kể từ ngày nàng bị tai nạn. Nhớ ngày nào mới đến đây Minh Kha gần như tuyệt vọng khi nhìn thấy gương mặt của mình. Thế nhưng nhờ vào thuốc men. Những dụng cụ hiện đại của Pháp và nhất là tài phẫu thuật khéo léo của bác sĩ Luân. Khuôn mặt Minh Kha gần như đã lành lặn và mịn màng trở lại. Nàng bây giờ đã hoàn toàn cởi lốt hoá thành một cô gái khác xinh xắn và kiêu diễm hơn. Nói như vậy không có nghĩa là Minh Kha đã hoàn toàn bình phục. Nàng còn phải lên bàn mổ một lần cuối cùng nữa. Đây là lần phẫu thuật quan trọng nhất có thể sẽ làm thay đổi giọng nói của nàng. Minh Kha không tưởng tượng nổi lúc ấy sẽ ra sao? Người ta có còn nhận ra được nàng nữa không? Rồi một thoáng Chương hiện về trong trí. Cảm giác vui buồn lẫn lộn. Thời gian ơi! Sao mi không giúp ta quên đi người ấy? Minh Kha tự hỏi như vậy. Chợt có tiếng gõ cửa phòng . Minh Kha vội vàng sửa lại thế ngồi ngay ngắn nói:

- Bác sĩ vào đi! Cánh cửa mở.

- Ô! Bác sĩ luân mỉm cười, giọng vui vẻ - Tôi đến để cảm ơn về chiếc áo. Thế nào, tôi có thể quảng cáo sản phẩm được chứ ?

Minh Kha cười khiêm tốn. Nàng nghiêng đầu ngắm nghía công trình trên người bác sĩ. Rõ ràng trông ông khác hẳn so với chiếc áo bluse trắng thường ngày. Bác sĩ nói tiếp:

- Mặc chiếc áo này tôi có cảm giác mình trẻ lại hàng mấy tuổi, em thấy có đúng không?

- Tại bác sĩ không quen mặc loại áo này nên nghĩ vậy! - Minh Kha thật thà.

- Không phải! Em có biết vì sao không hở ?
- Sao ạ?
- Vì kiểu áo rất đẹp và rất la.
- Ồ! Nếu vậy thì ông nên cảm ơn tác giả của quyển catalô Vì em chỉ là người photo " mốt" thôi!
- Nhưng photo có sáng tạo thì vẫn được coi trọng như thường.

Minh Kha thầm man phục rí nhớ tuyệt vời của bác sĩ, chỉ cần xem qua tập ảnh một lần ông biết ngay kiểu áo của mình có trong catalô và phần Minh Kha sáng tạo chính là cổ áo. Đúng là áo cổ lọ hợp với dáng dong dỏng cao làm bác sĩ trẻ ra rất nhiều. Dẫu sao Minh Kha cũng có một cái nhìn khá độc đáo. Nàng biết chọn đúng điểm mà người khác thích.

- Minh Kha em đang nghĩ gì đó?

Không hiểu từ lúc nào bác sĩ Luân đổi cách xưng hô thân mật như vậy.

- Em nghĩ đến câu nói của bác sĩ.
- lại có gì sai ư?

Minh Kha không trả lời mà hỏi lại:

- hình như bác sĩ cố tình làm hỏng em?
- Làm gì có !
- thì lúc này không phải bác sĩ đưa em lên chín tầng mây là gì?
- Điều đó không sai vì em xứng đáng được động viên như thế! Và có thể em sẽ bỏ thói tự ti.
- Có nghĩa là em phải tự tin?

- Đúng! Vì em có đủ khả năng để trở thành người tạo một nổi tiếng.

Nói tiếng ư? Minh Kha chưa bao giờ dám nghĩ đến điều đó ngay cả trước đây. Thân phận và hoàn cảnh của nàng rồi đây chẳng biết thế nào thì làm sao có thể mơ ước xa vời như vậy. Và lại nàng đâu có nhiều vốn để thực hiện ước mơ đó.

- Minh Kha, tôi biết em rất chịu khó. Sau này về nước em cứ mạnh dạn mở cửa hàng đan len. Và nếu em không ngại tôi hứa sẽ đỡ đầu cho em.

- Không được đâu bác sĩ!

- Tại sao?

- Vì em đã nợ bác sĩ quá nhiều rồi. Nếu tình trạng này cứ kéo dài đến một ngày nào đó em sẽ hoàn toàn mất khả năng chi trả.

Bác sĩ Luân bật cười lớn:

- Nhưng tôi có đòi đâu mà sợ.

- Chính vì bác sĩ không đòi nên em càng áy náy hơn. Minh Kha chuyển đề tài - Hình như bác sĩ định đua đòi phải không ạ ?

Bác sĩ Luân hơi giật mình, ông nhìn đồng hồ rồi vội vàng chụp chiếc mũ nỉ lên đầu:

- Em ở đây tôi ra phố một chút nhé!

- Ờ... em cũng muốn đi cùng với ông được không ạ?

- không được ! Bây giờ là mùa đông ngoài trời rất lạnh. Hơn nữa vết thương của em vẫn chưa lành hẳn. - Thấy Minh Kha có vẻ không vui bác sĩ Luân nói thêm- - Đến lúc khỏi hẳn tôi hứa sẽ giới thiệu em với Paris được chứ ?

Minh Kha hơi buồn nhưng không dám nói nữa vì nghĩ rằng bác sĩ Luân có lý. Nàng gật đầu cười gượng:

- Bác sĩ đi đi a.

Bác sĩ Luân đi rồi căn phòng của Minh Kha như rộng thêm ra. Không có việc gì làm đầu óc Minh Kha lại miên man suy nghĩ... Chợt mắt nàng loé sáng. Màng mở ngăn tủ lấy ra một cuộn len màu tím cà và bắt đầu đan.

Sáng nay, Chương thức dậy thật sớm. Chàng mặc quần áo định ra ngoài thì có tiếng gõ cửa phòng. Đã biết trước là ai, chàng nói:

- Mẹ vào đi!

Bà Mỹ Hương nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nụ cười nở sẵn trên môi. Bà nói như giải thích:

- Thấy đèn mở sáng mẹ nghĩ con đã dậy nên đến đây...

Chương mặc xong quần áo, chàng có vẻ sốt ruột:

- Mẹ gặp con có chuyện gì không?

- Mẹ định nhờ con một chuyện Chương à! Hôm nay con không phải lên chỗ làm nữa. Mẹ đã nhờ người khác thay con.

Thật ra hôm nay Chương cũng không định đi làm (lúc này Chương không còn làm trên công trường nữa, chàng đã về xây nhà cho bà Mỹ Hương) chàng và Măng đã bàn trước với nhau là họ sẽ cùng đến chỗ Minh Kha Họ muốn dọn dẹp nhà cửa và đốt cho nàng một nén hương. Tất nhiên Chương có thể làm bất cứ việc gì cho mẹ chàng trước khi đến nhà Minh Kha nhưng cách sắp xếp của bà Mỹ Hương làm Chương bực bội. Chàng từ chối.

- Hôm nay con bận rồi. Nếu mẹ cần gì thì để ngày mai vậy!.

- Đâu có được, bà Mỹ Hương giãy nảy- công việc này không thể dời đổi.

Chương cau mày nhưng cũng không tò mò:

- Chuyện gì mà xem mẹ quan trọng dữ vậy?

- Mẹ muốn ba giờ chiều nay con đến bến xe đón giùm người khách từ Sài Gòn ra.

Chương nhún vai:

- Chuyện có vậy mà mẹ quan trọng quá. Sao không nhớ anh Hai tài xế có tiện hơn không?

Bà Mỹ Hương nhăn mặt:

- Con không hiểu gì cả. nghe mẹ nói nè. Đây không phải là một người khách bình thường đến ở khách sạn ạ Mà là một người thân đã từng đỡ đầu cho công việc làm ăn của mẹ . Lần này họ đến đây cũng vì muốn hợp tác làm ăn với mẹ . Vì vậy ta không nên bỏ lỡ cơ hội đó. Con phải giúp mẹ tiếp đón họ đàng hoàng mới được. Chương à ! Vì mẹ một lần đi con!

Nghe mẹ xuống nước nhỏ Chương cũng thấy động lòng. Và lại vào giờ này cũng không ảnh hưởng đến công việc của chàng và Mãng nên chàng gật gù:

- Thôi được rồi, ba giờ con sẽ đến chỗ họ . Mẹ đưa hình của họ cho con.

Bà Mỹ Hương tròn mắt:

- Con định mặt bộ quần áo này đi luôn sao? Trời ơi! Đâu có được, làm gì cũng phải tranh thủ về nhà tắm rửa thay quần áo chứ con? Với lại mẹ đã nói nhiều lần rồi. Con không hợp với màu trắng, con không nhớ hôm xảy ra tai nạn con cũng mặc áo trắng đó sao? Con...

Nghe mẹ nói nhiều quá, Chương đâm bực, chàng cắt ngang lời bà:

- Nếu mẹ không thích thì đành vậy!

Xong, Chương quay đi, biết khó lòng thuyết phục con trai nghe mình một lần nữa. Bà Mỹ Hương gọi giật:

- Nè Chương! Con giữ lấy tấm ảnh này mà nhận diện.

Chương miễn cưỡng cầm lấy tấm ảnh và cho vội vào túi quần, không buồn liếc qua nó một lần.

Chương đi rồi bà Mỹ Hương mỉm cười một mình nghĩ:

- Rồi đây con sẽ phải cảm ơn mẹ, con trai à!

Chương đạp xe đến nhà Minh Kha lúc ấy chỉ hơn bảy giờ. Măng chưa đến.

Sáng mùa thu, trời trong xanh và gió thổi nhẹ. Bầu không khí khô lạnh náo động bởi những âm thanh không buồn cũng không vui. Gió thổi suốt từ đêm đến sáng va vào những lá thông tạo nên âm thanh réo rắt làm cho lòng Chương nao nao. Chàng đứng lặng nhìn khóm hồng. Nó gợi lên một cái gì xơ xác, khô khan, tươi tắn. Người chết, hoa chết theo không hiểu đó có phải là điều tự nhiên không nữa? Nhớ ngày nào Chương và Măng kết những cánh hồng lại làm thành một bó hoa cho cô dâu. Ôm trong tay bó hoa màu đỏ, màu của tình yêu và hạnh phúc. Chiếc áo trắng của Minh Kha nổi bật lên. Nàng giống như một quả cầu lửa mồm mĩm và xinh xắn. Thế nhưng hạnh phúc đã vượt khỏi tầm tay Chương và Kha.

Rời khóm hồng, Chương đẩy cửa bước vào nhà. Việc đầu tiên của chàng là mở toang các cửa sổ rồi nhìn một lượt khắp nhà. Sau cùng Chương đến bên chiếc bàn nhỏ, cao khoảng một mét, nơi có để tấm ảnh Minh Kha ngồi bên khóm hồng đã được phóng to. Đó là tấm ảnh duy nhất mà

Chương tìm được trong cái gia tài bé nhỏ của nàng. Chương cầm tấm ảnh ngắm nghía một lúc. Xong, lau sạch bụi mặt kiếng rồi để vào chỗ cũ. Chương rút một nắm nhang chăm quẹt và cắm vào cái chai nhỏ. Không một lời khẩn vái, cầu nguyện. Chàng làm công việc đó một cách lẳng lặng và cũng chẳng biết để làm gì.

- Tới rồi, tới rồi đây !

Chương giật mình quay lại, Măng đã vào đến ngạch cửa, hai tay khệ nệ hai chiếc giỏ xách thật to, Chương đỡ cho bạn một tay, nói nửa đùa nửa thật:

- Mà khuôn cả chợt Đà Lạt về đây chắc ?

Măng cười toe:

- Có gì đâu, chỉ toàn rau thôi hà! Vừa ngon, bổ, lại rẻ.

- Đừng có ham ông bạn! Rau bây giờ ăn nhiều ngộ độc dễ như chơi.

- Ôi! Đó là chuyện rất hí hửng. Còn khi nào nhà nước phát lệnh cấm ăn rau lúc ấy hăng hay.

- Chờ khi đó thì đến tao mà cũng chẳng có cơ hội từ giã đâu.

Để thôi. Nếu có chết tao hứa sẽ dẫn mày theo. Măng khều nhẹ cánh tay bạn- Ê! Tội mình sẽ gặp lại Minh Kha chốn âm phủ, vui chứ ?

Mắt Chương ánh lên một tia rất lạ rồi chàng quay ra đứng nơi ngạch cửa, giọng xa xăm:

- Minh Kha chưa chết. Nàng chỉ đi vắng đâu đó rồi sẽ trở về.

Măng trở mắt nhìn Chương ngạc nhiên như vừa phát hiện ra giống sinh vật lạ . Anh khom người đến gần sờ vào trán bạn:

- Mà y mơ chẳng?

Chương lắc đầu nói mà không cười:

- Sự thực bọn mình có ai nhìn thấy xác Minh Kha đâu? Cũng một đêm có thể có vài người chết vì tai nạn giao thông nhưng chắc gì đó lại là Minh Kha. Tao không tin người tốt như nàng lại vẫn sống như vậy !

Mãng không tranh cãi mà hỏi lại:

- Bao giờ mà y mới chịu thoát ra khỏi giấc mộng này hả Chương? Tại sao bỗng dưng hôm nay mà y lại mad đột xuất như vậy? Lương tâm bị cắn rứt ư ? Hay bắt đầu nghi ngờ mọi người? - Mãng ngừng lại một lúc để theo dõi thái độ của bạn- - Đúng là hôm ấy tao không nhìn thấy người ta đưa Minh Kha vào nhà xác thật, nhưng tao cũng có thể quả quyết với mà y là Minh Kha đã chết.

Chương quay lại có vẻ thờ ơ với lời quả quyết của bạn. Mãng nói tiếp:

- Mà y không tin? Cũng đúng vì khi tai nạn xảy ra một lúc thì tao là người duy nhất tỉnh dậy trước. Nhưng liền sau đó tao bị ngất lại mà y biết tại sao không?

Chương bắt đầu chú ý đến câu chuyện của bạn:

- Nếu mà y là tao lúc ấy thử hỏi sẽ nghĩ gì khi thấy gương mặt Minh Kha nát bét và chiếc áo trắng của nàng nhuộm đầy máu? Nàng có sống được hay không . Và nếu sống với khuôn mặt như thế liệu nàng có chịu nổi không? Tuy Minh Kha không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Nhưng tại mình vẫn thường xuyên đến đây, đó chẳng phải là biểu hiện của tình yêu, tình bạn chân thành đó hay sao ? Tao nghĩ rằng biết được điều này dưới suối vàng Minh Kha cũng vui.

Nén cơn xúc động xuống tận đáy lòng. Chương cố giữ gương mặt bình thản. Chàng nói:

- Mà có ly Măng à nhưng...

- không tin chớ gì? Măng xịu mặt về phật lòng - Mà khỏi nói tao cũng hiểu. Tao biết lập trường của mà vững lắm mà ! Thôi được, mà cứ giữ những suy nghĩ ngông nghênh đó trong đầu . Mong rằng thời gian sẽ không làm mà thất vọng. Chương, mà nhớ câu nói này của tao đi nếu Minh Kha không chết tao sẽ nhường luôn người yêu tao cho mà.

Dù đang buồn não ruột Chương cũng không thể không cười gượng, chàng nói:

- Nếu lỡ mà không có người yêu thì đến lúc ấy biết lấy ai thế, hả?

- Ừm... chắc sẽ có mà! Nếu không ta sẽ bỏ tiền ra làm đám cưới cho bọn bây, được chứ ?

- Chuyện nghe khó tin thật đó, nhưng cứ thử một lần xem sao?

Chưa biết sự thế sẽ ra sao nên Chương cũng không dám nói cứng. Câu chuyện giữa họ có phần dữ chịch hơn. Măng đưa tay cho bạn móc ngoéo. Xong, anh kéo tay Chương ra vườn:

- Nào! Công việc đầu tiên của ngày hôm nay là trồng lại khóm hồng này, mà đồng ý không?

Chương ngạc nhiên hết sức vì dưới chân chàng bây giờ là một số cây hồng đã được ươm sẵn, cây nào cây nấy nhìn rất khoẻ. Chương buột miệng khen:

- Mà chu đáo quá Măng à!

- Tao làm công việc này cốt yếu chỉ vì mà thôi để lỡ mai một " cô Tấm" của mà có trở lại thì còn cơ hội mà chuộc

tội.

- Có lý!

Chương vừa nói vừa khom người nhổ những cây hồng đã bị chết phân nửa, để sang một bên. Còn Măng thì tranh thủ xới đất. Chưa từng làm công việc này nên động tác của họ khả năng nề.

Tuy nhiên nhờ chuyện trò rôm rả cuối cùng họ cũng làm sống lại mảnh vườn tưởng đã bỏ phế.

Xong việc ngoài vườn. Chương bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa, còn Măng thì chuẩn bị làm hỏa đầu quân. Nhìn gió thức ăn đầy ứ Chương lắc đầu ngao ngán:

- Điều này chắc ra chợ ăn phở mới chịu nổi quá !

- Ê! Đừng phụ lòng bạn bè chứ ! Bảo đảm nhanh thôi mà! Măng xuống giọng - Năm giờ chiều ăn xong về nhà cũng còn kịp chán.

- chà! Mà y định bày cả mâm cỗ hay sao hả ? Để tao đi báo với những nhà gần đây chiều nay đừng nấu cơm nhé!

- Ấy da! Anh mà y có phải ba đầu sáu tay đâu mà nấu ăn đãi thiên hạ chứ" ? Phục vụ một " cái mồm" của chú mà y thôi lưng tao đã dài ra cả khúc rồi còn đâu lo cho người khác. Thực đơn hôm nay chỉ có ba món thôi. Một: Từ bửu, hai: gỏi, ba: sườn xào chua ngọt. Từ sáng giờ chưa có gì bỏ bụng, bảo đảm đến chiều sẽ không còn... một cọng rau nào sống sót.

Chương đưa một ngón tay ra hiệu:

- Còn thiếu một món:

- Gì?

- " Măng " hầm !

- hằm... hằm cái đầu mì Muốn ăn thì cứ việc ra ngân hàng mà vay tiền. Tao đây chỉ có ngần ấy nhuận bút thôi. Hôm nay xả láng. Ngày mai ăn cháo củ cải muối cho mi sáng mắt.

Măng vờ quạu quọ treo chiếc giỏ sách lên móc và đi thẳng xuống nhà sau. Chương cười tranh thủ nói với theo:

- Nhớ mang tạp dề vào, chiếc " tà lỏn" của mi không đảm bảo vệ sinh đâu đó.

- Đồ quý! Măng rửa thằm.

Nói vậy chứ thật ra Măng làm bếp cũng không đến nỗi nào. Nếu nhìn hình dáng bên ngoài mà đánh giá con người anh thì chắc chắn sẽ sai lầm. Bên cạnh tính cẩn thận và tỉ mỉ ra Măng còn là một người rất ngăn nắp và sạch sẽ. Nhìn đĩa thức ăn dọn trên bàn, người khó tính đến đâu cũng phải vừa ý. Chương là người hiểu Măng nhiều nhất tuy nhiên chàng vẫn thích trêu bạn:

- Nếu là phụ nữ tao chẳng bao giờ lấy những tên đảm đang như mày.

- Đâu phải dễ, ít nhất cũng tu ba kiếp mới gặp tao được ! Măng vừa nhai vừa đáp tỉnh.

- Không sai, chính vì vậy nên đến giờ mày vẫn chưa có người nào đủ tiêu chuẩn làm bạn với "ông".

- Phụ nữ trên thế gian có lẽ đã bị. cạn hết, nên chẳng nhìn thấy con người tài hoa này. Đừng chấp nhất họ mày á !

Chương phì cười, rất may là chàng quay ra ngoài kia. Nếu không chắc phải mua thức ăn khác. Măng trừng mắt nhìn bạn ro6`i bất giác cũng phá lên cười.

Chương cùng học và chơi thân với Măng từ tho8`i cấp hai. Vì vậy chàng không lạ gì tính tình của bạn. Măng hay nói nhưng tốt bụng. Vốn nhạy bén nên đề tài nào anh tếu cũng được. Khi xuất hiện trước các cô gái Măng bao giờ cũng nổi bật bởi tài gởi chuyện có duyên nhưng không hiểu sao đến bây giờ anh vẫn cô đơn. Thật ra trước đây Măng cũng có để ý một cô bạn cùng lớp vì cô gái này một cô bạn cùng lớp vì cô gái này một trong những khán giả nhiệt tình nhất thường xuyên ủng hộ tài kể chuyện của anh. Đúng vào ngày ra trường, Măng ngỏ ý muốn đưa cô bạn về nhà thì cô nàng mỉm cười nói:

- Cám ơn anh, bạn trai em đang chờ ngoài kia !

Có lẽ vì chuyện đó mà từ bấy đến nay Măng không để ý đến cô gái nào nữa và anh tuyên bố rằng: " Tao chẳng bao giờ đại dột tỏ tình với ai trừ phi cô gái nào đó nói yêu tao trước. " Thế mới biết đến bây giờ Măng vẫn còn " quê độ"

- chương nè! Giả sử như Minh Kha còn sống thật và trở về đây với bộ mặt giống như ca sĩ Cẩm Nhung lúc bị tạt axit mà sẽ nghĩ sao? - Măng đột ngột hỏi.

Chương có vẻ tư lự. Mãi sau chàng hỏi lại:

- Liệu khi tao nói ra mà có tin hay không?

- Thì cứ thử xem?

- Vậy mà nghe đây. Với tao Minh Kha là tất cả Hoa hậu cũng không bằng.

Nếu là ai khác có lẽ Măng sẽ nói một câu gì đó để châm chọc. Nhưng với Chương thì anh rất coi trọng những tình cảm của bạn:

- Mà chờ đến khi nào đây?

Chương im lặng, làm sao có thể nói chính xác được thời gian chờ đợi, huống chi đó chỉ là sự nghi ngờ của riêng chàng. Một năm dài biết bao sự kiện xảy ra chính mình, vậy ai biết được điều gì đang chờ đợi ở tương lai ?

Măng rất hiểu và thông cảm với nỗi đau của Chương nhưng công bằng mà nói có đôi chỗ anh chưa hoàn toàn đồng ý với bạn. Đối với anh chuyện Minh Kha sống lại chỉ là hư ảo.

- Đừng xây cao lâu mộng nữa Chương à. lần thứ hai không dễ dàng gượng dậy đâu nhé !

Biết bạn có ý cha6n thành, Chương gật gù:

- Đừng lo cho tao.

- Có nghĩa là mày sẽ chờ, một năm, hai năm đến hoa râu tóc bạc, đến răng rụng chân xiêu chớ gì.

Chương chưa kịp có phản ứng gì thì Măng nói luôn:

- Mày là thằng đàn ông chung thủy duy nhất còn lại của thế kỷ hai mươi này chắc.

Chương cười cười làm Măng ức thêm. Nhưng chỉ một lúc rồi đầu lại vào đó, câu chuyện của họ trở lại rôm rả với đề tài khác. Không ai bảo ai nhưng cả Chương và Măng đều tránh nhắc đến tên Minh Kha. Câu chuyện tưởng như không kết thúc được nếu Măng không hỏi giờ. Chương nhìn đồng hồ tay giật mình lẩm bẩm:

- Bốn giờ kém mười lăm rồi, nhanh quá! Và chàng đứng dậy nói nhanh với Măng:

- Tao có chuyện phải đi trước, mày ăn xong nhớ dọn dẹp rồi về sau nhé!

- Ê! Nhưng,... Măng gọi với.

- Nhớ tưới thêm khóm hồng.

Chương dặn khi đã ra đến cửa. Xong, chàng lấy xe đạp một hơi ra bến xe, nơi cách nhà Minh Kha khoảng nửa cây số.

*** ***** ***** ***** *****

Chiều, bến xe tấp nập kẻ đi người đến. Kẻ buôn người bán lẫn lộn nên muốn tìm một người quả là khó. Chạy vòng vòng bến đỗ một lúc không tìm được đối tượng, Chương dừng lại và lấy tấm hình từ sáng giờ vẫn còn nằm yên trong túi quần ra xem. Đó là tấm ảnh chụp hai người phụ nữ trong một phòng khách rất sang trọng. Một người khoảng bằng tuổi bà Mỹ Hương và một cô gái còn rất trẻ. Có lẽ họ là hai mẹ con. Chương đoán - Cả hai đều đẹp và quý phái.

Chương chạy một vòng quanh bến xe lần nữa. Vẫn không thấy bóng dáng hai người khách "quý" của mẹ chàng đâu cả. Rầy rà thật! Không biết họ đang ở đâu nữa? Đúng lúc ấy phía bên trái Chương có chiếc taxi đang đậu. Bên cạnh là cô gái ngồi thù lu giữa đống hành lý bên bệ bộn. Cô ngồi nghiêm tay chống cằm nên Chương không nhìn rõ mặt. Hình như anh tài xế đang "mời mọc" cô gái.

- Lên xe đi! Bảo đảm giá hữu nghị thôi mà.

Cô gái quay đi không nói. Tên tài xế tiếp tục gãi gãi:

- Cô từ SG ra đây chắc là chưa rành đường xá? Vậy cứ cho xem địa chỉ, tôi hứa sẽ đưa cô về tận nhà.

Cô gái nhún vai im lặng. Tên tài xế vẫn lì lợm

- Tôi biết cô cố tình muốn chờ người nhà thêm tí nữa. Nhưng có thể họ đã bị trục trặc gì đó? Nếu cô cứ chờ mãi tôi e rằng...

- Tôi sốt ruột quá rồi xin anh đừng lải nhải nữa có được không? Cô gái trừng mắt nói.

Gã tài xế cười cười. Phản ứng của cô gái làm hẳn thích thú hơn là nao núng:

- Con gái SG quả có khác. Thôi được, tôi sẽ cùng chờ với cô cho có bạn vậy!

- Đừng có nằm mơ - Cô gái đứng phắt dậy - Dù co chết rủ xương ở đây tôi cũng chẳng bao giờ thềm bước chân lên xe " ông " đâu.

- Tôi kiên nhẫn lắm. Cô yên tâm.

- Người gì đâu mà dại như... cao su!

Cô gái lẩm bẩm rồi vợ vội hành lý của mình. Nhưng cô chẳng đi được vì đã có người chặn trước mặt, kẻ ấy không phải tên tài xế " nhiều chuyện" mà là Chương, chàng thành thật:

- Xin lỗi, vì tôi đến trễ.

Cô gái tròn mắt, nhìn Chương từ đầu đến chân, vẻ dò xét:

- Anh là ai ?

- Là người cô đang chờ.

- Người nhà của bác Hương ? Làm sao tôi tin đây?

Thật rầy rà không chịu được ! Chương nghĩ với chàng, công việc đón tiếp này chẳng lấy gì làm hào hứng . Nó tẻ nhạt như món cơm nguội ấy. Vì vậy chàng muốn sớm kết thúc, càng nhanh càng tốt. Chương miễn cưỡng cho tay vào túi áo lấy tấm ảnh trao cho cô gái. Cô ta không cầm mà liếc nhanh qua một lượt đoạt gật gù nói nhỏ như để mình nghe " đúng rồi" cô gái ngẩng lên hất mặt về phía " gã" taxi này giờ vẫn còn đứng cạnh đó rồi nói lớn với Chương:

- Xe anh đâu rồi? Giúp tôi mang hành lý lên xe đi !

Nghe hỏi đến xe Chương giật mình đứng phồng ra như người vừa bị điểm huyết . Thì ra chàng đã đi đến mức không nhớ cả việc về nhà lấy xe. Nhìn chiếc xe đạp nằm chỏng chơ dưới đất Chương chỉ biết lắc đầu.

Cô gái như đoán được mọi chuyện, hết nhìn chiếc xe đạp lại nhìn sang Chương, mặt đỏ hừng vì cảm thấy xấu hổ.

- Bác Hương bảo anh đến đón tôi bằng chiếc xe này đây sao?

Chương khoát tay không muốn giải thích dài dòng chàng quay sang anh tài xế nói:

- Cuối cùng cũng phải nhờ đến anh. Anh làm ơn đưa giùm cô gái đến địa chỉ, khách sạn... đường... Được không?

- Tất nhiên là được

- Cám ơn. Nhưng tôi thì không.

- Cô à? Đừng gay cấn với nhau nữa. Trời sắp tối đến nơi rồi cô không thấy sao?

- Lỗi đâu ở tôi!

- Đúng vậy nhưng cũng không phải tại anh tài xế này? Lỗi này do tôi, xem như cô nể mặt tôi một lần được không?

- Được! Nhưng không phải bằng xe của anh ta.

- Giờ này làm gì còn xe Cô định đi bộ hay gọi xích lô?

- Bằng chiếc xe đạp của anh.

- Trời đất ! Chương nhăn nhó- Xe đạp của tôi làm sao thồ hết người và cả nửa tá hàng quần áo của cô?

- Tôi không biết, đó là việc của anh.

Chương biết tranh luận với cô gái kiêu kỳ này chỉ khổ công vô ích. Dù sao cô ta cũng là khách đặc biệt của mẹ chàng . Vì vậy Chương " tế nhị" sắp xếp . Chàng nháy

mắt với anh chàng tài xế rồi cả hai cùng mang hành lý của cô gái lên xe. Cô gái đỏ mặt vì bất lực còn Chương thì vờ đi như không trông thấy gì. Xong chàng ngồi vào yên xe đạp cười nói:

- Nào, bây giờ cô được quyền chọn một trong hai chúng tôi?

Cô gái mím chặt môi dẫn dỗi bước lên xe taxi sau khi buông lời "hăm dọa" :

- Rồi đây anh sẽ phải hối hận về những gì đã nói với tôi hôm nay.

Chương mím cười, chàng biết mình là ai và không quen để ý đến những lời lẽ như vậy. Điều mà chàng quan tâm lúc này là mong sao chuyển tham quan của cô nàng sớm kết thúc.

Nghe chuông reo, bà Mỹ Hương đích thân ra tận cổng mở cửa. Vừa trông thấy cô gái mắt bà sáng vụt lên vẻ vui mừng:

- Ô! Tú An bác tưởng con không đến chứ?

Dường như vẫn chưa quên chuyện bực bội khi nãy Tú An mím cười nhẹ. Thái độ đó làm bà Mỹ Hương hiểu lầm:

- Con đi đường chắc mệt lắm phải không? Thôi được bây giờ hãy theo bác vào nhà tí nữa ta nói chuyện sau nhé! Nói xong bà Mỹ Hương gọi người làm ra cổng mang hành lý rồi ra hiệu cho Tú An đi theo mình. Thật ra Tú An không phải loại người hay chặp nhất, cô dễ giận nhưng cũng rất mau quên. Bằng chứng là ngay bây giờ khi bước vào phòng khách sang trọng, sạch sẽ, cùng với sự đón tiếp ân cần chu đáo của bà chủ nhà, gương mặt của cô đã lấy lại một trăm phần tươi tắn. Thấy bà Mỹ Hương chuẩn bị pha trà Tú An dăng lấy và nói:

- Bác à để đó cho con đi, khi nào cảm thấy khát con sẽ tự tìm uống. À! Hay là sẵn đây con pha cho bác uống luôn nhé? Bác biết không con có nhỏ bạn vừa ở Nhật về, nó dạy con cách pha trà ngon lắm.

- Ủ! Vậy cũng được

Dù đang nóng ruột không biết Chương hiện giờ ở đâu nhưng mắt bà Mỹ Hương vẫn giống như bị hút bởi đôi tay khéo léo của Tú An, cô pha trà một cách thành thạo, chứng tỏ công việc này đã được cô thực tập nhiều lần. Một đứa con gái sống giữa thành phố tiện nghi mà chịu khó học hỏi như thế này quả là không phải dễ gặp. Bà Mỹ Hương nghĩ.

Trước đây bà và mẹ Tú An chỉ dừng lại ở mức quan hệ bình thường vì ngoài công việc buôn bán chuyển giao những chuyến hàng ít ỏi ra họ không còn gì để trao đổi bàn bạc. Nhưng kể từ hai năm nay khi bà Mỹ Hương đầu tư vào việc mở thêm khách sạn thì những lần trò chuyện của họ thường xuyên và kéo dài hơn. Được sự hướng dẫn của mẹ Tú An rất nhiều đoàn khách từ SG ra đến nghỉ tại khách sạn Mỹ Hương và ngược lại khi cần trang trí hay cung cấp mặt hàng nào thì mẹ Tú An luôn là chỗ tin cậy. Bà Mỹ Hương đã có dịp đến nhà Tú An một lần và tất nhiên đã được tiếp đón khá đặc biệt. Bà mong có một dịp nào đó để trả ơn cho họ.

Không giống như Chương Tú An chỉ học hết cấp hai rồi lao vào công việc kinh doanh cùng với mẹ. Nhờ tuổi trẻ và sự tháo vát hiện nay cô đã có quan hệ trên một trăm cơ sở làm ăn trong và ngoài nước. Biết được " tầm quan trọng" của cô gái bà Mỹ Hương đã mạnh dạn mời Tú An đến chơi. Ngoài việc hiếu khách ra chắc chắn còn một lý do khác nữa? Phần Tú An thì sao cô đã dự định gì cho chuyến nghỉ mát này?

Tú An đã pha trà xong, cô rót một ít ra hai cốc bằng thủy tinh. Đặt một cốc vào chiếc đĩa nhỏ và bung đến trao tận tay bà Mỹ Hương, mùi trà thơm sực nức:

- Mời bác uốn thử!

Bà Mỹ Hương hớp một ngụm nhỏ rồi im lặng thưởng thức. Ở vùng cao nguyên lạnh lẽo này hình như nhà nào cũng dự trữ trà để uống. Vì vậy họ không khó khăn trong việc nhận biết trà nào ngon, trà nào dở. Với bà Mỹ Hương thì công việc này càng đơn giản hơn. Vốn khó tính nên bà chỉ uống được loại trà đặc biệt do chính tay bà pha mà thôi! Giờ đây, công bằng mà nói Tú An có cách pha trà rất tuyệt, ngay cả bà cũng không qua nổi.

- Bác thấy thế nào ạ? Tú An hỏi.

- Ngon lắm Tú An à! Rồi bác cũng phải học cách pha trà này của con.

Tú An cười không giấu được vẻ tự hào:

- Bác biết không một số trường nữ công gia ch anh mời con đến dạy cho học sinh của họ nhưng con không đồng ý.

- Sao vậy? Theo bác thì công việc này cũng khá thú vị đó chứ? Con sẽ có thêm một khoản thu nhập còn kẻ khác thì có được một cái nghề.

Tú An lắc đầu:

- Thứ nhất, vì con không có thời gian rồi. Thứ hai, con chỉ thích dạy cho những người thật sự thích công việc này mà thôi!

- Vậy thì hơi ích kỷ đó, con gái à!

Đạ, con biết. Nhưng mỗi người cần có một biệt tài riêng để thu hút người khác khám phá chứ bác .

Không hẹn mà cả hai cùng cười. Bà Mỹ Hương phát hiện ra ở cô gái có nhiều điểm giống bà, khoảng cách giữa họ như ngăn lại. Lúc ấy, đồng hồ treo tường đàn một bản nhạc ngân để báo giờ, bà Mỹ Hương giật mình nói.

- Ấy chết! Nãy giờ mãi nói chuyện mà bác quên. Tú An, con đi tắm rửa rồi ăn cơm với bác.

- Bác đừng lo, còn chưa đói bây giờ đâu. Con muốn xem phòng trước à!

- Tùy con thôi.

Bà Mỹ Hương cười dễ dãi. Xong, bà đích thân dẫn Tú An xuống phòng vệ sinh. Trong khi Tú An tắm rửa bà tranh thủ tìm gặp bà Ba người làm. Để hỏi thăm về Chương.

- Cả ngày nay nó có về nhà không?

Đạ, không ạ!

- Chi có nghe nó nói đi đâu không?

Đạ cũng không!

Bà Mỹ Hương khẽ cau mày nghĩ ngợi. Chương đi đâu kia Tại sao lúc sáng ta không hỏi nó điều đó? Chợt hình ảnh tai nạn năm nào hiện nhanh trong trí, bà Mỹ Hương không giữ được vẻ lo lắng nói:

- Chị nhờ ai đó đi tìm găt thẳng Chương về đây giùm tôi được không?

Đạ được nhưng tìm cậu hai ở đâu ạ?

- Lên công trường, đến nhà bạn bè nó. Nếu không có, có thể tìm ở những quán cóc bên đường chị hiểu chứ?

- Dạ, dạ!

Bà Mỹ Hương ngồi phịch xuống ghế thở dài. Bà tự hỏi: "Kiếp này ta phải mắc nợ vì con chăng? Chương ơi, sao con nông nghênh quá vậy? Con có biết là đang làm khổ

mẹ hay không?" Những ngày Chương ở hẳn trên công trường bà hoàn toàn không lo lắng vậy mà khi chàng về đến nhà rồi thì bà lại chẳng yên tâm. Không hiểu sao bà cứ phập phồng lo sợ mỗi khi Chương ra đường, bà sợ Chương gặp bạn bè, sợ chàng bỏ đi đột ngột...

Hồi chiều này, bà Mỹ Hương về rất trễ vì bận vài công chuyện ở khách sạn. Nhìn thấy hai chiếc xe vẫn còn ở nhà bà run lên vì giận. Chương đã không nghe lời bà. Chàng đã làm cho bà bị bẽ mặt khi đi đón Tú An bằng chiếc xe cà tàng. Thế nhưng Tú An vẫn vui vẻ phải chi cô buông lời phàn nàn, hay trách móc một tiếng có lẽ bà Mỹ Hương sẽ thấy dễ chịu hơn. Đẳng này...

- Ồi! Lạnh quá!

Tú An từ phòng tắm bước ra, cô co ro trong chiếc áo ngủ sát cánh màu xanh ngọc. Bà Mỹ Hương vội vàng mở chiếc áo bằng lông thú trên người của mình khoác lên vai cô gái:

- Đừng lo, con sẽ ấm lại sau năm phút.

- Còn bác? Tú An e ngại.

Bà Mỹ Hương vừa khoát tay vừa ra hiệu cho Tú An đi theo mình trở lên lầu. Bà nói:

- Bác còn áo khác, con cứ giữ lấy chiếc ấy mà mặc. Bác tặng.

- Thưa bác, nhưng...

- Không việc gì phải ngại. Những thứ mẹ con gửi biếu bác còn đáng giá hơn nhiều.

Nói xong, bà Mỹ Hương bỏ đi nhanh. Có lẽ bà đi lấy áo. Tú An biết cô có muốn từ chối cũng không được. Thật ra chiếc áo dài nhưng mẹ cô gửi biếu bà Mỹ Hương chỉ bằng một phần ba giá trị chiếc áo lông thú mà cô đang mặc. Bà

MH đã dành cho mẹ con cô một sự ưu ái khá đặc biệt, còn con trai bà thì sao? Chàng trai ban chiều có vẻ gì đó không giống người làm. Hay là... mắt Tú An chột loé sáng. Cô vừa nghĩ ra điều gì thú vị chẳng.

Bà Hương trở ra với chiếc áo len dày màu cặn rượu. Đúng là dân Đà Lạt có khác, mỗi người có ít nhất từ hai đến ba chiếc áo len dự trữ. Thiếu nó họ sẽ chẳng làm gì được. Dường như đọc được những suy nghĩ trong đầu Tú An, bà Mỹ Hương cười nói:

- Con thấy đó, dân ở đây cần cái ấm hơn cả ăn uống- Bà Mỹ Hương kéo cao cổ áo, nói tiếp - Bây giờ con cứ để hành lý ở đây, bác cháu ta đi xem phòng trước nhé.

- Ở đâu ạ?

- Phía này này! Ở đó còn hai phòng đặc biệt bác dành riêng cho người thân. Con cứ việc xem qua và chọn một trong hai.

- Ngoài con ra không còn có ai ở đó?

- Hoàn toàn yên tĩnh.

- Ấy da! Sợ ma chết đi. Con muốn ở cạnh phòng bác kia.

"Trời hỡi" chuyện gì thế này? Bà Mỹ Hương ngỡ như mình nghe lầm. Cả tuần nay bà đã xem xét cho sửa lại phòng ốc để đón tiếp cô khách thể mà vẫn có những chuyện bà không lường trước được. Làm sao Tú An có thể ở cạnh phòng bà. Chẳng lẽ...

- Bác à, nếu có gì không tiện thì...

- Ồ! Không, không, không có gì! Bà Mỹ Hương lúng túng. Vấn đề là tại vì căn phòng đó lâu nay không ai... dọn dẹp nên khá bề bộn. Vậy thì trong khi chờ đợi người làm sắp xếp lại, bác cháu ta sẽ ăn cơm nhé!

Tú An cười gật đầu. Cô vô tư không hề biết rằng những đòi hỏi của mình là quá đáng.

Cơm nước xong, bà Mỹ Hương giục Tú An về phòng nghỉ ngơi sớm mặc dù cô vẫn chưa thấy buồn ngủ. Tuy nhiên Tú An cũng không thể ngồi lại phòng khách vì bà MH đã đứng dậy:

- Bác còn vài việc cần dặn người làm . Sáng mai ta gặp lại, được chứ?

Đạ!

Thái độ là lạ của bà Mỹ Hương làm Tú An hơi thắc mắc nhưng rồi nàng cũng quên khuấy đi khi đặt chân đến "dinh cơ" riêng của mình. Đó là một căn phòng khá rộng rãi, bên trong có để một tú áo, một giá sách, và một bàn viết, trên bàn có sẵn một bộ ấm trà kiểu Trung Quốc.

Tú An cầm một quyển sách lên xem thử. Có nhiều quyển còn mới nguyên không hề gì có một chút bụi bám vào. Đa số sách có nội dung nói về ngành kiến trúc, và tập ảnh chụp những ngôi biệt thự lớn trên thế giới. Tất cả thứ này là của ai nhỉ?.

Trước đây hình như Tú An có nghe mẹ nhắc đến con trai của bà Mỹ Hương nhưng cô không chú ý lắm đến nghề nghiệp của anh ta Chỉ biết rằng "ông ấy" rất ít khi có mặt ở nhà, thế thôi.

Tú An quét tia nhìn khắp căn phòng một lần nữa. Rõ ràng nơi đây vẫn còn ấm hơi người, nó chẳng có vẻ gì là bỏ lâu ngày không dọn dẹp như lời bà Mỹ Hương nói. Nhưng bà nói dối Tú An để làm gì chứ? Còn thái độ của bà nữa, dường như không được tự nhiên cho lắm thì phải.

Tú An đi đi lại lại trong phòng ra chiều suy nghĩ. Đoạn cô ngồi vào và thuận tay kéo hộc bàn. Không có gì trong ấy ngoài ngoài bút chì, thước kẻ và một mảnh giấy vụn. Tú

An chú ý đến tờ giấy học sinh gấp tư hãy còn chưa nhàu nát: chợt môi cô khẽ động đậy khi liếc thấy: " Chương 25/9 đến rồi đó ! Liệu hồn mà sắp xếp đến chỗ hẹn. Phần nhang đèn và thức ăn để tao lọ Măng".

- 25 Tháng 9 . Tú An lẩm bẩm đúng là ngày hôm nay rồi! Còn Chương! tên này nghe quen quá! Có lẽ đó là con trai bác tên Chương chẳng? và cũng là chủ nhân của căn phòng này? Ôi! Sự có mặt của ta đã làm xáo trộn tất cả khi phát hiện ra ta, anh chàng sẽ nghĩ gì nhỉ? Kẻ mạo hiểm thách thức? Chà! Chắc chắn sẽ có một cuộc chạm trán thú vị đấy! - Tú An mỉm cười nghĩ.

Thế nhưng chẳng có gì xảy ra với Tú An . Sáng hôm nay Khi Tú An thức giấc thì phòng bên bà Mỹ Hương vẫn chưa nghe động đậy. Tú An pha một bình trà để sẵn. Đang loay hoay chợt cánh cửa phòng hé mở. Một vầng ánh sáng bị che khuất bởi dáng cao to của một người nào đó. Tú An ngược lên bắt gặp cái nhìn sững của chàng trai không quen cũng không lạ:

- Anh là...

Chương lắc mạnh đôi vai, giọng gay gắt:

- Ai cho phép cô đến ở trong phòng tôi vậy hả?

Tú An ngơ ngác:

- Phòng này của anh ư? Sao không ai cho tôi biết điều đó vậy kia?

- Thôi không nói nhiều nữa. Mời cô dọn sang phòng bên kia dùm cho.

- Ấy da! Anh tưởng dọn vô rồi dọn ra nhẹ nhàng lắm sao? Còn Anh? Anh tưởng anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi hả?

Chương trừng mắt vì bực, chàng chưa kịp nói gì thì tiếng bà Ba, người làm xen vào:

- Cậu Chương, đây là cô Tú An, khách của bà chủ. Có chuyện gì cậu ra ngoài nói với tôi được không?

Đì ba, anh Chương là...

- Con trai bà chủ, và cũng là người "sở hữu" căn phòng này từ trước đến nay.

Giờ thì Tú An đã hiểu vì sao khi mình đòi được ở cạnh phòng bà Hương, bà lại tỏ ra lúng túng như vậy. Có lẽ bà không nỡ từ chối Tú An. Mẹ thì tốt thế, còn con trai gì lại cộc cằn đến thế. Tú An nghĩ đến chuyện anh chàng đón mình hồi chiều vừa bực lại vừa buồn cười.

- Ồ! Vậy mà bác Hương chẳng nói gì với tôi cả. Nếu không chúng ta thương lượng với nhau trước hay hơn không? Có đâu để anh sượng sùng thế này!

Biết Tú An cố tình trả đũa chuyện khi chiều. Chương hừ nhỏ rồi quay ra, chàng không thể lớn tiếng với phụ nữ.

Ra ngoài, Chương đi thật nhanh xuống cầu thang, mặc cho bà Ba chạy theo gọi:

- Cậu Chương...

-...

- Cậu đứng lại nghe tôi...

Chương quay phắt lại làm dì Ba im bật:

Đì không phải giải thích gì cả. Nhờ dì nói lại với mẹ rằng, đừng bao giờ cho người đến chỗ làm quấy rầy tôi. Còn nữa, đồ đạc của tôi dì cứ vứt đại vào một xó nào đó hoặc đốt bỏ cũng được.

- Cậu Chương, cậu đừng nóng nảy như vậy. Hãy nghe tôi đây. Thành thật mà nói, tối qua bà chủ định gặp cậu để hỏi ý kiến nhưng mãi đến khuya cậu vẫn chưa về nên...

Chương lắc đầu ngồi vào xe cho nổ máy thật to, chàng nói trước khi nhấn ga:

Đì không hiểu mẹ bằng tôi đâu.

- Kia cậu...

Chương không muốn ở nhà thêm một phút giây nào nữa. Chàng ngắt lời dì ba bằng cách nhấn ga cho xe lao nhanh ra khỏi cổng. Từ ngày xảy ra tai nạn đến giờ chàng đâm ra ít nói và rất dễ cáu gắt. Lúc nào chàng cũng có vẻ nghĩ ngợi xa xôi nên đầu óc ít khi được thanh thản. Đôi khi chàng cũng muốn quên hết mọi chuyện để tập trung được một khoảnh khắc rồi đầu lại vào đó. Không tìm được cách nào giúp chàng cởi mở hơn, bạn bè gọi chàng là ông " thần sầu " cho đỡ tức.

Chương có nỗi khổ tâm riêng. Nhiều lúc chàng thấy mình thật ích kỷ . Khi từ chối giúp đỡ công việc kinh doanh của mẹ. Nhưng biết làm sao được khi chàng và bà MH thường xuyên xảy ra những chuyện bất động. Hai mẹ con giống như nước với lửa. Vốn là một bà chủ lớn có tên tuổi nên bà Hương muốn toàn quyền quyết định mọi việc mà không cần hỏi ý kiến bất kỳ người nào, ngay cả việc sẵn sàng vứt đồ đạc của con trai ra ngoài để chiều theo yêu cầu của " cô thượng khách".. Đến bây giờ Chương vẫn còn thấy giận mẹ thật nhiều. Bà làm chàng bị chạm tự ái. Lâu nay bà thừa biết Chương vốn không thích ai vào phòng chàng, kể cả việc vào để dọn dẹp . Đồ đạc chàng chẳng có gì nhiều, vấn đề là các bản vẽ, chàng không muốn ailàm xáo trộn nó. Vậy mà... Nhớ đến căn phòng của mình bị dọn dẹp trống rỗng, rồi những bản vẽ mà chàng giữ gìn hết sức cẩn thận giờ đây hằn nó nằm im ở một góc nào đó... Cứ nghĩ đến điều ấy. Chương không làm sao giữ được bình tĩnh . Chàng cắn chặt môi cố đẩy

ra khỏi đầu những chuyện vừa rồi để lòng được thanh
thản. Thế nhưng chàng không thể.

CHƯƠNG 7 -

hương à, ngồi xuống đây mẹ biểu!

Chương ngần ngừ một lát rồi miễn cưỡng ngồi xuống. Đã hơn tuần nay, bà Mỹ Hương luôn bận rộn, chàng ít khi gặp.

- Mẹ cần gì con ạ?

- Tú Lệ vừa mới ở đây ra về.

Chương hồ hững:

- Vậy à.

- Bà ấy rất quan tâm đến con.

Chương phóng mắt ra ngoài cửa sổ, uể oải hỏi cho có lệ:

- Cho con gửi lời cảm ơn.

Bà Hương cau mày:

- Con làm như con ở nước ngoài vậy. Mấy lần bà Lệ đến nhà nhưng con đi đâu mất tiêu.

Chương cười cầu hoà:

- Làm sao có thể trách con được vì bà ấy đến đâu có báo trước.

- Con cứ kiểu nói như vậy, năm nay đã ngoài ba mươi rồi.

Câu nói lấp lửng của bà Mỹ Hương làm Chương không khỏi ngạc nhiên:

- Mẹ định nói gì?

- Thì còn gì ngoài chuyện mẹ muốn có một đứa cháu nội.

Thông cảm cho ước muốn của mẹ, Chương cười khỉ:

- Vội gì mẹ Ơi!

Lần này thấy Chương có vẻ nhún nhường, bà Mỹ Hương tiếp luôn:

- Cô Tú Lệ đến để bàn chuyện đám cưới giữa con và Tú An theo lời mời của mẹ.

Chương trợn mắt:

- Kia mẹ nhưng chúng con có hiểu nhau mấy đâu?

- Từ từ chúng con sẽ hiểu, mẹ rất tin tưởng ở tư cách của Tú An.

- mẹ, hôn nhân phải có tình yêu.

Bà Hương nóng nảy ngắt lời:

- Mẹ không hiểu sao lúc nào con cũng chống lại mẹ. Trước đây vì Minh Kha con đã làm mẹ lo lắng khổ nỗi đủ điều, giờ nó đã mất rồi con lại viện lý do này khác. Có phải con muốn mẹ chết vì rầu rĩ phải không?

Câu nói của bà Mỹ Hương không khỏi làm Chương xoắn xang. Chàng thở dài:

- Mẹ, sau cái chết của Minh Kha con rất tuyệt vọng. Con đã hứa với lòng là sẽ không làm mẹ buồn lo nữa, nhưng mẹ hãy cho con thêm một thời gian nữa.

Bà Mỹ Hương dịu giọng:

- Chương à, đời người chỉ có một lần. Mẹ không muốn con cứ mãi thất vọng, buồn chán. Còn thời gian, hơn hai năm qua con không đủ nguôi ngoai sao?

- Mẹ...

- Lần này con hãy để cho mẹ định đoạt. Mồng tám tháng sau con và Tú An sẽ chính thức kết hôn. Mẹ và Tú lệ đã xem tử vi hai đứa gồi. Số rất tốt.

Trước vẻ cương quyết của mẹ. Chương không biết phải tính sao. Trước đây chàng luôn bắt công với mẹ về chuyện hôn nhân. Nhưng lúc ấy vì chàng có Minh Kha Bây giờ Minh Kha vĩnh viễn ra đi, Chương còn vịn vào đâu...

Bà Hương đã ra khỏi nhà từ lâu mà Chương vẫn không sao dứt được ý nghĩ mai chàng sẽ hướng vào một cuộc hôn nhân không chờ đợi.

Một mình Chương thả bộ xuống đồi. Buổi sáng gió heo heo những đám mây trắng mùa thu trôi nhẹ nhẹ.

- Ê! Anh Chương!

Chương giật khẽ vì cái phát hơi đau trên vai. Trước mặt chàng, Tú An trông linh lợi với với bộ đồ thể thao. Đầu đội mũ lưỡi trai trắng tay cầm vợt. Chương chợt nhận ra Tú An trẻ như cô học sinh:

- Đi đánh tennis về hả?

Tay giơ cao cặp vợt, Tú An lúc lắc vai tỏ ý không hài lòng nhưng miệng lại cười:

- Thấy biết rồi hỏi gì nữa. Còn anh?

- Tôi đi dạo.

Tú An thẳng thừng:

- Tôi tôi cái gì, một tiếng "anh" xưng hô với nhau chẳng được sao?

Những ngày đầu mới đến. Tú An không khỏi làm Chương khó chịu về những đòi hỏi tương tự vừa rồi. Có lẽ là cô con gái cứng của một gia đình giàu có, cô đã quen được nuông chiều. Giờ thì Chương cũng đã quen cách nói này, đầu sao Tú An cũng rất thành thật.

- Chuyện cũng chẳng gì khó.

- Nói thì phải nhớ đó nghen.

Rồi Tú An hồn nhiên kéo tay Chương:

- Lại đây uống nước, em khát khô cả cổ.

Cả hai bước vào một cái quán giải khát nằm bên đường. Tú An chống hai tay lên cằm đưa mắt quan sát chung quanh. Quán không đông lắm, chỉ một vài cô cậu học trò. Góc bên kia là người đàn ông trung niên mặc veston, trông rất lịch sự, ông đang hướng mắt vào trong quán như có vẻ chờ ai.

Nhìn bên cạnh thấy Chương đang lơ đãng nhìn ra ngoài trời. Tú An nhanh nhẩu nói:

- Anh Chương nè, khí hậu ở đây tuyệt quá !

- An thích hả?

- Thích chứ? - Tú An xuyết xoa- Ở SG nắng và bụi làm cho người ta dễ mệt mỏi.

- Có lẽ Tú An đâu bận bịu gì việc nhà - Chương nói ngay ý nghĩ của mình.

Tú An dẫu môi:

- Có muốn bận cũng chẳng được, ai cũng xem em như trẻ em.

- Tú An muốn nói đến ba mẹ mình đó à?

- Chỉ có mẹ thôi, ba thì tâm lý hơn. Nhưng ba lại không thường xuyên ở nhà. Mọi quyết định quan trọng vẫn chỉ là mẹ.

Ít khi nào nghe bà Hương nhắc đến ba của Tú An, Chương tiện dịp hỏi:

- Ba của An đi làm ăn xa hả?

- Nghe mẹ bảo vậy. Ông ấy vài tháng mới về một lần. Mỗi lần ba về, em mừng hết sức.

Chương tỏ vẻ thông cảm:

- Đúng rồi, lâu lâu mới gặp một lần không mừng sao được. Anh không còn cha nên thấy mất mát ghê lắm.

Tú An gật gù:

- Thế mới biết những người sống không có cha lẫn mẹ thì sẽ khổ biết đường nào.

Câu nói của Tú An vô tình làm Chương nhớ đến Kha, cô gái bất hạnh Chương đã từng yêu. Những lúc có hai người đưa nhau đi chơi, khi bắt gặp những hình ảnh gia đình đầm ấm. Minh Kha thường lặng lẽ quay mặt đi nơi khác. Chương yêu Minh Kha và yêu luôn cả nỗi bất hạnh của nàng.

- Anh Chương !

Chương như bị đánh thức bởi tiếng gọi của Tú An:

- Anh làm gì thù người ra vậy?

- Ơ... đâu có gì.

- Chủ nhật này anh rảnh không?

- Chi vậy An?

Đẫn em đi những chơi^~ mà anh thích đó. À nghe nói ngày xưa anh thường cùng bạn bè đi Suối Mơ lắm phải không?

Suối Mơ là nơi có nhiều kỷ niệm của Kha và Chương. Chàng không thể trở lại nơi ấy với một cô gái khác.

- Anh còn nhiều chỗ khác nữa...

- Thì hôm nay đi Suối Mơ, ngày mai đi Thác Ana, ngày mốt đi nơi khác nữa...

Nhận ra câu nói thật thà của mình vô tình như lời rủ rê, Chương chữa lại:

- Mà thôi, có nói trước sợ không đưa An đi chơi được thì nhiều phiền. Để anh tính lại.

Tú An sốt ruột:

- Anh nhớ tính nhanh nhanh nha.

Chương nhìn vẻ hờn hờ của Tú An mà lòng chợt buồn. Mẹ chàng chỉ ưng ý có mỗi Tú An, mà chàng thì lại thấy Tú An quá khác biệt với chàng. Với Minh Kha, Chương có thể trò chuyện suốt buổi, thích thú dẫn nhau đến những nơi vui chơi bình thường. Hai người có nhau, đó là niềm vui lớn nhất.

Còn Tú An... Chương cố nén tiếng thở dài. Cô bé vẫn hồn nhiên như trẻ con. Có mấy lúc Chương muốn thăm dò xem Tú An có hay biết chuyện hôn nhân này chưa, nhưng Chương không biết phải mở đầu như thế nào.

Bỗng dưng Tú An kêu lên khe khẽ:

- Ôi! Người đâu mà đẹp quá vậy? Anh Chương nhìn kia.

Chương quay đầu theo hướng tay của Tú An một cô gái đang sánh vai cùng người đàn ông bước lên chiếc xe du lịch. Cửa mở, khuôn mặt cô gái quay nghiêng. Ôi! Chương đứng bật dậy, xô ghế chạy ra. Chiếc xe từ từ lăn bánh, không để lại vệt khói nào.

- Minh Kha! Có phải...

Tú An cũng chạy đến đứng bên cạnh chàng:

- Ai vậy, anh quen à?

- Sao An không gọi anh sớm hơn?

- Gọi gì, này giờ cô ta ngồi ở đây anh không thấy sao?

Tưởng Tú An cố tình chọc ghẹo mình, Chương nghiêm mặt:

- ANh không đùa với An.

- Thì em cũng không đùa với anh. Từ này giờ cô ấy ngồi với ông già mặc bộ đồ veston ở góc đằng kia, hình như anh có trông thấy mà.

- Nhưng lúc ấy chỉ có mỗi mình ông ta.

- Đúng vậy, lát sau cô ấy từ trong quán đi ra. Thật tình thì lúc hai người bước ra khỏi đây, em mới thấy t. Cô ấy đẹp quá đi. Nhưng rất tiếc là mang kính đen, không biết đôi mắt có hoàn hảo hay không?

Không chờ An dứt câu, Chương quay trở vào quán và tìm gặp bà chủ.

- Chào chi.

Đạ, có chuyện chi không anh?- Bà Chủ trẻ nhỏ nhẹ hỏi.

- Cho tôi hỏi thăm, cô gái mặc đồ đen ngồi với ông cũng mặc veston đen ngồi đây lâu chưa?

Bà Chủ quán ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Cũng mới thôi, khoảng mười phút trước khi anh vào bạn anh tới.

- Xin lỗi, không phải tôi tò mò nhưng cô ấy giống một người bạn của tôi. Rất tiếc là tôi phát hiện chậm, cô ấy đi mất rồi.

- Vậy bây giờ tôi có thể giúp gì được cho anh? Bà chủ trẻ hỏi một cách lịch sự.

- vâng, tôi chỉ muốn chị giúp cho tôi biết tên cô ấy, đến gặp chi... có hỏi gì không?

Bà chủ quán cười thông cảm:

- Rất tiếc là việc ấy tôi không giúp được . Vì cô ấy chỉ ra phía sau về nhà vệ sinh. Nhưng qua vài câu ngắn ngủi nói chuyện tôi nghĩ cô ấy là người SG đến đây du lịch.

- Thế người đàn ông khi này?

Bà chủ quán lắc đầu:

- Tôi không rõ, hình như họ là chú cháu hay anh em gì đó. Cô gái tỏ vẻ giữ kẽ, mực thước lắm.

- Vậy à, cảm ơn bà nhiều lắm.

Khi thấy Chương trở lại bàn, Tú An hỏi ngay:

- Có chuyện gì mà trông anh căng thẳng quá vậy?

Chương khò lấp:

- Ồ không có chuyện gì lớn lắm. Cô gái khi nãy giống một người bạn của anh à? Chị Minh Kha à?

Dự định chính xác của Tú An làm Chương ngạc nhiên:

- Sao em nghĩ vậy?

- Sự quan tâm của anh đã khiến em nghĩ vậy.

- Em đã nghe mẹ anh nói về Minh Kha ư?

- Bác nói rất ít, phần còn lại em tự tìm hiểu lấy.

Chương hớp một ngụm trà thơm. Chàng muốn mình bình tĩnh lại đôi chút.

- Đó là cô gái tuyệt vời của anh.

Tú An nhìn xuống, lặng lẽ một vài giây. Sau đó cô bé đổi giọng vui vẻ:

- Thôi mình về đi, hôm nay em có việc làm ở chỗ của bác gái.

Chương thở dài, chàng muốn nhân cơ hội này nói cho An biết tình cảm của mình, thái độ của mình trong cuộc hôn nhân sắp tới. Nhưng Tú An đã hồn nhiên chặn đứng. Thế cũng hay! Chương không phải khó xử. Với lại, Tú An cũng là người mới đến. Chương chưa hiểu nhiều. Nếu lỡ nói điều gì quá đáng làm tổn thương cô bé thì cũng tội

Suốt ngày hôm ấy đến cơ quan làm việc, Chương cứ ám ảnh mãi hình ảnh của cô gái trong y phục đen tuyền huyền bí. Từ dáng dấp, một nửa khuôn mặt với chóp mũi nhọn thanh thanh... không khác Minh Kha là bao. Chẳng lẽ người lại giống người đến thế sao?

Nhưng nếu đúng là Minh Kha thì thật là vô lý. Không thể có chuyện Minh Kha gặp chàng mà lại làm nợ Hờn nữa, nếu người đàn ông theo lời bà chủ quán bảo là chú hay anh thì điều đó chứng minh chắc chắn rằng cô gái ấy không phải là Minh Kha.

Chương thở dài lẩm bẩm:

- Ta điên mất rồi. Minh Kha có còn ai thân thích trên đời này nữa đâu.

Bỗng dưng Chương cảm thấy lòng buồn nhớ mênh mang. Hình bóng Minh Kha lại trở về đầy ắp trong hồn...

Chuông điện thoại trên bàn reo vang. Chương uể oải nhắc ống nghe.

- Alô! Tôi nghe.

- Ê! Chương " Sầu đời" đó phải không?

Đang buồn, nhận ra Măng, Chương cảm thấy y nhẹ vơi đi.

- Thằng quý! Chuyện gì nữa đây?

- Rất quan trọng. Mày có muốn gặp tao không?

Chương liếc nhìn tập hồ sơ dày cộm trên bàn.

- Tao còn làm việc, đến trưa được không?

- Cũng được- Đầu dây bên kia Măng dài giọng - Mày bận mà biết làm sao, chỉ tiếc là tao đành tạm ngưng điều bí mật nóng hổi này.

- Cái gì mà bí mật, lại còn nóng hổi nữa? Mày muốn gì vậy Măng?

- Muốn, muốn con khỉ khô, tao chỉ cho mày hay một tin có liên quan tới Minh Kha mà thôi. Nhưng vì mày bận, thôi hẹn gặp lại sau.

Nghe tới đây, Chương kêu lên:

- Ê! Đừng cúp máy. Mày nói gì nói lại cho tao nghe, chuyện có liên quan tới Minh Kha ư?

- Ừm! Giờ mày có muốn gặp tao ngay bây giờ không?

- Được rồi, tao cũng có chuyện muốn nói với mày. Gặp nhau ở đâu vậy?

- Quán SAn Hà, gần chỗ cơ quan mày.

- Được tao đến liền.

Chương sắp xếp công việc thật nhanh rồi đến điểm hẹn. Chàng ngồi đợi đến gần mười phút mới thấy Măng tới. Nhìn cái đầu bù rối của bạn. Chương cau mày:

- Coi mày đó, sáng ngủ dậy không chải đầu sao?

Măng vừa kéo ghế, tay còn lại vò vò mớ tóc phái trước trán, miệng cười hề hề:

- Sao lại không, mày cứ hỏi đố tao hoài.

- Vậy sao rồi tinh như cả mấy ngày không chải vậy?

- Bạn bè chơi với nhau cả mười mấy năm rồi mà mày vẫn không thông cảm cho một... nghệ sĩ như tao à?

- Thôi điên, thẳng mạ Cứ đà thế này thì chẳng em nào dám ứng mày đâu.

- Duyên nợ tự khắc nó đến, lo gì cho mệt

- Không ngờ hôm nay mày mê tín như vậy?

- Không phải ư? Mày cũng thế chứ có khác gì.

Chương gọi nước cho bạn, vừa hỏi:

- Sao lại liên quan tới tao?
- Người yêu vừa mất, nay đã tung buntung chuẩn bị làm lễ cưới.

Chương tròn mắt:

- Mà nói điên gì vậy? Ai cưới ai?
- Thấy chưa - Măng rút trong túi quần ra tờ báo - Xem đi, rồi nghĩ kỹ coi tao điên hay mầy điên.

Chương đưa mắt nhìn vào cột báo chỗ Măng đã đánh dấu chéo. Chàng đọc và ngẩn người ra trước hàng tít đậm: " Lễ thành hôn - Trân trọng báo tin lễ thành hôn của con trai tôi là Nguyễn Hoàng Chương sánh duyên cùng ái nữ của bà Phạm Tú Lệ tức cô Nguyễn Phạm Tú An. Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày... "

Chương buông rơi tờ báo: Măng nhìn bạn gặng hỏi:

- Sao? Mầy trả lời đi chứ?

Tự dưng Chương cảm thấy bức tức, và chàng trút giận lên Măng.

- Tờ báo đã nói rồi, tao không còn gì để trả lời. Mày đừng lôi thôi nữa.

Nhưng Măng không giận, anh chàng nhìn bạn mình một lúc rồi nói tỉnh bơ:

- Đúng! Dẫu sao thì tao cũng đâu có quyền gì xen vào đời tư của mầy. Nhưng biết bạn mình sắp sửa cưới vợ, tao quan tâm nên hỏi vậy thôi.

Câu nói của Măng đã đủ để Chương nhận ra sự giận hờn vô lý của mình, chàng dịu giọng:

- Thật ra chuyện này mẹ tao quyết định, tao chỉ mới nghe thông báo về việc kết hôn thôi.
- Nhưng mầy không phản đối nữa chứ?

Chương ngả đầu vào ghế dựa, giọng chán chường:

- Với Tú An tao không có tình yêu. Nhưng trước mắt, tao đã mệt mỏi trong những lần tranh luận với mẹ tao.

Măng gật gù:

- Kể cũng phải, dù sao Minh Kha mất cũng lâu rồi. Mày cưới vợ cũng phải thôi.

- Tao không một chút hứng thú. Tao đang nghĩ cách để nói chuyện với mẹ, không ngờ hôm nay lại phát hiện vụ đăng báo này. Mẹ tao muốn xem đây là chuyện đã rồi.

Măng chặc lưỡi:

- Mà thôi, bàn cái gì nữa. Tú An vừa đẹp lại vừa con nhà giàu. Kết hôn với mày thì xứng đôi vừa lứa quá rồi.

Nghe bạn nói, Chương quắc mắt:

- Mày bị mua chuộc từ lúc nào vậy, sao không nghe bàn ra gì hết?

- Chuyện trong nhà trong cửa, đốc vô chứ đừng bàn ra - Măng nói một câu trong cái lương đã nhiều lần nghe.

Đang quạu, Chương cũng phải phì cười:

- Thôi đi thẳng ma có cách gì giúp tao không thì báo.

- Nhưng mày phải có lập trường đảng hoàng

- Chứ chẳng lẽ tao dờ dờ ương ương lắm sao

- Còn gì nữa mà hỏi.

Trầm ngâm một chút, Chương nói:

- Tao vẫn không quên Minh Kha, đến nỗi trông thấy ai cũng tưởng là nàng.

Đang hớp ngụm cà phê, Măng đặt xuống bàn chăm chú hỏi:

- Mày đã trông thấy ai?
- Một cô gái, giống Minh Kha đến chín mươi phần trăm.

Măng nhíu mày lắm lắm:

- Sao trùng hợp vậy?

Măng đổi giọng khẩn trương:

- Mày kể chuyện về cô gái giống Minh Kha cho tao nghe.
- Ờ...

Thế là Chương kể hết cho bạn nghe chuyện phát hiện cô gái áo đen giống Minh Kha. Nghe xong, Măng hỏi dồn:

- Có phải cô ta mang kính đen, tóc búi cao, bên cạnh còn có người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi?
- Đúng rồi - Chương không khỏi ngạc nhiên - Sao mày biết?
- Bởi vì tao cũng mới gặp khi nãy.

Chương mừng ra mặt:

- Vậy sao? Mày có thấy giống Minh Kha không?
- Nếu cô ta không cùng đi với người đàn ông, không lên xe du lịch và từ` ngôi biệt thự sang trọng đi ra có lẽ tao đã chạy đến và gọi tên rồi.
- Vậy là... theo mày... cô ấy không phải là Minh Kha ư?
- Phải đâu mà phải. Tao đã nghe chính miệng cô y tá báo tử về Minh Kha mà. Nhưng tao vẫn không khỏi bất ngờ khi thấy có người giống Minh Kha đến vậy?

Chương chống tay lên cằm. Thật là lạ hay là cái mắt kính đen đã khiến cả Chương và Măng đều lầm lẫn thì sao? Có khi cô ta mất một mí, hoặc mắt có nốt ruồi, vết sẹo... hay những đặc điểm nào đó trên đôi mắt chứng minh cô ta không phải là Minh Kha. Điều đó rất dễ xảy ra.

Nghĩ vậy, Chương thở dài:

- Cũng phải, nhưng tao vẫn không thể quên cô gái kỳ lạ này.

- Bộ mày tưởng tao cũng dễ bỏ qua sao? Mày có biết không, tao còn hỏi thăm những người xung quanh ngôi biệt thự ấy nữa.

Chương hồi hộp:

- Họ nói sao?

- Họ bảo rằng hai người này ở SG ra đây, dường như đang cần tìm người thân.

- Quan hệ của cô gái và người đàn ông thế nào?

- Chuyện này thì không ai biết t rõ - Măng nhìn bạn, chọc

- Chưa gì biết mà lo xa rồi hả?

Chương cũng cảm thấy ngượng nhưng khoa? lắp:

- Thì chuyện gì cũng phải hỏi đến nơi đến chốn chứ, khi ấy mới biết rõ có phải là Minh Kha hay không?

Măng gật gù:

- Tạm chấp nhận lý do này, nhưng bây giờ mi tính sao đây?

- Còn tính sao nữa, dẫn tao đến ngôi biệt thự ấy đi!

- Ngay bây giờ ?

- Ừm! Ngay bây giờ.

Măng không bỏ cơ hội trêu chọc bạn:

- Sao mi bảo việc cơ quan bề bộn lắm

- Thôi đi quí, mày là người hiểu tao hơn ai hết mà.

Nghe lời thú nhận thật thà của bạn, Măng thích chí cười hà hà:

- Nói vậy nghe được!

Một cô gái trong bộ đồ màu kem đang thả bước vào nhà thợ. Cô gái bước từng bước nhỏ, vừa đưa mắt nhìn xung quanh, vẻ xúc động hiện lên trên nét mặt.

Một sour trong bộ đồng phục màu đen từ sảnh điện bước ra, bà nhìn cô gái một thoáng rồi kêu lên:

- Kia! Minh Kha!

Cô gái cũng nhận ra Sour, giọng như khóc:

- Sour Phương Lan.

Minh Kha chạy ào đến gục trên vai Sour Lan khóc như đứa trẻ. Bà Lan vuốt nhẹ bờ lưng thon thả của cô gái, hỏi:

- Con về từ bao giờ?

Đạ gần cả tuần rồi Sour, nhưng con có một vài việc cần làm ở SG. Con có điện báo cho Sour. Sour có nhận không?

- Sour mới nhận hồi sáng này, vì vậy mà không đến đón con được.

- Con cũng nghĩ thế Sour ạ, thật ra con gọi điện hơi trễ

- Thôi ta vào trong. Sour rất mong gặp lại con

Minh Kha theo Sour vào phòng, bà Lan bảo:

- Con ngồi đợi ít phút, Sour sẽ trở lại ngay.

Không đầy năm phút sau, bà Lan trở về phòng với trái cây trong tay.

- Con ăn đi, trái cây mới hái lúc sáng đó.

Đã lâu rồi Minh Kha không có dịp thưởng thức những loại trái cây của quê nhà, nàng tự nhiên nhặt lấy chùm nhãn chín. Những quả nhãn này được hái trong khuôn viên nhà thờ, bao giờ cũng được bảo quản đến lúc chín ngọt. Trước

đây, mỗi lần ra về, bao giờ cô Tâm cũng hái cho Minh Kha một loại trái cây nào đó trong vườn.

- Sour hãy nói cho con biết về cái chết của cô con đi - Giọng Minh Kha trầm buồn nhưng trấn tĩnh. Nàng không muốn để Sour Phương Lan phải xót xa giùm thân phận cô cút của mình.

- Được rồi, ta đang chờ một người, độ nửa giờ sau bà ấy sẽ đến. Con sẽ được biết hết.

Lời nói của bà Lan không khỏi làm cho Kha tò mò, nhưng nàng biết tánh của bà Lan: Đã nói nửa giờ, thì đúng nửa giờ nữa, nàng không được hỏi han lời thôi.

- Hai năm qua nơi đây có gì thay đổi không hở sour?

Thế là chuyện xảy ra suốt thời gian Sour Lan và Minh Kha không gặp nhau được kể lại niềm vui, nỗi buồn không phải lúc nào cũng giống lúc nào.

Bà Lan trầm ngâm:

- Cuộc đời kể cũng lạ, con đột ngột biến mất khỏi nơi đây và bây giờ lại đột ngột trở về. Bạn bè con không biết sẽ ngỡ ngàng đến thế nào.

Nghe Sour nói, Minh Kha buồn hẳn đi. Nàng đã đọc được tờ báo địa phương, có đăng tin mừng lễ thành hôn giữa Chương và một cô gái tên Tú An nào đó. Kha đã nghi ngờ, đã tìm hiểu... Và nàng đã chứng kiến được phần nào sự thật: Chương đã sánh vai cùng với một cô gái khác, cũng xinh đẹp trẻ trung không kém gì nàng. Quá bất ngờ đến nỗi Minh Kha lúng túng không biết có nên gọi chàng hay không?

Và nàng nói như nói với chính mình:

- Bạn bè con không còn ai quan tâm đến con nữa.

- Không phải vậy đâu, trước đây bạn trai của con, cậu Chương có đến tìm cô Tâm. Có lẽ định hỏi thăm tin tức của con. Khi đó Sour cũng không biết là con đã được đưa qua bên Pháp. Sau đó khi nghe tin Sour Tâm qua đời, Chương không còn trở lại đây nữa.

Thông tin ngắn của Sour Phương Lan về Chương cũng không an ủi được Minh Kha Nhưng trước mặt Sour Lan. Kha hiểu là mình cũng không được tỏ ra mềm yếu

- À quên ! Ta quên cho con hay, còn có một người đàn bà mù đến đây hỏi thăm con và cô Tâm.

- người đàn bà mù, có phải bà ấy tên là Hạnh?

- Ta không hỏi rõ, chỉ thấy bà ta rất lạ.

- Là như thế nào hở Sour?

Sour Lan đi tới đi lui trong phòng rồi dừng lại trước cánh cửa sổ đang mở, và ngoài kia, mưa đang lất phất rơi.

- Trông bà ta rất hay, ăn nói mực thước, tác phong khoan thai, tự tại. Dường như trước đây bà đã từng sống một cuộc sống quý phái.

- Có ai đi cùng với bà ta không?

- Có, một cô bé, trạc mười hai mười ba tuổi trông khá linh lợi

Mẹ con bé Thu, Minh Kha khẳng định. Trong tâm hồn nàng, họ từ lâu đã trở thành người thân. Họ đã phải đi một đoạn đường xa để đến đây hỏi thăm tin tức của nàng. Thật là cảm động.

- Con sẽ trở về đây luôn chứ?

- Con cũng chưa quyết định Sour ạ. Nhưng trước mắt con sẽ ở lại nơi này ít lâu. À Sour, con có một ít quà gửi Sour và các Sour khác.

- Kha à, con sang nước ngoài để chữa bệnh kia mà, làm gì có tiền để mua sắm.

- Sour đừng lo ngại gì cả, con có bạn giúp mà, Sour nhận cho con vui.

Tần ngần một chút Sour Phương Lan mới nhận quà, Minh Kha hiểu tánh của các Sour ở đây, vật chất, tiền bạc đều không có ý nghĩa bằng tấm lòng thành. Họ đã xem Minh Kha như một đứa cháu, và Minh Kha vẫn luôn mong có dịp để tỏ lòng biết ơn của mình.

- Sour à, khi nãy Sour bảo con đợi ai để biết tin tức về cô Tâm?

Vừa lúc đó, chuông điện thoại phòng reo vang, bà Lan nhắc ống nghe, nói gì đó vài câu rồi quay nhìn Minh Kha:

- Đã đến rồi, con ở đây chờ Sour một lát.

Rồi Sour quay lưng ra khỏi phòng không nhìn thấy cái nhìn ngơ ngác của Minh Kha. Sau hôm nay trong Sour Lan lạ quá, dường như có điều gì đó bí mật, rất bí mật. Cứ chỉ, những câu trao đổi lấp lửng qua điện thoại của bà Lan, Minh Kha không tài nào hiểu được.

Bà Lan đi rồi, Minh Kha đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Lại mưa, mưa nơi vùng cao nguyên này sao mà buồn đến vậy? Buồn như tâm sự của Minh Kha lúc này. Nàng đã từ chối lời tỏ tình của bác sĩ Luân, từ chối lòng thương hại của nội và cô, vượt bao nhiêu nghìn cây số trở về đây tìm Chương. Để rồi cuối cùng, nàng đọc được mấy tin mừng nghe thật xót xa, cay đắng. Mấy đêm rồi Minh Kha gần như thức trắng, nàng tự thương cho thân phận của mình. Lời của bác sĩ Luân còn vọng bên tai:

- Em trở về, tôi không có quyền gì để ngăn cản. Nhưng mong em nhớ cho một điều là ở đây, lúc nào tôi cũng chờ

đợi tin em. Chỉ cần em một lời đồng ý, tôi sẽ tức tốc qua đón.

Đối với bác sĩ Luân, Minh Kha mang ơn rất nhiều. Nhưng nàng không thể tạ ơn bằng tình yêu của mình, điều đó là một sự xúc phạm đối với Luân.

Chợt tiếng nói của Sour Phương Lan làm gián đoạn dòng suy nghĩ của nàng:

- Minh Kha, con hãy nhìn xem đây là ai?

Kha xoay người lại, sau cái dáng nhỏ nhắn của bà Phương Lan, một bồ đồng phục nữ tu đang lặng lẽ bên cạnh. Bà ta nhìn Minh Kha, hai hàng nước mắt chảy dài xuống má.

Và Minh Kha chợt oà khóc:

- Cô... Cô Tâm!

Hai cô cháu ôm chầm lấy nhau khóc nức nở, bà Lan lặng lẽ rời khỏi phòng.

- Sao cô lại gạt con?

Khi đã trấn tĩnh trở lại, Minh Kha lau nước mắt vừa hỏi.

- Hoàn cảnh buộc cô phải làm thế con ạ?

- Hoàn cảnh gì hở cô ?

- Ngồi xuống đây đi, ta muốn con phải thật bình tĩnh nghe hết câu chuyện này.

Minh Kha ngồi xuống chiếc giường cá nhân đối diện với bà Tâm, bà nhìn nàng hồi lâu rồi nhận xét.

- Nếu không nghe bà Lan nói trước, chắc cô cũng sẽ ngỡ ngợ trước con.

- Bộ con khác lắm sao cô?

- Mũi con dường như cao hơn một chút, và môi có đường nét hơn. Cả làn da cũng có thay đổi. Có lẽ con hơi mập ra

nên làn da mịn màng, hồng hào hơn.

Bà Tâm lúc nào cũng vậy, vì quan tâm đến cháu gái nên một chút gì thay đổi ở Minh Kha, bà đều nhận ra.

- Đúng vậy đó cô, lần đó nếu không tình cờ có đoàn bác sĩ từ thiện từ Pháp đến, chắc cuộc đời con chẳng còn gì.

Bà Tâm gật gù:

- Vì vậy nên ngày đêm cô luôn tạ ơn trên ban phước. Số con thật may mắn.

- Sao cô lại bắn tin cho con là cô đã chết trong lúc con đang rất tuyệt vọng.

- Cô đã chết hụt một lần và điều đó làm cho cô hoảng sợ. Vì vậy cô đã bàn với Sour Lan tuyên bố cái chết đột ngột của cô.

Kha hỏi, giọng lo lắng:

- Vậy đã có ai định hại cô ư?

- Đúng! Trong lúc cô vào SG giải quyết việc gia đình.

Minh Kha sốt ruột ngắt lời:

- Gia đình, có phải gia đình bên nội?

Bà Tâm gật gù:

- Đúng vậy, từ lâu họ đã không chấp nhận cô vì cho cô cùng một phe với ba của con. Nhưng nay họ đã tìm cô, với ý định bảo cô làm thủ tục đưa con qua sống với họ. Và họ đã đến bệnh viện tìm con trong thời gian con đang điều trị phải không?

Đạ, nhưng sao cô biết?

Bà Tâm cười mỉm, vẻ hài lòng:

- Bởi vì cô đã nhờ người báo tin cho nội biết con đang điều trị ở đâu.

- Con hiểu rồi, chính Sour Lan đã giúp cô, khi con đã gửi thư cho cô trong đó có ghi rõ địa. chị bệnh viện nơi con đang nằm.

- Đúng rồi! Con hiểu nhanh lắm

Minh Kha nhíu mày:

- Nhưng con vẫn không đoán ra được ai đã hại cô?

- À để cô nói rõ đoạn đó. Khi cô vào SG tìm cách liên lạc bằng điện thoại với nội thì phát hiện ra ai đã làm hại mẹ con trước đây. Và có lẽ vì sợ trách nhiệm họ đã tìm cách diệt khẩu.

Chuyện y như trong phim. Minh Kha không thể tưởng tượng đến điều này, nàng hỏi dồn:

- Vậy là cô biết thủ phạm?

- Phải, Minh Kha a.

- Cô nói cho con biết đi!

- Để làm gì hở con?

Câu hỏi của bà Tâm làm Minh Kha bối rối. Xưa nay, nghe kể về cái chết bị thảm của mẹ, Minh Kha không khỏi đau lòng. Nàng có oán hận tình địch của mẹ thì vẫn chỉ là oán hận. Nàng không có đủ khả năng điều tra và phán xét lại vụ án cách đây gần hai mươi năm.

- Ít ra con cũng biết để tránh xa họ.

- Chuyện đó cũng không đơn giản đâu con a.

- Còn chỉ tránh xa thôi, chẳng lẽ với người đã tàn nhẫn hại mẹ, con lại làm không được. Cô hãy cho con biết đi!

Suy nghĩ một lát, bà Tâm cất tiếng:

- Thôi được, con lớn rồi giờ thì tùy con quyết định lấy. Người hại mẹ con không xa lạ đâu.

Trước ánh mắt chờ đợi của cháu gái, bà Tâm buồn rầu nói:

- Bà ta chính là bà Mỹ Hương mẹ của Chương đó, con a.

Minh Kha sửng sờ:

- Sau xưa giờ cô không nói cho con biết?

- ngày xưa thì cô không lạ với bà ấy. Nhưng sau đó mỗi người mỗi ngã, cô tha hương và đâu ngờ bà ấy cũng tha hương. Phần cô suốt ngày ở quanh quẩn trong đây, đâu có lần nào chạm mặt bà ấy. Đến khi gặp bà ta ở SG, được biết bà ta là chủ khách sạn lớn nơi này, lại có cậu con trai tên Chương, cô mới trở về. Và cô đã giáp mặt với bà ấy. Lần đó bà ta hết hoảng lắm.

- Rồi bà ta đã hại cô thế nào?

- ngay hôm sau, vào buổi tối cô ra phố mua vài thứ thì một người mang nón bảo hộ chạy xe phân khối lớn chạy rà rà bên cô, đến chỗ vắng hấn rút dao ra và lao tới chỗ cô. Lúc ấy, cô gặp may, một chiếc xe Jeep của cảnh sát bắt cướp gần đoạn đường đó hú còi inh hỏi làm hấn giật mình. Nhân lúc đó cô hét lên và lao đại vào một căn nhà bên đường còn mở cổng. Và Hấn bỏ chạy.

Minh Kha nhú mày:

- Cô ạ, nhưng sao cô lại nghĩ là bà Mỹ Hương cho người giết cô?

- bởi vì cô xét đi xét lại, xưa nay cô không hề gây thù kết oán với ai cả. Từ trước giờ đến SG nhiều lần nhưng có ai làm hại cô đâu. Nhưng khi gặp bà ta lại xảy ra chuyện. Con bảo cô không nghĩ bà ấy gây chuyện thì là ai?

Minh Kha nhìn cô ruột, giọng chột buồn:

- Lòng người thật khó lường.

- Nhưng con thấy bà ấy thế nào? - Bà Tâm bắn khoăn hỏi
- Có lúc cô nghĩ rằng buộc tội oan ức cho người ta là điều tội lỗi.

- Con cũng không rõ, nhưng đâu còn ai có lý do nào để hại cô.

Bà Tâm gật gù:

- Cô cũng nghĩ thế. Giờ thì thái độ của con đối với bà Mỹ Hương thế nào tùy con.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng Minh Kha xa xăm:

- Bây giờ thì con chẳng cần có thái độ nào nữa đâu cô
Con với họ bây giờ đây chẳng quan hệ gì với nhau.

- Ủa ! con nói vậy nghĩa là...

- Con sẽ là một người khác, từ xa trở về đây. Con không muốn mình là người thứ ba.

Bà Tâm nhú mày:

- Con càng nói ta càng không hiểu.

Minh Kha cười buồn:

- Rất đơn giản thôi cô ạ. Bởi vì không bao lâu nữa
Chương sẽ cưới vợ, anh ấy sẽ không còn nhớ con là ai.

Bà Tâm sửng sốt nhìn cháu gái, trong ánh mắt bà có vẻ xót xa Bà hiểu Chương có ý nghĩ to lớn như thế nào với Minh Kha Chương vừa là người yêu của nàng, vừa là con trai của người đàn bà sâu hiểm, và lại sắp lấy một cô gái khác. Vậy là khoảng cách giữa Kha và Chương ngày càng xa.

Và bà nhận ra hai hàng nước mắt đang chảy dài trên đôi má đứa cháu gái mà bà cưng yêu nhất.

CHƯƠNG 8 -

uất hiện trước Măng và Chương là một người đàn ông tuổi trạc bốn mươi. Đúng là người đàn ông, Chương đã một lần trông thấy ở quán.

Ông ta ngạc nhiên nhìn Chương và Măng:

- Có chuyện gì không?

Măng nhanh nhẩu nói:

- Xin lỗi, cho chúng tôi hỏi thăm, có phải trong nhà này hiện đang có một cô gái tên là Minh Kha?

Người đàn ông lắc đầu:

- Minh Kha à? không, nhà này không có ai cả.

- Ủa! Chính tôi tận mắt trông thấy một cô gái mặc bộ áo quần màu đen, mang kính đen, tóc búi cao vào nhà này - Vì quá sốt ruột, Chương nói liều.

Ngẫm nghĩ một vài giây, người đàn ông vẫn lắc đầu:

- Không, cô gái ấy không phải tên là Minh Kha.

Măng hỏi:

- Vậy cô ấy tên gì hở ông?

Đến lượt người đàn ông chăm chú nhìn Chương và Măng:

- Nhưng sao hai cậu lại hỏi thăm cô gái ấy, hai cậu là người quen à?

Chương thành thật nói:

- Cô ấy rất giống một người bạn của chúng tôi. Vì sợ nhầm lẫn nên hôm nay chúng tôi định tìm gặp hỏi cho rõ.

Một cái nhếch mép trên môi người đàn ông:

- Thì ra là vậy. Giờ tôi đã nói rồi đó các cậu còn hỏi gì nữa không?

Chương và Măng nhìn nhau, Chương nói:

- Cám ơn ông, xin lỗi đã làm phiền.

- Không sao.

Rời cổng ngôi biệt thự Chương không nói một tiếng nào. Nghĩ bạn buồn, Măng an ủi:

- Sự thật vẫn là sự thật, thôi quên đi thằng nhỏ.

Sọt tay vào túi quần, Chương lăm lăm bước. Bao nhiêu náo nức, chờ đợi, hy vọng phút chốc tiêu tan. Có lẽ Măng nói đúng, Chương nên thực tế hơn, tỉnh táo hơn.

Buổi sáng nắng vẫn chưa đủ ấm. Hai chàng thanh niên thả dọc trên phố trở về cơ quan. Lúc đó một cô gái mặc bộ đồ màu kem vừa bước xuống xe ngay ngã tư, cô ta phát hiện ra hai chàng trai vừa lúc hai chàng vừa dừng lại trông xe để băng qua đường. Như sợ bị phát hiện cô gái vội lùi lại. Đợi cho hai thanh niên băng qua đường và bước khuất vào cổng cơ quan, cô gái vội ráo bước đi về hướng chàng trai khi này đã đi.

Cô gái ấy chính là Minh Kha.

- Măng và Chương đi đâu vậy?

Minh Kha tự hỏi và hơi lợ Chẳng lẽ hai người lại tìm mình? Nhưng làm sao họ lại biết t? Ừ, không đâu - Minh Kha trấn an - Chỉ tình cờ thôi mà, họ đâu thiếu gì người quen nơi thành phố xinh xắn này.

Bước vào nhà, Minh Kha đã thấy ông bà Luận, anh chị của bác sĩ Luận đang ngồi trên salon. Thấy nàng bà Luận tươi cười:

- Em mới về đó à?

Đạ, thưa anh chị em mới về.

Ông Luận hỏi:

- Có ra thăm mộ cô Tâm không?

Nghĩ chuyện này cũng khá dài dòng không tiện nói ra, Minh Kha đáp cho qua:

Đạ xong tất cả rồi à, à khi nãy có ai tìm em không anh chị?

- Có, có hai chàng thanh niên. Họ bảo là bạn cũ của em - Ông Luận đáp.

Minh Kha không khỏi hồi hộp:

- Và... anh chị trả lời sao ạ?

Bà Luận cười:

- Em yên tâm đi, em đã dặn dò trước, tất nhiên là anh chị phải dữ kín rồi. Anh Luận bảo là không có cô Minh Kha nào ở đây cả?

- Thành thật cảm ơn anh chị Thật ra chuyện này em sẽ không giấu lâu. Nhưng vì em có một chuyện cần làm rõ. Hơn nữa, lần xảy ra tai nạn, ai cũng nghĩ em đã mất rồi.

Bà Luận gật gù vẻ thông cảm:

- Chú Luận đã dặn dò rất kỹ rồi, em cứ làm theo ý định của em. Nếu có gì khó khăn hãy nói cho anh chị biết.

Minh Kha nhìn hai ông bà Luận với ánh mắt biết ơn.

- Em cảm ơn anh chị rất nhiều. Tiện đây em có một chuyện muốn thưa với anh chị.

- Ừm, Em cứ nói đi - Ông Luận lên tiếng.

Sắp xếp thật nhanh những ý định sắp trình bày, Minh Kha nói:

- Em đã mang ơn anh chị và anh Luân rất nhiều. Giờ thì em đã trở về quê hương của mình rồi. Em xin phép từ giã anh chị.

Bà Luận tròn mắt:

- Em nói vậy là sao? Chú Luân bảo là em sẽ dùng nơi đây để buôn bán quần áo thời trang kia mà.

Minh Kha ái ngại nói:

- Buôn bán hiện giờ rất khó, em lại chưa quen. Em rất sợ làm anh Luân thất vọng.

Câu nói khiêm tốn của Minh Kha làm ông bà Luận cảm thấy vừa lòng. Không tham lam, vụ lợi đó là bản chất tốt đẹp mà ông bà tìm thấy được ở Minh Kha.

- Tưởng gì chứ chuyện buôn bán thì em không nên ngại ngùng, chị sẽ cố vấn cho em. Luân bảo em có năng khiếu thiết kế. Em cứ tạo mẫu, còn mọi việc khác để chị lo.

Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Minh Kha, ông Luận giải thích thêm:

- Anh chị đã mua lại một gian hàng lớn ngay trung tâm chợ. Vài ngày nữa các trang thiết bị dành cho việc trưng bày hàng mẫu sẽ được đưa cháu anh chị từ Sài Gòn mang ra. Trước mắt, cửa hàng sẽ sử dụng mẫu của trung tâm thời trang SG. Phần em, em hãy bắt tay ngay vào việc thiết kế.

Không ngờ ông bà Luân tiến hành công việc một cách nhanh chóng như thế. Minh Kha không khỏi xúc động:

- Anh chị tốt với em quá.

Bà Luận phẩy tay:

- Đừng nghĩ nhiều vào chuyện ấy. Em nên cho chị biết chừng nào mẫu mới của em hoàn thành ?

- Thưa chị, em hiện đã có trong tay một số mẫu em tự nghĩ ra trong thời gian năm điều trị tại Pháp. Em sẽ mang cho anh chị xem, nếu đồng ý ta có thể may ngay.

Ông Luận bật tay cái "chóc" về phần khởi:

- Được, vậy là ổn rồi.

Thế là sau gần tuần lễ mày mò với công việc đúng một tuần lễ sau cửa hàng thời trang khai trương. Khách đến xem cũng khá đông, nhưng phần đông là khách du lịch. Minh Kha đã trông thấy những khách hàng nữ sinh của mình đến ngắm nghía những bộ quần áo đẹp một cách thèm thuồng. Minh Kha đã lân la đến hỏi:

- Em có thích kiểu này không?

Hai cô bé nhìn Minh Kha bẽn lễn nói:

Đạ thích.

- Vậy thì các em mua đi, loại này có nhiều size lắm.

Một cô giấu mặt vào vai bạn, ngượng ngùng:

Đa... Thôi. Tụi em không có nhiều tiền.

Chiều hôm đó, sau khi suy nghĩ Minh Kha có một quyết định mới : Nàng sẽ thiết kế và chọn vải may cho lứa tuổi học trò sao cho giá thành vừa phải. Bỗng dưng Minh Kha nghĩ tới bé Thu. Cô bé bây giờ không hiểu ra sao, nhất định Minh Kha sẽ chọn cho cô bé một bộ đồ đơn giản, dễ thương làm quà ngày tái ngộ.

Và khi công việc đã ổn định, Minh Kha đã nhanh chóng tìm đến nhà bé Thu.

Sáng hôm đó, cũng giống như buổi sáng cách đây hơn hai năm. Bầu trời mây bàng bạc và sương mờ vẫn còn giăng trên đỉnh núi.

Ngôi nhà bé Thu dần dần hiện ra sau hàng thông dày. Minh Kha nhận ra đây là những cây thông non ngày trước.

- Bé Thu chắc cũng khắc lắm, lớn lắm. Cô bé như cây thông mau lớn vậy.

Vẫn là không gian tĩnh lặng như ngày nào, Minh Kha đẩy cánh cửa khép hờ, gọi hỏi:

- Bé Thu à, Thu ơi!

Mùi thuốc bắc ai đó đang nấu phà vào mũi Minh Kha thơm phức. Nàng đi về hướng bếp, vừa gọi:

- Bé Thu ơi, bác ơi! Bé Thu ơi!

Khi Minh Kha nhận ra bà Hạnh đang bưng nồi thuốc bắc còn đang bốc khói thì cũng là lúc bà ngoảnh mặt ra lắng tai nghe:

- Chào bác ạ!

- Ụp!

Tiếng những mảnh đất của chiếc nồi đất vỡ ra. Minh Kha vội chạy đến hết hoảng:

- Chết ! coi chừng phỏng đó bác ơi!

Những giọt thuốc bắn vào chân có lẽ vẫn không làm bà Hạnh nao núng. Bà ngẩng mặt về phía Minh Kha, bần thần hỏi:

- Có phải con là Minh Kha không?

Minh Kha ứa nước mắt ôm vai bà Hạnh. Người đàn bà sờ tay lên má, lên mũi Kha rồi hỏi dồn:

- Con đã được chữa lành rồi ư? Con từ Pháp trở về ho6`i nào.

Đến lượt Minh Kha ngạc nhiên. Những người quen cũ, ai cũng tưởng là Minh Kha đã chết. Nhưng bà Hạnh thì không, lại còn biết nàng sang Pháp nữa.

Thế là Minh Kha hỏi:

- Sao bác biết con ra nước ngoài chữa bệnh.
- Bác sẽ nói cho con nghe, nào chúng ta lên nhà.
- Để cháu dọn những mảnh vỡ này đã.

Bà Hạnh khoát tay:

- Không cần. Con hãy theo bác.

Vừa đi sau bà Hạnh, Minh Kha vừa hỏi:

- Bác đang bệnh gì ạ?
- Chỉ cảm sơ thôi mà.
- Mấy hôm rồi bác?
- Hai bữa rồi. Hôm nay thì bác cảm thấy rất khỏe.
- Còn Thu đâu hở bác?
- Nó đi ra chợ.

Cả hai ngồi xuống bộ ván quen thuộc bà Hạnh nói thêm:

- Bé Thu trông thấy con chắc nó xỉu mất.
- Tại sao vậy bác?
- vì nó cũng như mọi người ở xung quanh đây, luôn nghĩ rằng con đã mất sau vụ tai nạn đó rồi.
- Chỉ có bác là biết rằng con còn sống. Con rất lấy làm lạ.

Bà Hạnh thù người một chút rồi nói:

- Có những chuyện chính bác cũng không hiểu vì sao nó như vậy. Hôm nghe tin con bị tai nạn, bác đã lần tới bệnh

viện để hỏi thăm. Chính nhờ vậy mà bác biết con sang Pháp chữa trị.

- Có một người tên là Lê Kim Hạnh ký tên thay thân nhân con nhằm hoàn thành thủ tục sang nước ngoài. Có phải người đó là bác?

Bà Hạnh gật nhẹ:

- Đúng là bác.

- Bác à, có nhiều người khi trông thấy chữ ký của bác đã quả quyết là bác không bị mù

- À! Bác đã quen viết chữ vào giấy rồi. Hơn nữa người ta chỉ dẫn bác rất cẩn thận.

Minh Kha bùi ngùi nói:

- Có lẽ bác là người duy nhất đến bệnh viện thăm con.

Bà Hạnh an ủi:

- Tai nạn của con xảy ra quá bất ngờ. Hơn nữa cả cậu Chương cũng nằm ở đó. Vì vậy đâu có ai được thông báo. May là bà Ba đã cho bác hay?

- Bà Ba nào vậy bác?

- Người giúp việc ở nhà cậu Chương đó mà

Minh Kha không quan tâm mấy đến việc tại sao bà Ba và bà Hạnh biết nhau. Nàng đang theo đuổi một ý nghĩ khác.

- Hình như bác đã giấu kín chuyện con sang Pháp

Trầm ngâm một lúc, bà Hạnh hỏi:

- Minh Kha à. Lần ấy bác đã một mình đến bệnh viện thăm cháu, và hỏi thăm biết cháu đang bị thương rất nặng. Mặt mày thì băng bó kín mít. Bác đã nghĩ chắc chắn nếu còn sống, thì những vết sẹo trên mặt cháu sẽ rất khó coi. Vậy mà khi có đoàn bác sĩ từ thiện để nghị

người ta ký tên vào giấy tờ để chuyển con sang Pháp điều trị, họ đã từ chối.

Lần đầu tiên được biết về điều này, Minh Kha không khỏi bàng hoàng:

- Ai nữ đối xử với cháu như vậy hở bác?
- Con thử đoán xem
- Chẳng lẽ là mẹ của anh ấy?
- Cháu đoán không sai. Bác không hiểu

Vì sao bà Mỹ Hương lại làm như thế. Cũng có thể bà ta muốn vĩnh viễn ngăn cách con và cậu Chương.

Minh Kha lặng người. Nàng nghe đau nhói tận tâm hồn. người đàn bà sang trọng mà nàng luôn luôn dặt lòng phải kính trọng vì đó là mẹ ruột của người nàng yêu lại đối xử với nàng như vậy. Bà ta đã mắc quá nhiều nợ đối với mẹ con nàng. Phải, mắc quá nhiều nợ.

Thấy Minh Kha im lặng mãi, bà Hạnh lo lắng hỏi:

- Con có sao không, Minh Kha?

Gạt nhanh giọt nước mắt, Minh Kha cố làm cho giọng thật bình thường:

Đạ con không sao.

Bà Hạnh vỗ về trên vai Minh Kha:

=Con đừng nghĩ nhiều về chuyện ấy. Bác chỉ muốn cho con biết để đề phòng bà ta.

- con hiểu rồi, ngày xưa mẹ con cũng bị bà ấy hại.

Bà Hạnh giật mình:

- Con nói sao, mẹ con à? Ai bảo cho con biết vậy?
- Cô ruột của con

- Cô Đoàn Thanh Tâm ư? Chính cô ấy là cô ruột của con sao?

Đạ đúng vậy. Nhưng dường như bác biết rõ về cô con quá.

- Ôi! Giọng bà Hạnh run rẩy. Cha con là Đoàn Minh Chiến và mẹ con là Lê Thị Hiền.

Minh Kha kêu lên:

- Sao bác biết về con rành quá vậy ?

Những giọt nước mắt tuôn như mưa phía trong cặp kính đen bà Hạnh đang mang. Bà không đáp mà ôm lấy Minh Kha khóc nức nở:

- con là con gái của mẹ, Hoài Phúc ! Con tên là Hoài Phúc.

Minh Kha như người trong mộng:

- Hoài Phúc, có phải thật sự như vậy không?

- Mẹ xin lỗi con, Minh Kha và cũng là Hoài Phúc của mẹ. Hai mươi năm qua mẹ đã đi tìm tung tích của con mà không được.

- Nhưng sao mẹ lại là là bà Hạnh chứ không phải là bà Hiền?

- Mẹ sẽ kể hết cho con nghe. Không chỉ có mẹ, có con đổi tên mà kể cả ba con con nữa. Đoàn Minh Chí hay Đoàn Minh Chiến cũng chỉ là một.

Và bà Hạnh quay về những ngày cách đây hơn hai mươi năm.

Bế bé Hoài Phúc vào nhà, Hiền vừa định khép cửa lại thì nhận ra bà Trần đang ráo bước về phía mình.

Bà ta cười giọng mũi:

- Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Tim Hiền đập rợn lên vì run. Mấy hôm nay Chí đi làm xa chỉ có nàng và bé Phúc vừa gần tròn hai tuổi ở nhà. Hết bà Trần rồi đến Mai, chị ruột của Chí đến để lung lạc và cả việc đe dọa đòi Hiền phải giao bé Phúc cho họ. Một mình đối phó, Hiền thấy gánh nặng mỗi lúc cứ đè trên vai mình.

- Cháu chào bác.

Không quan tâm lắm đến Hiền bà Trần quay qua nựng nịu bé Phúc:

- Ôi! Cháu của nội, đến đây nào!

Nhưng Hoài Phúc là con bé khó tính, nó quen sống với mẹ nên cứ ôm cổ Hiền cứng ngắt, không chịu sang với bà Trần.

Thấy vậy, bà Trần đổi phương pháp:

- Bà cho cháu bánh đây nè.

Con bé tròn mắt nhìn chiếc hộp tròn tròn trên tay bà Trần, nhưng vẫn không biểu lộ sự sẵn sàng ngả vào tay bà.

- Thôi được, cho cháu nè, cầm lấy đi. Tao không thèm mầy đâu.

Khi hộp bánh được trao tận tay mình. Bé Hoàn Phúc nhận lấy nhưng ánh mắt vẫn nhìn bà Trần một cách cảnh giác.

Khi hộp bánh được trao tận tay mình. Bé Hoàn Phúc nhận lấy nhưng ánh mắt vẫn nhìn bà Trần một cách cảnh giác.

Rồi bà Trần cũng nói ra ý định của mình:

- Cô Hiền nè ! Tôi không muốn nặng nhẹ nhiều với cô Lần này là lần cuối tôi muốn thảo luận với cô Bé Phúc là cháu nội của tôi, tôi không thể để cho nó thiếu thốn. Tương lai

của nó lại còn rất dài, nó còn có nhiều cơ hội đi sang Anh, sang Pháp để học hành. Cô có công mang nặng đẻ đau, tôi hiểu lắm. Bây giờ cô hãy trao bé Phúc cho tôi, tôi sẽ cho cô hai triệu.

Lúc ấy Hiền ôm lấy con như sợ ai có thể cướp mất:

- Không tôi không cần tiền bạc gì hết, tôi chỉ muốn yên thân nuôi con mà thôi.

- Cô không thương con gái của mình sao?

Ánh mắt Hiền có sự sợ hãi lẫn van ơn :

- Nó là tất cả đối với tôi. Chính vì vậy mà mong các người hãy để cho tôi yên.

Bà Trần nhếch mép cười:

- Có ai đã làm gì cô đâu, trừ khi cô quá ngang bướng không nghe lời tôi.

Bà Trần nói tiếp, giọng nhỏ nhẹ hơn:

- Thời buổi này hai triệu đồng không dễ gì kiếm được đâu. Có số tiền ấy trong tay, cô sẽ đi tìm cho mình một tương lai khác, huy hoàng hơn bây giờ.

- Bà Lầm rồi - Hiền lạnh lùng - Cái tôi cần không phải là loại của cải vật chất mà bà nói.

- Chứ cô cần gì?

- Chồng tôi, con gái tôi!

Bà Trần chột buông tiếng cười khan:

- Ôi! Thật là lý tưởng. Cô đã mất không một trong hai thứ ấy rồi. Vậy mà cô vẫn tưởng mình như còn ở thiên đường.

Hiền nhú mày:

- Bà nói vậy nghĩa là sao?

Bà Trần rút từ trong xắc tay ra mấy tấm hình thảy lên bàn:

- Đó, cô xem đi!

Đưa mắt nhìn lướt qua, Hiền không khỏi sửng sờ. Trong ảnh, Minh Chí chõng Hiền đang khoác vai một người đàn bà. Hai người trong bồ quần tằm, cười thật tươi. Xung quanh họ là biển xanh những khuôn mặt lạ hoắc đang vui đùa.

Toàn là ảnh tắm biển. Hiền cảm thấy đầu óc choáng váng. Chí bảo mấy hôm nay chàng nhận công trình ở Vũng Tàu. Đúng rồi, người trong ảnh có lẽ là một cô gái bao. Minh Chí của nàng không thể là người bội bạc.

Nghĩ vậy, Hiền nói cứng:

- Chuyện này đối với đàn ông đâu có mất mát gì thưa bà.

Bà Trần vờ ngạc nhiên:

- Thật vậy ư? Nếu thế thì thật may mắn. Người trong ảnh là Mỹ Hương, cô gái mà từ lâu tôi chọn làm dâu. Tiếc là trong một phút mềm lòng, con trai tôi lại chọn cô. Bây giờ thì sự bông bột của nó đã qua rồi. Nó đang sửa chữa sai lầm.

Nếu bà Trần không nhắc đến cái tên Mỹ Hương, có lẽ Hiền sẽ không nao núng. Đã nhiều lần Hiền nghe chõng nhắc đến người đàn bà kiêu hãnh này, hai người... chẳng lẽ...

Bà Trần mang đòn cuối cùng của mình ra:

- Hiền này, thấy tình trạng của cô, tôi tội nghiệp quá đi! Chẳng Chí với Mỹ Hương có với nhau một đứa con trai rồi. Con Hương nó cao thượng không muốn cho cô biết sẽ đau khổ. Giờ thì cô hông nên dính líu đến chàng Chí nữa. Nó không thể đi làm thuê hoài để nuôi cô được. Dầu sao nó

xuất thân từ hoàn cảnh giàu sang, phú quý. Nó không giống như cô đâu.

Bà Trần còn nói nhiều nhiều nữa, mỗi lời nói như mỗi vết dao đâm vào tim Hiền. Ban đầu nàng cắn môi thật chặt cố dẫn lấy tiếng khóc. Nhưng sao đó nàng không thể chịu nổi nữa...

Ngày ngày hôm sau, Hiền gửi bé Hoài PHÚC cho Tâm. Lúc ấy Tâm là giáo viên dạy tiểu học. Vì không hợp với cách sống của mẹ và chị. Tâm đã bỏ gia đình mua một căn hộ sống riêng. Tâm và Hiền vẫn giữ mối liên lạc với nhau.

- Chị đi đâu mà gửi cháu cho em? Tâm hỏi.

Hiền gượng cười nói cho Tâm yên lòng:

- Chị muốn về quê ngoại thăm ông cậu. Nghe nói ông ấy bệnh mấy hôm rồi, đành nhờ em chăm sóc cháu.

Tâm bẹo má cháu gái, gượng vui vẻ:

- Chị có đi cả tuần, bé Phúc cũng không mè nheo đâu. Em với nó là bồ tèo mà.

- Ừ, bé Phúc nó mến cô Tâm lắm.

Thế là Hiền chào Tâm ra về. Nàng không đến Miền Tây thăm cậu như đã nói với Tâm mà đón xe lên Vũng Tàu. Hiền biết địa chỉ nơi Chi là...

Giữa công trình bẽ bộn, tìm không thấy Chí, Hiền đành hỏi thăm một người công nhân đang cần nê.

- Xin lỗi, anh Chí có làm đây không ạ?

Anh công nhân quay nhìn Hiền rồi hỏi:

- Cô là gì của anh Chí ?

Đã suy nghĩ trước, Hiền đáp không do dự:

- Tôi là em gái anh.

Mấy anh chàng xung quanh đang làm cũng lỏng tay nghe. Hiền nghe những lời xuýt xoa của họ nhưng không để tâm.

Anh công nhân cười lấy lòng:

- Bây giờ anh của cô thành ông chủ rồi, đâu có cực khổ như chúng tôi nữa.

Hiền giả vờ nói theo họ:

- Làm việc hoài lâu giải trí vậy mà. Nhưng anh tôi thích công việc này, anh không bỏ các anh đâu.

Một anh chàng lùn tịt đứng cạnh đó xen vào:

- Bỏ rồi chị Oi! Cả tuần nay anh đâu có đến đây. Giờ anh đi đâu cũng có xe hơi đưa đón.

- Các anh nói giỡn hoài, xe hơi nào đưa ?

- Vậy chứ cô không biết tiếng cô Mỹ Hương chủ khách sạn Thùy Dương sao? Phen này anh Chí nhà ta cưới vợ giàu, chắc chắn sẽ bỏ nghề này.

Chân tay bủn rủn, Hiền vẫn cố nói giọng phớt tỉnh:

- chị Mỹ Hương thì tôi đã biết lâu rồi.

Chị Mỹ Hương thì tôi đã biết lâu rồi. Nhưng không biết nhà.

Để thôi, để tôi vẽ đường cho cô.

Và những anh chàng công nhân đã sốt sắng giúp Hiền. Nhưng có đến ca giờ sau, khi trấn tĩnh Hiền mới tìm đến nhà bà Hương. Nàng cũng chưa biết mình sẽ nói gì với bà ta, nhưng Hiền muốn tìm hiểu một sự thật về chồng mình. Hiền không tin là Chí dễ dàng phản bội như thế.

- Cô tìm ai?

Một cô gái có vẻ là người giúp việc hỏi.

- Xin lỗi có phải đây là nhà bà Mỹ Hương
- Đúng rồi, cô tìm bà ấy?
- Vâng bà ấy có nhà không chị?
- Có nhưng... mà thôi, cô muốn gặp bây giờ à?

Hiền tỏ vẻ ái ngại:

- Tôi muốn gặp chị ấy có chút chuyện, chẳng hay bà ấy đang bận làm gì hay là...
- Cũng chẳng có gì khẩn trương lắm. Bà chủ tôi vừa đi chơi với bạn trai về. Hai người còn đang ngồi nghỉ. Thôi để tôi vào báo lại.

Tim Hiền run lên. Quái quí, đã có can đảm vượt cả trăm cây số đến đây sao giờ nàng lại thấy vô cùng bối rối. Nếu nàng gặp Chí ở trong nhà có nghĩa là mọi việc bà Trần đều nói đúng. Chỉ đã chán cảnh cực khổ nơi công trường. Chàng muốn lên làm ông chủ mà không nhờ cậy đến mẹ ruột. Và cô Mỹ Hương là nơi mà Chí bám víu.

Chị giúp việc hiện ra báo:

- Mời cô vào.

Khi Hiền bước chân vào phòng khách. Nàng còn trông thấy một người đàn bà hơn tuổi nàng đang cười khanh khách với một người đàn ông quay lưng ra. Rồi không biết họ nói gì, người đàn ông đưa tay bẹo má Mỹ Hương. Khi anh ta hơi nhồm người lên để lộ một phần mái tóc và cổ khỏ lưng gھế dựa, Hiền trông mà lạng cả người ! Thật ra quen thuộc.

- Chào chị Mỹ Hương!

Người đàn ông xoay mặt ra, vẻ ngạc nhiên. Và lúc đó, đất trời dưới chân Hiền như đổ sụp xuống...

Nghe đến đây, Minh Kha sốt ruột ngắt lời mẹ:

- Chẳng lẽ ba con lại là người như thế sao mẹ?

Bà Hạnh thở dài:

- Lòng người thật khó lường. Mẹ đã tìm rất nhiều lý do để lý giải hành động của ba con. Nhưng lúc đó, có lẽ ba con bị mê hoặc bởi người đàn bà ấy.

Minh Kha cảm thấy lạnh cả tay chân:

- Mẹ, còn việc ba có con với bà ta, chẳng lẽ con và anh Chương là...

Bà Hạnh khoát tay:

- Việc này không phải đâu! Đó chỉ là một cách để nội con ly gián mẹ và bạ Chương là con trai người chồng trước của Mỹ Hương. Bà ta rất coi thường người đàn ông này.

- Vậy giờ ba của anh Chương ở đâu hở mẹ?

- Đã chết rồi. Vừa mất không lâu thì bà ta cặp với ba của con.

- Rồi vì sao mà mẹ mất tích?

Tran bà Hạnh nhăn lại, dù sao bà cũng phải kể hết cho con gái nghe những nỗi đau bà phải giấu kín suốt bao nhiêu năm qua.

- Ngày hôm sau bà Hương hẹn gặp ở tại kho hàng ở ngoại ô thành phố. Bà bảo là có chuyện cần thương lượng. Lúc đó mẹ như người tuyệt vọng và không có điều gì làm mẹ sợ hãi cả. Thế là mẹ chấp thuận.

- Nhưng lúc ấy ba con đâu?

- Đến bây giờ mẹ cũng không giải thích được thái độ của ba lúc ấy. Theo mẹ, ông ấu rất sững sốt khi thấy mẹ tìm đến nhà Mỹ Hương, ông ta còn co vẻ ngượng ngập nữa. Nhưng nhất nhất mọi lời nói của Hương về kế hoạch làm

ăn gần bó sắp tới của hai người, ông không hề tỏ vẻ phản ứng. Ông còn từ chối việc gặp gỡ riêng với mẹ.

Càng nghe bà Hạnh, Minh Kha càng bực mình. Từ trước tới giờ qua lời kể của cô Tâm, nàng rất tôn sùng cha của mình.

Giọng buồn rầu bà Hạnh nói tiếp:

- Mẹ đã chan ngán cuộc đời quá. Định gặp bà Mỹ Hương lần này, mẹ nói hết những ý nghĩ của mình và vĩnh biệt ba con luôn. Nhưng rồi mẹ nghĩ lại, biết đâu ba con có uẩn khúc gì đó không nói ra. Xưa nay mẹ hiểu ba con là người rất biết đạo lý. Thí dụ như việc bà nội con từ bỏ ba và cô Tâm, nhưng ba vẫn luôn quan tâm tới nội, lo lắng cho nội. Vì vậy không có lý gì ba lại tự dưng bỏ mặc mẹ con mình. Và mục đích mẹ tìm gặp lại bà Hương là cũng muốn làm rõ chuyện này.

- Mẹ kể con nghe việc gặp gỡ giữa hai người đi !

" Ừm! Đó là một buổi trưa nắng chói chang, khi bước vào văn phòng của một kho hàng lớn, mẹ đã trông thấy vẻ mặt cau có của bà Mỹ Hương . Dường như bà ta vừa gây gổ với ai đó.

Trông thấy Hiền, bà Hương lạnh lùng mời ngồi ghế, rút điều thuốc châm lửa:

- Chồng chị vừa nói chuyện với tôi.

Giọng không một chút khuất phục, bà Hiền hỏi lại:

- Hai người đã cãi nhau ư?

Sắc mặt bà Hương thay đổi rất nhanh, bà chỉ chiếc điện thoại gôn` đó nói:

- Tôi cãi với khách hàng thì có. Tôi và anh Chí rất tâm đầu ý hợp làm gì có chuyện cãi nhau.

Hiền phớt lờ trước cách nói chọc tức của Mỹ Hương lạnh nhạt nói:

- Chị bảo sẽ nói gì với tôi, chẳng lẽ lại chỉ có mấy câu vừa rồi?

- Đâu có ít vậy- Bà Hương cười như chế nhạo - Tôi muốn cùng cô thỏa thuận một vài điều.

Hiền cũng ngạo nghễ không kém:

- Thì ra tôi thấy mình cũng cao giá lắm. Sao có nhiều người cần thỏa thuận với tôi quá vậy?

- Không phải cô mà là Chí. Đúng, tôi cần anh Chí. Còn cô thì lại cần tiền.

- Sao chị nghĩ là tôi cần tiền?

Bà Hương ném mắt khắp người Hiền rồi cười khẩy:

- Thấy thì biết, cần gì có ai nói.

- Vậy chị muốn thỏa thuận ra sao?

Mắt Mỹ Hương sáng lên:

- Tôi cần anh Chí, cô cần bao nhiêu tiền?

- Mười triệu - Hiền nói chẳng cần suy nghĩ.

Mỹ Hương chưng hửng:

- Mười triệu à? Sao đắt quá vậy?

Nghĩ trò chơi như vậy tạm đủ, Hiền lạnh lùng:

- Vậy thì chị cứ giữ lấy mười triệu, anh Chí là của tôi.

Chợt chuông điện thoại reo. Bà Mỹ Hương đến nghe một lúc rồi nói nhanh với Hiền:

- Cô chờ tôi một lát, tôi sẽ về ngay.

Hiền cũng đứng lên:

- Không cần đâu, cuộc mặc cả thế này là đủ lắm rồi.

Mỹ Hương quăng điếu thuốc hút dở ra ngoài vừa đi vừa nói vọng lại:

- Khoan đi, tôi còn chuyện cần bàn với cô.

Còn lại một mình trong phòng, Hiền nghĩ ngợi mông lung. Nãy giờ trao đổi với Mỹ Hương nàng hiểu rằng chị ta vẫn chưa chiếm hữu được Chí của mình. Nếu không bà ấy không dại gì dàn xếp cuộc mặc cả này.

Nhưng chỉ hai mươi phút sau, Hiền mới vỡ lẽ ra. Cuộc mặc cả chỉ là cái cớ, và họ cố tình hại nàng. Không biết bằng cách nào lửa xung quanh vẫn phòng hờn hực. Hiền không có cách chi thoát khỏi vòng lửa. Nàng la khóc cả cổ, tưởng không thể nào sống được. Nào ngờ người giúp việc ở nhà Mỹ Hương đã quơ đầu được tấm bao bố đầy thắm nước thả cho nàng. Nhờ quần xung quanh người. Hiền băng qua cửa nóng chạy ra ngoài. Tuy thoát chết nhưng người nàng bị bỏng nặng. Sợ Mỹ Hương truy đuổi, Hiền đã năn nỉ chị giúp việc giữ kín mọi việc.

Lúc đó chị ta nói:

- Cô yên tâm đi. Xưa nay tôi chỉ biết giúp người chứ không hại người, cô cần báo tin cho ai, tôi sẽ báo.

- Khoan đã, tôi không muốn mọi người lo lắng nhiều về tôi. Để vài hôm, tôi sẽ tự báo tin.

Nhưng rồi Hiền vẫn không làm được cái việc tự báo tin bởi khi tháo băng, nàng biết mình bị mù. Đau đớn thất vọng, có lúc Hiền định tìm đến cái chết nhưng nghĩ đến con gái, Hiền quyết lòng điều trị.

Mấy ngày sau đó, nàng nhờ chị Ba báo tin cho Tâm. Nhưng thật lạ, Tâm đã bỗng con gái nàng đi đâu không ai

biết. Và khi vết thương trên người đã lành. Hiền một mình lần dò về chốn cũ. Đúng là Tâm đã bỏ đi.

Riêng Hiền được sự giúp đỡ của chị Bạ Hiền đã vào trại xã hội, nơi chăm sóc những người có hoàn cảnh bất hạnh. Thời gian này, Hiền cũng đã tìm cách nhắn tin Tâm nhưng vẫn không biết được tung tích.

- Vậy lúc này ba con ra sao, ông có hay mẹ bị người ta hại không?

- Mẹ nằm bệnh viện hết một tháng. Khi ra khỏi hỏi thăm mới hay tin ba con bị tù vì vô ý làm cháy kho hàng, trong đó nhà nước đã dùng phân nửa diện tích làm kho quản vụ.

- Vậy có nghĩ là ba đã gánh tội cho bà Mỹ Hương?

- Chắc là như vậy - Bà Hiền thở dài, đầy phiền muộn - Sau đó thì mẹ không muốn nghĩ đến hai người ấy nữa. Mục đích đời mẹ là làm cách nào để gặp được con và cô Tâm. Nhưng bị tật nguyền, đi đứng khó khăn, việc tìm kiếm của mẹ tưởng đã vô vọng.

Minh Kha băn khoăn:

- Mẹ à, người ta đã cố tình hại mẹ đến nỗi thân thể phải ra như thế này, sao mẹ không tố cáo họ.

- Mẹ đã suy nghĩ rất kỹ rồi con ạ. Bà Mỹ Hương đã tìm cách bưng bít tất cả mọi sự kiện, không để lộ một sơ suất nào. Hơn nữa lúc mẹ đến nhà kho, đâu có ai trông thấy. Vì vậy nếu mẹ có nói là người bị hại cũng sẽ chẳng ai tin.

- Nhưng còn người giúp việc ?

- Bà ấy đã giúp mẹ với lòng nhân đạo. Nhưng bà ấy không thể phản bội lại chủ của mình. Nghe đâu bà ấy chịu ơn của bà Mỹ Hương.

Minh Kha thở dài:

- Cũng đúng, nếu là con, con cũng sẽ làm như vậy.

Rồi nàng lẩm bẩm với chính mình:

- Không ngờ anh ấy lại có người mẹ độc ác như vậy.

- Con đã nhiều lần nói với mẹ rằng thám tử của mẹ cung cấp tin lúc đúng lúc sai. Biết đâu có một lúc cả hai ông Đoàn Minh Chiến.

- Họ làm thám tử ăn tiền, còn con thì nói chuyện như trò trẻ con vậy

Chương bắt bẻ:

- Vậy chứ vụ đoàn du khách hai trăm người sẽ đến thành phố này, chẳng phải là tin của thám tử mẹ hay sao? Cuối cùng thì mẹ đã thấy rồi đó, chuẩn bị phòng ốc, tu sửa tốn hàng chục triệu đồng, nhưng rồi có ma nào tới đây đâu ?

Đến giờ nhớ lại sự việc này, bà Mỹ Hương vẫn còn tức anh ách. Nhưng bà tìm cách chống chế:

- Thì lâu lâu cũng có sơ sót vậy mà.

- Vậy thì chuyện con nói cũng có thể xảy ra

Bà Mỹ Hương cau mày:

- Con cứ thích cãi lý với mẹ.

- Trở lại chuyện hồi nãy, nếu cô gái con gặp là Minh Kha thì mẹ nghĩ sao?

- Mẹ và con cá với nhau . Làm gì có Minh Kha nào nữa - Bà Mỹ Hương cứng cỏi nói.

Thật ra Chương chỉ nói để mà nói. Sau khi gặp chủ nhân ngôi biệt thự. Chương và Măng không còn chút niềm tin cô gái đã gặp là Minh Kha Mà đúng là cô gái có vài nét không hoàn toàn giống, ví dụ, nước da trắng như tuyết khác với nước da hồng hào của Minh Kha trước đây. Và

con` cái mắt kính đen to che khuất gần một phần ba khuôn mặt, nó khiến cho người ta dễ lầm lẫn.

Giờ đây có cá với mẹ, Chương nắm chắc phần thua Nhưng chàng vẫn không muốn bỏ cuộc. Có một điều gì đó cứ lôi kéo, thôi thúc chàng.

Chợt nhớ là bà Mỹ Hương đang chuẩn bị đi đâu đó, Chương nhắc:

- Hình như khi nãy mẹ có nói sẽ đi dự gì đó mà.
- Ừm! Mẹ dự khai trương cửa hàng thời trang

Chương ngạc nhiên:

- Ủa! Hồi trước giờ đâu có nghe mẹ đi dự một buổi khai trương tương tự thế này.

- Chuyện ấy đâu có gì khó hiểu. Mẹ kinh doanh khách sạn, ông bà Luận thì mở cửa hàng thời trang cho cả khách du lịch. Mẹ định sẽ làm đại lý cho họ.

Chương nhíu mày:

- Ông bà Luận nào, sao con không nghe mẹ nhắc?
- Mẹ quen với bà Luận. Gia đình chồng bà ấy định cư ở Pháp. Thời gian vừa qua bà ấy làm ăn ở SG phát đạt lắm. Nay tính đầu tư tại đây đó mà. Nghe nói có cô em gái từ bên Pháp về, cô ta là người thiết kế thời trang.
- Mẹ có vẻ hiểu rõ về họ quá.
- Tất nhiên rồi. Sau này có ra làm ăn lớn thì con sẽ hiểu. Quen biết nhiều người có tiếng có lợi lắm. À hay là con đi với mẹ.

Hôm nay cũng chẳng có việc gì làm, nhưng nghĩ đến mục đích việc dự khai trương của mẹ Chương đâm ra ngán ngẩm.

- Thôi mẹ đi đi, con còn chút việc phải làm.

Bà Mỹ Hương chịu đựng:

- Thôi cũng được. Hay là con tranh thủ làm xong mọi việc để đưa Tú An đi chơi. Mấy hôm nay nó giúp mẹ được nhiều việc lắm. Nên động viên nó.

Chương quay mặt đi không muốn cho bà Mỹ Hương trông thấy vẻ nhăn nhó của mình.

Bà Mỹ Hương vừa ra khỏi nhà, chuông điện thoại đã reo vang.

- ALÔ!

- Chương phải không?

Nhận ra tiếng Măng, Chương lấy hơi cổ, giả giọng ông già:

- Là bác đây ? Có gì không cháu?

Bên kia đầu dây, tiếng cười " khặc khặc" của Măng vang lên:

- Bác, bác con khỉ khô ! TAO rất có ít thời gian đây.

- Muốn gì đây, nói lẹ lên, tao cũng đâu có làm mất thời gian của mày.

- Sửa soạn nhanh lên, mười phút sau tao đến đón mày.

- Đi đâu?

Măng chặc lưỡi phía đầu dây bên kia:

- Cứ tuân lệnh đi. Lát gặp lại. Chào.

Chương đặt ống nghe xuống, lầm bầm:

- Cái thằng. Lúc nào cũng bí mật

CHƯƠNG 9 -

hi Măng và Chương đến nơi thì đã xong phần thủ tục của buổi khai trương. Những gương mặt có tiếng tăm trong giới kinh doanh gần như đã có mặt đầy đủ. Họ đang ngồi xung quanh chiếc bàn hình hạt xoài ở góc tay phải của cửa hàng.

Thấy Măng xăm xăm tiến về phía ấy. Chương kéo giạt tay bạn:

- Mà đi đâu vậy?

Măng trợn mặt:

- Thì lấy tư liệu viết tin chứ đi đâu. Tại mà quá lè mẽ nên tao không chụp được ảnh lúc cắt băng đó thấy chưa.

Bị bạn trách, Chương không tỏ ra hối hận mà còn cầu nhàu:

- Ai bảo mà lôi tao đi. Đã tao không muốn mà.

- Thôi đi ông thần. Lát nữa sẽ cảm ơn tao.

Chương không hiểu đầu đuôi tai nheo thế nào, tự dưng Măng lại lôi Chương đến cửa hàng thời trang này bằng được mới thôi. Khi ấy Chương đã lên tiếng:

- Khi nãy mẹ tao rủ tao đã từ chối.

- Bác khác, còn tao thì khác, bảo đảm mà sẽ không hối hận đâu.

Giờ thấy Măng định đến chỗ chủ nhân cửa hàng đang tiếp khách. Chương bảo:

- Mà cần gặp họ thì cứ đến đó. Còn tao tự lo được.

- Thôi được. Lát nữa gặp lại.

Chương một mình theo chân khách đến tham quan ngắm nghía những mẫu áo quần đang được trưng bày trên giá. Có rất nhiều loại, từ com- lê đến các loại quần áo kiển nam và nữ với đủ màu sắc. Riêng ở một góc trái. Chương chú ý đến chiếc áo màu môn cổ vuông tay dài rộng, một cánh nơ cùng màu được đính trên ngực trái. Chương chạm mấy ngón tay vào làn vải mềm, mát và chột thờ dài:

- Ôi! Sao trùng hợp thế này
- Ông có thích kiểu áo này không?

Chương khẽ quay đầu và chột sững sốt kêu lên:

- Minh Kha!

Cô gái không tỏ chút phản ứng nào trước sự kinh ngạc của Chương. Cặp kính trắng to che một phần ba khuôn mặt cộng với bộ com- lê màu khói nhang đã góp phần cho Chương biết cô ta lớn tuổi hơn Minh Kha . Sóng mũi cô ta dường như cũng cao hơn một chút, và tiếng nói thì khác hẳn. Giọng Minh Kha nhỏ và trong. Còn giọng nói cô gái này có chút nghèn nghẹn giọng mũi:

- Tôi xin lỗi - Chương nói và vẫn dán mắt vào cô gái

Cô gái cười bao dung:

- Ông sao vậy?

Chương vẫn không thôi quan sát từng chuyển động nhỏ trên khuôn mặt cô gái.

- Cô rất giống một người bạn thân của tôi.
- Chẳng lẽ vì vậy mà ông sững sốt đến như thế?
- Tâm trạng của tôi còn hơn trạng thái tôi đã biểu lộ.

Cô gái chỉ vào chiếc áo:

- Khi nãy ông ngắm chiếc áo này, ông có thích nó không?

- Chiếc áo gợi cho tôi nhớ về cô bạn gái. Ngày xưa cô ấy cũng có chiếc áo tựa tựa cái này.

- Vậy mà đến bây giờ ông còn nhớ.

- Vâng, chỉ làm một trong số chuyện đáng nhớ giữa tôi và nàng.

Cô gái khoanh tay trước ngực, cười giọng mũi:

- Chắc ông phải là người chung tình?

Chương vẫn nhìn cô gái:

- Suốt hai năm qua, tôi vẫn không quên được nàng.

- Thế còn từ này về sau?

- Tôi không biết nữa, gia đình đang thúc tôi cưới vợ.

- Chắc là ông đã chấp nhận sự an bài đó?

Chương lắc đầu:

- Không! Tôi đang tìm cách thay đổi quyết định của mẹ tôi.

Như chợt nhớ ra, bỗng dừng mình lại tâm sự với một cô gái không quen. Chương ngượng ngùng nói:

- Xin lỗi, tự dừng lại bắt cô nghe chuyện của tôi.

- Không sao đâu.

Cô gái nói và cười. Và Chương nhận ra nụ cười ấy quá quen thuộc với mình.

Khi thấy cô gái định quay đi, Chương bỗng gọi giật lại:

- Này cô!

Cô gái dừng chân. Không để ý đến những khách hàng đang quay lại xung quanh, Chương bước đến đối diện với cô gái khẩn khoản nói:

- Xin cô làm ơn...

- Tôi giúp được gì cho ông?

- Xin cô vui lòng gỡ mắt kính ra, cho phép tôi nhìn một chút.

- Để làm gì vậy?

Lúng túng chẳng biết trả lời thế nào. Chương nói bừa:

- Tôi... tôi chỉ khao khát nhìn đôi mắt cô.

Cô gái lại mỉm cười, nụ cười quen thuộc:

- Có cần xoã tóc ra hay không?

Đây đúng là điều mà Chương chờ đợi nhưng chàng không dám đòi hỏi nhiều.

Chàng ấp úng:

- Tất nhiên là muốn. Chỉ sợ phiền cô.

- Thôi được

Nói rồi cô ta gỡ cặp kính trắng, lắc nhẹ đầu. Mái tóc dài xổ tung ra. Và Chương tròn mắt, đứng sững không nói được tiếng nào.

Chương còn chưa hết bàng hoàng cô gái đã bỏ đi, vừa nói vọng lại:

- Xin lỗi, tôi có chút việc.

- Minh Kha! Minh Kha!

Chương định chạy đuổi theo cô gái nhưng đúng lúc đó Măng gọi giật:

- Chương! Chương!

- Làm gì mà hốt hải vậy?

- Minh Kha! Cô ấy mới ở đây.

Măng gật gù, vẻ đăm chiêu. Thấy vậy, Chương lắc vai bạn:

- Vậy là mày cũng đã gặp nàng rồi ư?

- Mục đích tao rủ mày đến đây cũng vì chuyện ấy. Tao nghĩ cô gái mà bọn mình đã trông thấy chính là Minh Kha. Chương kéo bạn đến một góc vắng bên phía ngoài cửa hàng:

- Vậy tại sao nàng không tỏ vẻ gì vui mừng khi gặp lại bọn mình?

- Tao cũng không hiểu.

- Măng nè, lần trước mày nói là khi bị tai nạn, mày thấy khuôn mặt của Minh Kha khủng khiếp lắm phải không?

- Thật ra khi ấy tao chỉ thấy máu là máu nên đoán vậy thôi.

Chương nhíu mày:

- Chắc là có uẩn khúc gì bên trong. Không có lý nào nàng gặp lại tao mà không mừng. Chẳng lẽ nàng không còn nghĩ đến tao nữa sao?

- Thế còn mày thì sao? - Măng cắc cở - Tự dưng đăng báo lẽ thành hôn. Nếu mày nghe tin Minh Kha lấy chồng, mày có buồn không?

Ừ cũng phải, Chương nghe bạn nói rồi tự ngẫm lại mình. Có thể Minh Kha đọc báo biết chuyện ấy nên giận làm mặt lạ với chàng? Nhưng... rồi Chương lại nghĩ tiếp: Sự gắn bó giữa Chương và Minh Kha cuối cùng chẳng lẽ kết thúc bằng sự hiểu lầm này hay sao? Không, đời nào Minh Kha nông nổi như vậy.

- Ê! mày đi đâu vậy?

Măng hỏi bạn khi thấy Chương quay vào trong.

- Nhất định tao phải làm trò chuyện này mới được.

- Không có ở phía sau đâu, bên tay phải đây nè.

Nhưng một lần nữa Chương rơi vào tâm trạng nửa tin nửa ngờ. Chính mắt chàng và Măng tận mắt trông thấy cô gái khi nãy đĩnh đạc giới thiệu với mọi người về các mẫu thiết kế của mình. Trông cô ta lịch lãm, thông minh khác hẳn với Minh Kha e ấp của ngày xưa. Thế là Măng nói nhỏ vào tai Chương:

- Khác quá, chắc là không phải đâu Chương ơi!

Chương không nói gì, lẳng lặng theo bạn ra về. Nhưng trong đầu vẫn không dứt được ý nghĩ: Cô gái ấy - Minh KHA!

- Mẹ nhận xét thế nào về cô gái, em của ông bà Luận

- Một con bé có nhiều triển vọng.

Sau một lúc suy nghĩ bà Mỹ Hương đáp lời con trai. Chương lắc đầu:

- Con muốn hỏi theo một khía cạnh khác cơ

- Nghĩa là thế nào?

- Mẹ có thấy cô gái ấy giống Minh Kha không?

Bà Mỹ Hương trợn mắt nhìn con trai rồi chột phá lên cười:

- Ôi! Con có còn là con nữa hay không? Dạo này mẹ thấy con như thế nào. Rõ ràng mọi người ai cũng biết tên em gái của ông bà Luận tên là Hoài Phúc kia mà.

Thấy mẹ xem mình như người tâm thần bất ổn. Chương nghiêm giọng:

- Mẹ à, con nói chuyện nghiêm túc mà. Cô gái ấy chính là Minh KHA, rồi mẹ sẽ thấy.

Bà Mỹ Hương lắc đầu:

- Mẹ cũng đã từng gặp Minh Kha, một cô gái yếu đuối, nhút nhát. Còn Hoài Phúc, con cũng đã trông thấy đó, ngược hẳn với tính cách Minh Kha.

- Hơn hai năm qua, con người có thể thay đổi chút ít chứ me.

- Nhưng làm sao tự Dưng một đứa cô út bơ vợ như Minh Kha lại trở Thành em gái một người giàu có như ông bà Luận? Năm mơ cũng không có chuyện ấy nữa con à. Tính mộng lại đi.

Thật ra Chương cũng cảm thấy đui lý, nhưng chàng một lần nữa vẫn không bỏ ý nghĩ cô gái tên Hoài Phúc kia chính là Minh Kha.

Chương trở Vào phòng mình, đầu vẫn lộn xộn những ý nghĩ về cô gái.

Trong khi đó, tại phòng khách bà Mỹ Hương liên lạc với bà Tú Lệ.

- Alô! Tôi nghe đây!

- Tú Lệ đó hả?

- Mỹ Hương! Có chuyện gì vậy ?

- Chuyện của hai đứa nhỏ đó Tú Lệ. Tôi định thay đổi ngày cưới.

- Ủa, sao vậy?

Đã sắp xếp sẵn trong đầu, bà Mỹ Hương bình tĩnh đáp:

- Có một ngày tốt hơn ngày mà tôi đã nói với chi.

Bà Tú Lệ là người mê tín, nên bà chú ý ngay điều bạn vừa nói:

- Vậy à? Sao bây giờ mới nhận ra vậy ?

- Thì bà cũng biết đó, bọn mình công việc ngập cả đầu. Nghe nói có một ngày tốt là cứ vợ lấy, đâu có kịp lựa chọn gì.

- À vậy hả, bà tính chừng nào?

- Đầu tháng ngày.

Bên kia đầu dây bà Tú Lệ kêu lên:

- Vậy khoảng mười ngày nữa là tới rồi

- Đúng. Mọi việc tôi sẽ chuẩn bị chu đáo

- Nhưng con gái tôi, nó đã biết sự thay đổi ngày cưới chưa?

- Chưa, tôi định bàn với bà trước mới thông báo cho tụi nó hay.

- Chà! Không biết như vậy có gấp lắm hay không?

- Tôi nghĩ cũng không gấp lắm đâu. Mình giao việc cho người nhà chuẩn bị. Còn mình thì vẫn giữ việc làm ăn. Có ảnh hưởng gì đâu.

Tú Lệ là một phụ nữ dễ bị thuyết phục. Bà nói:

- Thôi được rồi. Tùy chị vậy!

Không ngờ bà Tú Lệ dễ dàng đồng ý với mình như vậy, bà Mỹ Hương thở phào:

- Tôi sẽ báo ngày giờ đón dâu cho bà sau.

- Được - Rồi bà Tú Lệ chuyển đề tài - Sao, con gái tôi thế nào rồi?

- Rất hợp ý tôi. Cháu nó làm việc được lắm

- Nhưng còn với cậu Chương thì thế nào?

- Ờ... thì cũng được. Chị biết đó, thằng Chương nhà tôi vốn khó tính.

- Nhưng làm sao khó tính bằng con Tú An? Ở SG đã có hàng tá anh chàng theo đuổi.

Bà Hương cười trong điện thoại, vẻ lấy lòng:

- Tôi biết chứ". NÓ xu"ng đôi với thằng Chương lắm. Nhưng hai đũa vẫn chưa có dịp đi chơi nhiều với nhau.

- Tại sao vậy?

Bà Mỹ Hương tiếp tục, giọng nịnh nọt:

- Con Tú An chăm việc quá, không chịu rút ra đi chơi

- Ôi, chưa gì hết mà nó muốn trở thành người già trong công ty của chị rồi sao?

- Yên trí đi! chiều nay tôi sẽ chính thur"c giao việc Tú AN đang làm cho người khác

- Bà bảo nó sắp xếp trở về SG ngay nhé. Tôi sẽ mua sắm cho nó một ít đồ đạc.

- Nếu là quần áo thì chị hãy chừa cho tôi. Ở đây có một cửa hàng thời trang tuyệt lắm

- Tôi nghĩ rằng nó không đủ để con Tú AN nhà tôi lựa chọn - Bà Tú Lệ nói bằng một giọng tự đắc.

- Thế thì chị lắm rồi. Tuy mang tiếng là cửa hàng nhưng qui mô rất lớn. Công ty tôi vừa ký kết hợp đồng làm đại lý cho nó. Hàng bán chạy lắm.

- Vậy à?

- Sắp tới cửa hàng đó được khuyến trương rộng lợ"n. Ông bà chủ là những người bạn của tôi. Ông ta có cô em gái làm nghề thiết kế mẫu thời trang. Cô ta thật là...

- Chị sao vậy?

Đầu dây bên kia bà Tú Lệ hỏi sau một lúc im lặng. Bà nhận ra giọng nói của người bạn già có điều gì đó lo lắng.

_Ồ... tôi... đâu có gì !

- Mong là vậy. Tôi sợ cái cửa hàng thời trang nào đó đã ảnh hưởng không tốt đến tinh thần của bà.

Bà Mỹ Hương chống chế:

- Nào có chuyện đó. Thôi, chia tay nhạ Có gì sẽ báo điện sau.

- Được rồi, nhưng nhớ" bảo Tú An gọi cho tôi.

Không kịp "ừ" bà Mỹ Hương vội cúp máy. Bà sợ bạn đoán ra được tâm trạng của bà hiện giờ. Cô ấy, Hoài Phúc hay Minh Kha, ánh mắt cô ta ánh lên một vẻ gì đó ấm ức hoặc là tức giận đối với bà. Lần đó tại bệnh viện, chính mắt bà Hương trông thấy bà Hiền đến thăm con bé.. Và bà Hương đã mừng mượng lại vẻ mặt của bà Hiền và MINH KHA Đúng là họ có nét hao hao giống nhau. hèn gì mà lúc Chương vừa đưa MINH KHA về nhà, bà cảm thấy ngỡ ngợ như gặp nàng ở đâu đó rồi. Nhưng khi ấy bà không mấy bận tâm, một người cao sang quyền quý như bà hàng ngày đã tiếp xúc rất nhiều người. Cũng có thể bà đã từng gặp Minh Kha.

Nhưng lần này gặp Hoài Phúc, đúng là bà đã rất sửng sốt. Nhưng bà luôn nói với lòng:

- Làm gì có chuyện đó. Nó sắp đặt việc gặp lại con trai mình trong lớp vỏ cao sang này ư ? Không, người giống người đó thôi.

Lòng thì nghĩ vậy, nhưng trong thâm tâm, bà Hương lại gắt rút xếp đặt mọi việc cho lễ thành hôn của con trai và Tú An. Tự dựng hình ảnh Minh Kha và người đàn bà mù lại ám ảnh bà. Họ có quan hệ gì với nhau nhỉ... chẳng lẽ...

Và bà cảm thấy tim đập nhanh, mắt hoa lên Tú An và Chương cười nhau sớm chừng nào tốt chừng ấy. Bà mệt mỏi nghĩ.

Bà Tâm bước vào ngôi biệt thự sang trọng và không tỏ vẻ gì ngạc nhiên lắm. Minh Kha đã giới thiệu trước với bà nơi

tạm trú của mình.

Trái phòng khách, ông bà Luận và Minh Kha đang ngồi uống trà. Thấy cô ruột đến, Minh Kha mừng rỡ chạy ra:

- Cô mới đến a.
- Um - Bà Tâm trao cho cháu gái cây dù của mình rồi hỏi:
- Có chuyện gì mà nhăn cô gấp vậy?
- Vào nhà, lát nữa cô sẽ rõ thôi.

Sau lời giới thiệu của Minh Kha, bà Tâm nói:

- Tôi nghe cháu nó nhắc đến ông bà nhiều lần, nay mới có dịp đến thăm.

Bà Luận vui vẻ:

- Hôm trước chúng tôi cũng định đến thăm nó, nhưng rồi việc khai trương của hãng bận rộn quá

Tâm đón tách trà ông Luận vừa trao, cảm ơn và nói:

- Trong suốt thời gian Minh Kha nằm bệnh viện ở Pháp, trăm sự điều nhờ cậu Luân, em trai của ông bà.Ơn nghĩa này thật khó mà quên.

Ông Luận cười khà:

- Cô đừng bận tâm. Ở đời có cơ hội thì cứ giúp nhau. Anh em nhà tôi không ngại tốn công sức đâu.
- Minh Kha gặp người tốt như gia đình ông thì đây thật là có phúc

Bà Luận nhìn Minh Kha, cười nói:

- Vậy mà nó không chịu làm em dâu của chúng tôi đó chứ.

Minh Kha đỏ bừng mặt, lảng chuyện:

- Chị à, chị đã có cho người đi nhận vải chưa ạ?

- Có rồi, chị đã dặn họ rất cẩn thận. Em cứ yên tâm giải quyết việc. Chìa khóa xe của anh chị đây!

- Dạ, em cảm ơn.

Lát sau, Minh Kha đưa cô Tâm đến nhà bà Hạnh mẹ ruột mình. Từ xa, nàng đã thấy bé Thu đang lom khom tưới rau. Kha tắt máy xe, gọi:

- Ê, nhỏ!

- A! Chị Minh Kha!

Gần như quăng phịch thùng tưới xuống đất, bé Thu chạy đến bên Minh Kha rồi rít:

- Nghe mẹ nói chị trở về, em mừng muốn nín thở luôn. Chuyện này y như trong cổ tích vậy đó.

Minh Kha vuốt má cô bé:

- Từ nay chị em mình sẽ gặp nhau hoài hoài.

Bé Thu liến thoắng cùng Minh Kha bước vào nhà, con bé khi nãy chỉ kịp gật đầu chào cô Tâm một lần.

- Em xin mẹ đến nhà tìm chị, nhưng mẹ không cho.

- Thì chị mới tranh thủ sắp xếp công việc để gặp em nè. À, mẹ đâu Thu?

- Mẹ Ở trong nhà chờ chị từ sáng đến giờ

Minh Kha ra hiệu cho bà Tâm rón rén đi vào. Nhưng lúc đó bà Hạnh đã đi ra đến cửa.

- Minh Kha phải không con?

- Dạ.

Bà Hạnh quơ quơ chiếc gậy về phía trước:

- Cô Tâm đâu, cô ấy có đến không?

Minh Kha lặng lẽ nhìn khuôn mặt thần thờ của cô Tâm. Mặc dù Minh Kha đã thông báo trước về tình trạng của mẹ mình hiện giờ nhưng vẫn làm bà Tâm xúc động. Bà bước đến đón lấy tay bà Hạnh, nói khẽ khàng:

- Chị Hiền à, em đây nè.

Bà Hạnh sờ soạng một lúc trên mặt trên vai bà Tâm rồi hai người đàn bà ôm nhau, nước mắt ứa ra.

Chỉ có bé Thu là vui nhất, nó lảng xảng cùng với Minh Kha nhóm bếp nấu thức ăn. Thế nhưng hai chị em vẫn lắng nghe câu chuyện của hai người lớn trong nhà.

- Chị Hiền nè, sao chị đổi tên vậy ?

- Sau khi bị hại, thứ nhất là chị rất lo sợ. Vì vậy khi vào trại xã hội, chị khai tên mình là Hạnh và sử dụng cho đến bây giờ. Còn em, sao em lại thay đổi địa chỉ? Chính vì vậy mà chị không thể tìm gặp được?

Bà Tâm thở dài:

- Em luôn nghĩ là chị đã chết. Lúc phanh phui vụ cháy kho hàng, anh Chi đã tìm gặp em và gấp rút báo tin là chị đã bị chết cháy trong ấy. Anh ấy xin em đừng điều tra thưa hỏi về chuyện này và bảo đổi tên đứa bé tức là Minh Kha.

- Tại sao lại đổi tên? - Bà Hạnh thắc mắc:

- Vì mẹ em, từ nơi Minh Kha vẫn có ý định mang nó sang Pháp. Mẹ cũng đã đến gặp em nhiều lần nhưng em bảo là không có quyền quyết định. Và có một lần suýt chút nữa Hoài Phúc bị người ta đến trường đón mất. Chính vì vậy mà em đã bồng cháu trốn tận lên đây và lập khai sinh mới.

Bà Hạnh thở dài:

- Hèn gì...

Bà Tâm nhìn chị dâu, băn khoăn hỏi:

- Chị à, em cứ thắc mắc không hiểu tại sao chị thoát chết được? Và trong mớ tro than hỗn độn người ta lại phát hiện cái chết của một người đàn bà khác. Vậy người đó là ai?

Mấy ngón tay run rẩy, bà Hạnh sờ soạng trên mép ván. Đây là cử chỉ quen thuộc những lúc bà xúc động.

- Đó là xác người đàn bà điên. Người giúp việc nhà bà Mỹ Hương đã cho chị biết như vậy.

- Vậy bà Mỹ Hương có biết chị còn sống không?

- Lúc mới xảy ra chuyện hỏa hoạn có lẽ bà ta nghĩ rằng cái xác người đàn bà kia chính là chị. Nhưng về sau, chị tin chắc là ba ấy biết chị còn sống.

- Và bà ta giấu nhem việc chị thoát chết?

Bà Hạnh gật nhẹ:

- Um

- Vì không muốn cho anh Chi biết để tìm chị.

- Đó cũng chỉ là giả thiết thôi. Có thể bà ấy muốn anh Chi quên chị.

Cứ nghe hai người đàn bà gọi ba mình là Chi, Minh Kha không khỏi thắc mắc. Cô Tâm nhìn cháu gái, giải thích:

- Khi vào tù, ba con vẫn khai đúng tên mình là Minh Chi, nhưng ông ấy không muốn mang lại dấu ấn nào đó không tốt cho con. Nên đã bảo cô khai tên ba của con là Minh Chiến.

- Đúng rồi - Minh Kha vỡ lẽ ra - Chính vì vậy nên bà Mỹ Hương không phát hiện ông Minh Chi lại cũng là Minh Chiến ba của con.

Bà Hạnh nhú mày:

- Bà ta cũng quan tâm đến cha mẹ con nữa à?
- Không biết đó có phải là sự quan tâm hay không? Nhưng bà ta cho người tìm hiểu và biết ba con bị tù. Có lần Chương đã hỏi con về việc này.

Bà Tâm xen vào:

- Vậy thái độ của Chương ra sao ?
- Anh ấy bảo rằng có không phải là lỗi của con.

Nghe con gái nói, nét mặt bà Hạnh giãn ra:

- Đúng là cây đắng mà sanh trái ngọt, mẹ không nhìn lầm người đâu.

Tự dưng Minh Kha lại cảm thấy buồn khi nghe mẹ mình đánh giá cao về Chương. Bởi vì nàng rất hiểu kể từ đây về sau, nàng không chỉ là đối tượng duy nhất mà chàng quan tâm. Và nếu thật sự Chương thành hôn với cô gái tên Tú An, sự thể sẽ còn tồi tệ hơn.

Trong lúc Minh Kha đang dùng bữa cơm đoàn tụ với mẹ, cô, và em kết nghĩa của mình thì tại nhà Chương, chàng đang thắp thỏm như đang ngồi trên đồng lửa.

Và khi nghe tiếng xe honda của Măng, Chương chạy ào ra:

- Mà làm gì chậm như rùa vậy ?

Măng nhe răng cười:

- Tại còn tiếp mấy ông bạn cộng tác viên. Còn mà, có chuyện gì mà nôn nóng quá vậy ?
- Chờ tao đi! Chương vừa nói vừa leo lên sau yên xe của bạn.
- Hướng nào?

Chương buông gọn:

- Nhà của Minh Kha.

Măng ngỡ ngạc:

- Nhưng nhà nào mới được?

- Ngôi nhà hoa hồng đó, còn nhà nào nữa?

- Ôi! Tao chẳng hiểu

Măng càu nhàu nhưng rồi cũng chiều theo ý của bạn. Cả hai xuống xe, Chương rảo bước thật nhanh vào trong.

Cửa mở, nhện giăng đầy. Bàn ghế trong nhà vẫn còn nguyên chỗ cũ những bụi đồng cả lớp. Hơn tháng nay, Chương không đến đây quét dọn.

- Cũng không có ai trở về nhà.

Chương đứng phông ra nói như nói với chính mình. Còn Măng, chỉ cần nhìn bạn một lúc anh đã hiểu ra tất cả. Anh bạn mình muốn tìm dấu vết Minh Kha đó mà. Nếu Hoài Phúc chính là Minh Kha thì dứt khoát phải trở lại ngôi nhà này.

- Thôi đi nhỏ ơi! Minh Kha chết thật rồi; Mà đừng ảo tưởng nữa.

Lời nói của Măng không đủ sức can ngăn Chương mà còn như lời đánh thức chàng. Chương đi vào phòng của người yêu, nơi giang sơn riêng nhưng chưa lần nào chàng dám xâm phạm. Ở đây, những bức họa phong cảnh của Minh Kha vẫn còn nguyên. Bàn ghế cũng như ở phòng khách, bám bụi đầy. Chương bước đến bàn phấn, nơi đặt tấm hình bán thân của Kha và Chương. Chàng đang khoác vai Kha, cười âu yếm. Cũng cùng lúc đó, khi đưa mấy ngón tay lên định lau bụi, Chương chợt nhận ra bức hình không dính hạt bụi nào. Ngay cả trên khung gỗ cũng thế, nó bóng mượt.

_Măng, Măng ơi!

- Gì đây? - Măng thủng thỉnh hỏi. Có lẽ anh chàng muốn cân bằng trạng thái khẩn trương của bạn.

Chương chìa khung hình cho bạn xem:

- Mà xem nè, tất cả đều có bụi bặm, trừ khung hình này.

Xem xét một lúc, Măng gật gù:

- Ừ nhỉ!

- Mà nghĩ sao?

Măng đặt khung hình lại chỗ cũ, tinh quái nhìn bạn:

- Thì... Minh Kha hiện hồn về chứ sao?

Chương nổi quạu, phác tay lên vai bạn:

- Nói điên không hà.

Măng cười, vừa ra khỏi phòng vừa nói:

- Đi quan sát thêm một lúc nữa xem sao?

Nói là làm, Măng mở cửa ra phía cuối vườn. Những khóm hoa hoàng anh vượt lên cao, cỏ chi chen chúc góp phần tạo nên màu xanh hoang dã.

Chợt Măng chăm chú nhìn xuống phía trước bàn chân mình, anh ngồi xuống quan sát thật kỹ. Có dấu giày phụ nữ phía trước vườn hoa sau nhà, đây là loại giày cao gót, dấu tròn của nó ăn sâu xuống nên đất đó cả phân. Măng bước thêm vài bước và thấy dấu quay trở vào nhà. Lần này đến lượt Măng rối rít gọi bạn:

- Chương à, Chương ơi!

- Ha?

Chương sốt sắng chạy ra:

- Đây nè, mà xem đi!

Chương ngồi xuống, chăm chú nhìn một lúc rồi kêu lên:

- Đúng rồi Măng ơi! Minh Kha đã trở về.

Măng rùng mình, mắt dáo dác:

- Ê! Mà đừng làm tao sợ chứ!

Chương lườm bạn:

- Tự đứng lại sợ ma, lãng xẹt

- Hoài Phúc chính là Minh Kha, tao tin chắc như vậy!

- Mà rủ tao đến đây cuối cùng là để chứng minh điều đó phải không?

Cùng bạn trở vào nhà, Chương vừa nói;

- Đó là chuyện thứ nhất, còn chuyện thứ hai tao muốn mà giúp tao.

- Giúp gì?

- Tự đứng mẹ tao thay đổi ngày cưới. Tức còn khoảng hơn tuần nữa, vào mồng hai tháng sau.

- Lý do?

- Mẹ tao nói đó chỉ là ngày đại hội. Từ đây đến cuối năm chỉ còn một ngày tốt như thế này thôi.

Măng nhướng mày:

- Mà nhờ tao làm phụ rể hả?

Đang lo lắng đủ chuyện, nhưng Chương không khỏi tức cười trước sự hóm hỉnh của Măng:

- Thằng quỉ, tao đang như người ngồi trên đồng lửa đây.

- Vậy hả?

- Tao chỉ xem Tú An như em gái, không có một chút tình cảm nào.

- Xạo à, hay tại vì trông thấy Hoài Phúc giống y như inh Kha mà mới thay đổi thái độ với Tú An.

- Không dám đâu. Dù có hay không có Minh Kha tao vẫn nhận ra là tao với Tú An không thể chung sống với nhau được.

Bóp trán ra vẻ suy nghĩ một lúc, Măng kêu lên:

- Có cách rồi.

Chương mừng rỡ:

- Sao, thế nào?

- Rất đơn giản, mà hãy nói rõ mọi chuyện với Tú An.

Chương lưỡng lự:

- Tú An... là một cô bé không đến nỗi nào, tao sợ nói ra như vậy sẽ làm tổn thương cô ta.

Măng chớp mắt:

- Sự thật vẫn là sự thật. Nói trể càng tồi tệ hơn.

_Hay là mà nói giùm tao.

Măng dài giọng:

- Mà sao vậy, tự dưng khi biển đầu mất tiêu. Hơn nữa tao nói cũng được nhưng Tú An sẽ bị tổn thương nhiều hơn.

Nghĩ bạn nói cũng có lý, Chương gật gù:

- Tao cũng nghĩ vậy nhưng mà thôi, tao sẽ sắp xếp lại chuyện này.

Tưởng sẽ xong chuyện, Măng nói:

- Vậy thôi mình về.

- Chưa mà

- Gì nữa đây?

- Tao còn đến nhà một người. Nhưng nếu mà bạn thì tao đi một mình.

Nhớ những lúc Măng gặp khó khăn, Chương bên cạnh suốt để giúp đỡ. Chẳng lẽ những lúc Chương như thế này, Măng lại bỏ bạn hay sao? Nghĩ vậy Măng thở dài, vờ lấy giọng rầu rĩ:

- Tao đi nữa ông tư"ng, nếu không mày xiu giữa đường thì không ai hay.

Chương cười tủm tỉm:

- Và không ai hiểu tao bằng mày.

Hai bàn tay giơ cao chạm mạnh vào nhau như một lời thỏa thuận.

Không bao lâu, Măng và Chương dừng xe trước nhà bé Thu Chương ngạc nhiên khi thấy chiếc Honda của ai đó ở trước nhà.

- Ủa, bé Thu cũng có người quen sang trọng thế hay sao?

- Gì nôn nóng vậy? - Măng tắt máy từ đầu ngõ nói - Vào trong sẽ biết mà.

Và khi Măng khóa cổ xe cẩn thận đi vào trong thì thấy Chương đang đứng như trời tròng giữa nhà. Chỉ trừ một người đàn bà mù đang ngồi trên ghế, còn lại là một bé gái, một người đàn bà trạc người bốn mươi và Hoài Phúc, tất cả cũng đang tròn mắt nhìn Chương.

- Cô... Tâm - Giọng Chương gần như lạc đi. Chàng hiện như người rơi xuống từ cung trăng, buồn và cảm thấy quá thất vọng.

Gương mặt Chương như có mây mù, chàng nhìn Minh Kha, giọng buồn lạ:

- Em đúng là mInh Kha, và em không muốn nhìn nhận tôi. Thôi được rồi, tôi sẽ không làm phiền em nữa đâu. Tất cả mọi người đều lừa dối tôi.

Chương nói và lững thững bước ra ngoài. Măng thì không hiểu đầu đuôi mô tê gì cả, chàng nhìn Hoài Phúc, lắp bắp hỏi:

- Cô... cũng chính là Minh Kha đó phải không?

Minh Kha bước đến vài bước:

- Anh Măng, Kha không có ý định lừa dối ai cả. Chẳng qua có nhiều chuyện xảy ra quá.

- Được được, không sao. Anh sẽ dàn xếp cho hai người gặp sau nhé. Chương nó không quên được em đó Kha à. Giờ thì anh chạy theo nó, Cháu xin phép...

Rồi chào thật nhanh hai người lớn tuổi. Măng bước nhanh ra ngoài.

Chiều hôm đó cứ thấy Chương ở miết trong phòng bà Mỹ Hương sốt ruột lên gọi:

- Chương à, xuống ăn cơm đi con

Chương nằm trên giường, mặt úp vào gối nói vọng ra:

- Con không đói, mẹ cứ ăn đi.

- Tú An và mẹ đã chờ con từ nãy giờ. Con có chuyện gì bức bối cứ nói ra

- Nhưng mẹ hứa là sẽ giải quyết cho con chứ

Bà Mỹ Hương cau mày:

- Lại chuyện gì nữa đây?

Lần này không muốn dài dòng với mẹ nữa Chương ngồi dậy nói thẳng thừng:

- Con không muốn đám cưới xin mẹ đừng ép con.

Bà Mỹ Hương trợn mắt, xưa nay bà luôn là người quyết đoán trong chuyện làm ăn. Một hai ý kiến phản bác lại bà đều rất khó tồn tại

- Trời đất, con giỡn mặt hay sao, đây là chuyện người lớn...

Chương bực dọc ngắt lời:

- Nhưng đây là chuyện liên quan đến cả cuộc đời của con. Con không muốn mình phạm sai lầm.

Máu nóng gấn như chảy ngược lên đầu, bà Mỹ Hương quắc mắt:

- Chẳng lẽ gặp Hoài Phúc, con lại thay đổi ý định?

- Không phải là thay đổi mà từ trước đến giờ con đã nói rõ với mẹ là con chưa muốn cưới vợ.

Chương lớn tiếng cãi lại mẹ và chàng cùng bà Hương đều không hay Tú An đã bước đến gần. Khi này vì đợi lâu, có lẽ bé định lên giục cả hai người xuống ăn cơm.

Bà Hương vỗ bàn:

- Con ăn nói với mẹ như vậy hay sao? Mẹ đã nhiều lần nói Hoài Phúc là con nhà danh giá. Không phải là con Minh Kha cô cút nghèo khổ của con ngày xưa đâu.

Nhận ra mình cũng có phần quá đáng với mẹ, Chương hạ giọng nhưng vẫn kiên quyết:

- Mẹ lầm rồi, Minh Kha chính là Hoài Phúc . Cả hai chỉ là một

- Ai nói với con - Bà Mỹ Hương cười nhếch môi - Minh KHA à?

- Vừa rồi con không những chỉ gặp Minh KHA mà còn gặp lại cô Tâm, cô ruột Minh Kha Người mà cách đây gần hai năm bỗng dưng mất tích.

- Thôi kệ họ, mẹ không cần biết cô Tâm nào cả. Con có bằng lòng cưới Tú An hay không thì bảo ?

- Con đã nói rồi, con không hề yêu Tú An . Con không muốn làm cô ta đau khổ vì cuộc hôn nhân vô nghĩa này. Mẹ bảo là thương tội con, mẹ hãy lập tức hủy bỏ nó đi.

Ngoài cửa. Tú An biến sắc. Hèn gì mà lúc nào Chương cũng tìm cách tránh né nàng. Tú An đã dốc công sức làm mọi thứ cho bà Mỹ Hương. Nhưng cuối cùng vẫn không chiếm được trái tim của con trai bà tạ Sao cô không sớm nhận ra điều này nhỉ, thật là xấu hổ!

Và Tú An lững thững bước xuống cầu thang, bỏ lại phía sau cuộc tranh luận của hai mẹ con vẫn còn gay gắt.

Bà Mỹ Hương đỏ mặt:

- Mẹ nói một là một, nếu con không cưới Tú An thì từ đây về sau con đừng gọi ta là mẹ.

Khi bà Hương giở đến đòn cuối cùng này, Chương không khỏi đau lòng. Chàng đau khổ nhìn mẹ:

- Mẹ ơi! Sao mẹ không chịu tình ngộ, trước giờ mẹ đã hại bao nhiêu người rồi. Bây giờ ngay cả hạnh phúc của con mẹ cũng không muốn hay sao?

Bà Hương nhìn con trai cảnh giác:

- Cái gì, mẹ đã hại ai?

- Con đã biết tất cả những việc làm trước đây của mẹ và bây giờ con không muốn nói ra.

Làm gì có thể biết chứ, ai có thể cho nó biết những chuyện này. Người đàn bà giúp việc ư? Không đâu, bà ta đã xin nghỉ việc hơn năm nay rồi, hơn nữa bà Mỹ Hương tin tưởng ở lời hứa của bà tạ Xưa nay, bà ta chưa bao giờ mất chữ tín đâu chỉ là người giúp việc.

Nghĩ vậy, bà Mỹ Hương nhìn con trai với ánh mắt xem thường.

- Con định vụ Oan cho mẹ chuyện gì vậy? Và ai đã giật dây để mẹ và con xích mích nhau?

- Không có ai đâu mẹ, con chỉ mong mẹ hồi tâm lại thôi.

Bà Mỹ Hương bĩu môi:

- Hồi tâm, hồi tâm ! Khi này con biết gì về quá khứ của mẹ hãy nói ra đi!

- Con không muốn nói.

- Chẳng qua là con bịa đặt - Bà Hương phá lên cười.

Chương nhìn mẹ, ánh mắt buồn rầu:

- Mẹ à, mẹ đã ép con tới bước đường cùng. Cách đây hai mươi năm, mẹ đã làm cho một người bạn trai bị tù, vợ của ông ta bị thiêu sống. Và cách đây hai năm, sự cố chấp của mẹ đã gián tiếp làm hại Minh Kha, cả cô ruột của nàng tức cô Tâm cũng bị mẹ cho người thuê ám sát.

Bà Mỹ Hương trở mắt nhìn con trai hồi lâu, mặt dần dần ửng đỏ vì tức giận. Bà đứng phắt dậy, chỉ vào mặt con trai:

- Không ngờ chính con lại là người tố cáo mẹ.

Rồi bà Mỹ Hương bật khóc nức nở:

- Mẹ suốt đời vì con, cuối cùng con đã hiểu về mẹ như vậy.

Chưa bao giờ thấy bà Mỹ Hương tỏ ra đau buồn như vậy, Chương không khỏi bối rối. Chẳng lẽ người đàn ông chạy chiếc super 100, đội mũ dạ, người giúp việc cho mẹ, lại nói oan cho mẹ mình.

- Mẹ, xin lỗi mẹ - Chương đến gần mẹ nhỏ nhẹ nói - Khi này con đã không muốn thốt ra những lời như thế này.

- Mẹ, xin lỗi mẹ - Chương đến gần mẹ nhỏ nhẹ nói - Khi này con đã không muốn thốt ra những lời như thế này.

Bà Mỹ Hương lắc đầu, đứng dậy rời khỏi phòng Chương. Và chàng vẫn nghe những tiếng nấc cố nén của mẹ.

Chương ngồi phịch xuống giường, thấy buồn vô kể.

Sáng hôm sau, Chương thức dậy sớm và xuống nhà dùng điểm tâm. Chàng muốn xem bà Mỹ Hương có sao không và muốn tỏ ra chút gì đó để bà nguôi giận.

Tú An vẫn vui vẻ như mọi ngày:

- Ngồi đây nè anh Chương

Và cô bé nhanh nhẩu nhận xét:

- Hôm nay mới thấy anh nghiêm chỉnh giờ giấc

Chương cười, đáp lại lời Tú An:

- Hôm qua ngủ sớm nên hôm nay khỏe khoản trong người vậy mà

Chàng nói và liếc nhìn mẹ. Bà Mỹ Hương không thèm nhìn lại chàng, chỉ giục mỗi mình Tú An:

- Ăn đi con! Bác cháu mình còn đến công ty nữa.

Đạ - Tú An vui vẻ nhìn vào tô miến gà nóng hổi - Miến gà trông ngon làm sao

rồi ba người cùng sì sụp ăn. Tú An giống như chiếc cầu nối giữa hai mẹ con Chương, cô bé hết nói với người này rồi quay sang người kia bằng vẻ hồn nhiên dí dỏm của mình. Chợt Chương có một phát hiện: Tú An sao mà giống Măng đến thế?

Bữa ăn đã xong, Tú An nhìn bà Mỹ Hương ngập ngừng:

- Bác à, con muốn nói với bác một chuyện.

Bà Mỹ Hương có vẻ ngạc nhiên:

- Sao hả Tú An?

- Con muốn xin bác hôm nay con trở về SG.

Tưởng chuyện gì, bà Mỹ Hương gạt nhanh:

- Bác cũng đã khuyên con nên về sớm, con gái sắp lấy chồng cũng nên ở nhà với mẹ ít lâu.

Tú An cười, mấy ngón tay cuốn cuốn mép vải trái bàn.

- Con còn chuyện thứ hai.

- Con cứ nói, đừng ngại - Bà Hương động viên cô gái.

Tú An nhìn sang Chương rồi nhìn bà Hương:

- Con xin phép bác... được từ chối cuộc hôn nhân này ạ!

Cả Chương và bà Mỹ Hương đều sửng sốt, bà Hương tròn mắt hỏi:

- con không đùa chứ?

Tú An lắc đầu, môi vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng:

Đạ, con nói chuyện nghiêm túc

- Tại sao vậy, trước kia con ưng thuận kia mà

Tú An ngẫm nghĩ một chút rồi lại cười khúc khích:

- Thật ra... con muốn hù anh Chương thôi. con và anh khác xa một trời một vực, đâu có hợp nhau.

Đến lượt Chương:

- Nhưng tại sao đến giờ An mới nói?

- thì... muốn để cho anh hồi hộp chơi vậy mà. Ở SG, em đâu có thiếu bạn trai, họ còn ngon hơn anh nữa. Nhưng em còn ham vui chưa muốn có chồng đâu.

Chương vẫn chưa hết thắc mắc:

- Nhưng vì lý do gì mà Tú An bỏ SG nhận nhíp để đến đây làm việc cho gia đình anh?

Tú An nhướn mắt làm ra vẻ suy nghĩ:

- Chuyện đó cũng phải giải thích nữa hả? Vậy nè, em muốn thay đổi không khí, vậy đó.

Và quay sang bà Mỹ Hương vẫn còn ngồi sượng trân trên ghế, Tú An cười nói tỉnh bơ:

- Bác coi đó, có cô gái nào còn một tuần nữa làm đám cưới mà cứ ở miết bên gia đình chồng không? Chẳng lẽ bác không thấy lạ à?

- Bác chỉ nghĩ là con làm việc có trách nhiệm.

Tú An xoa xoa tay đứng dậy:

- Ôi! Bác nghĩ tốt về cháu quá. Cháu thật có phúc. anh Chương nè, hay là mình cưới nhau thật đi!

Câu phát biểu xanh dờn của Tú An làm Chương không khỏi lúng túng:

- Ôi! Chuyện ấy đâu có đùa được Tú An.

- Nói chứ thôi. Anh hiền như cục bột, chán thấy mồ.

Ngày hôm đó, Chương không còn nhận ra mình nữa. Thoát được gánh nặng không thành hôn với Tú An, Chương nhẹ bồng như người cõi trên.

Và trong cử cà phê sáng hôm sau, Chương lại làm gặp người bạn tri kỷ của mình.

Sau khi kể lại mọi chuyện thấy bạn vẫn không nói gì, Chương sốt ruột:

- Sao? Ý kiến mà y thế nào?

Măng gọt tàn thuốc, nói tỉnh:

- Tiếc quá

Chương ngạc nhiên nhìn bạn:

- Tiếc gì?
- Không chịu làm quen sớm với Tú An
- Mà?
- Chứ sao nữa, thẳng ngực

Chương phá lên cười:

- Nếu thật sự mà muốn vậy, tao sẽ làm mai cho

Mãng làm ra vẻ rầu rĩ:

- Nhưng thời điểm này đâu còn thích hợp nữa, nàng sẽ cho là bọn mình thương hại

- Miệng lưỡi mà đâu?

Mãng gãi giải đầu:

- Bộ mà tưởng gặp ai tao cũng có thể thao thao bất tuyệt như nói chuyện với mà hay sao?
- Sao tưởng mà ngon hơn tao?

Mãng cười hì hì:

- Nói vậy chứ bây giờ mà tính sao đây?
- Chuyện gì?
- Hoài Phúc, Minh Kha, làm bộ hỏi.

Nghe nhắc đến chuyện mình. Chương thở dài:

- Khó lắm
- Trước đây thì khó, nhưng giờ thì khác rồi

Chương lắc đầu:

- Bây giờ vấn đề chủ yếu không phải ở chỗ tao mà ở chỗ gia đình Minh Kha
- gia đình Minh Kha- Mãng ngạc nhiên hỏi lại - Mà muốn nói cô ruột của Kha hả?

- Ừm, và cả Minh Kha nữa.

Mãng cau mày:

- Mà đã xảy ra chuyện gì?

- Có một sự xích mích giữa cô Tâm và mẹ tao.

- Bây giờ họ phải vì mày và Minh Kha mà hoà giải. Tụi bây đã trải qua rất nhiều khó khăn rồi.

Chương cười buồn:

- Nói thì dễ, thực sự tao cảm thấy sự việc phức tạp lắm.

Mãng xoa xoa đầu bạn làm mái tóc Chương bù rối:

- Ôi! Mày lắm cảm từ lúc nào vậy? Tự tin hơn một chút có được không?

- Tao không gục ngã đâu mày đừng lo.

- Vậy chừng nào cho tao ăn đám cưới đây?

- Chuyện đám cưới và chuyện tao đứng vững hay không hoàn toàn khác nhau

Mãng trợn mắt:

- ngộ chưa. Cuối cùng tao chẳng hiểu gì ca?

Chương chống tya lên cằm:

- Vậy thì mày hãy chờ vài hôm nữa đi

Mãng trôn trối nhìn bạn.

CHƯƠNG 10 -

áng Chủ Nhật

Một mình Chương đi về Suối Mợ Đây là một trong những nơi đây ấp những kỷ niệm của chàng và Kha.

Trời hôm nay đầy nắng, nhưng thỉnh thoảng cũng có những làn gió mang hơi lạnh của những ngày lập đông. Không bao lâu nữa xuân sẽ về. Lòng Chương bùng lên một cảm giác kỳ lạ. Những kỷ niệm tình yêu lần lượt trở về... Minh Kha ơi!

Chương tách khỏi dòng người thường ngoạn đến bên triền đá cao. Phía dưới là dòng suối đang chảy róc rách. Chàng chọn cho mình một nơi mà từ phái du khách đối diện nhìn sang sẽ không ai trông thấy.

Chương ngồi đó như kẻ đang tham thiền hoàn toàn cách biệt với mọi thứ trên trần đời này.

Đến khi nghe một tiếng thở dài, Chương giật mình quay lại. Và chàng kêu lên trong một cảm giác vui mừng lẫn ngạc nhiên:

- Minh Kha!

Không cần biết họ đã từng trải qua những gì và đang đối diện với trở ngại như thế nào, trước mặt họ chỉ biết là đang có nhau. Thế là đủ.

Trong tâm trạng như vậy, Chương nhoài đến ôm chầm lấy Minh Kha. Và Minh Kha cũng thế, nàng vùi đầu vào ngực Chương. Họ đang tìm kiếm những gì thân quen nhất của nhau sau những ngày xa vắng.

Một phút, hai phút và gần năm phút trôi qua họ vẫn đứng lặng.

Minh Kha có lẽ là người sớm nhận ra thực tại. Nàng rời Chương, tiến về phía trước một bước, mắt đăm đăm nhìn xuống dòng suối và lưng quay lại phía chàng.

Chương tiến đến phía sau người yêu, khẽ khàng gọi:

- Minh Kha ! Em có sao không?

Minh Kha quay lại, cười nhẹ:

- Em không sao!

Đã nhiều lần, sau khi biết Minh Kha cố tình tránh né mình, Chương đã giận không thể tả. Nhưng giờ thì Chương hiểu rằng: Vẫn chỉ là những hờn giận xuất phát từ tình yêu. Chàng vẫn còn yêu nàng vô cùng.

- Em có thể cho anh biết hai năm qua em sống như thế nào hay không?

Cả hai cùng ngồi xuống cạnh nhau. Minh Kha nói, bắt đầu bằng giọng không buồn cũng không vui.

- Em đã một mình trị bệnh ở nước ngoài.

Chương tròn mắt:

- Ở nước ngoài? Sao anh không được biết gì cả?

Minh Kha cười buồn:

- Còn em thì tự hỏi, tại sao anh không liên lạc với em?

- Kha à, anh muốn em hiểu rằng trong suốt 8 năm gian khổ tại bệnh viện, anh luôn nghĩ tới em, nhưng chân bị thương, anh không tài nào tự hỏi thăm được. Trong khi đó, cả mẹ anh và mảng đều bảo rằng em đã chết.

Minh Kha cười chua chát:

- Đúng rồi, họ không muốn anh tiêu tan tương lai sự nghiệp vì một con bé như em.

Không muốn làm Minh Kha đau lòng, Chương an ủi:

- Có lẽ có sự lầm lẫn nào đó, bởi vì mẹ anh thực sự tin em không còn trên đời này.

Minh Kha lạnh lùng nói:

- Anh là người con hiếu thảo hiếm thấy, bênh vực cả khi mẹ mình làm sai

- Minh Kha, trước đây em đâu có cay nghiệt với mẹ anh như vậy?

Chẳng lẽ Kha biết chuyện của mẹ mình hay sao? Bán tính bán nghi, Chương hỏi thẳng:

- Em hãy nói rõ cho anh nghe đi.

Vẫn bằng giọng trầm và hơi khàn, Minh Kha nói:

- Cách đây hai mươi năm, vì yêu một người đàn ông mẹ anh đã bất chấp thủ đoạn thiêu sống tình địch. Và khi người em chồng của bà ta biết rõ được việc làm đó liền suýt bị hại.

Sắc mặt Chương biến đổi, những chuyện chàng biết thì Minh Kha cũng biết. Tại sao lại có sự trùng hợp này?

- Minh Kha, ai nói cho em nghe những chuyện ấy.

- bởi vì em cũng là nạn nhân.

Chương cau mày, vẻ khó hiểu:

- Em nói vậy là sao?

- Có nghĩa những người bị hại là người thân cu/a em

Chương kêu lên:

- Thật vậy sao, là ai? Chẳng lẽ người đàn bà bị thiêu sống kia...

- Bà ấy chính là mẹ em

Chương buông xuôi hai tay, ngồi thừ người ra. Nếu không phải là Minh Kha mà là một người khác nói ra điều này, có lẽ Chương sẽ không bao giờ tin.

Và thế là Minh Kha kể cho Chương nghe hết những ẩn tình hai mươi năm và lý do nàng phải sống với cô Tâm.

Xong câu chuyện, Chương vẫn im lặng không nói lời nào.

Còn Minh Kha, trên nét mặt nàng vẫn còn biểu lộ sự đau buồn. Một lần kể lại, nàng xót xa hơn một chút.

Giờ thì Chương đã hiểu nguyên nhân vì sao Minh Kha không muốn gặp lại chàng. Ân oán của những bậc cha mẹ đã đào hố sâu ngăn cách giữa chàng và nàng.

Và cuối cùng Chương cũng cất tiếng:

- Minh Kha, anh biết gia đình anh khó lòng được mẹ con em tha thứ. Anh cũng không dám đòi hỏi ở em điều gì nữa, ngay cả chuyện của hai đứa mình.

Ngắt một cành hoa dại mọc bờ vờ giữa khe đá, Minh Kha giọng buồn nói:

Đầu sao thì ván cũng lở đóng thuyền rồi. Anh đang chuẩn bị một cuộc sống mới

Chương lắc đầu:

- Không có một cuộc sống mới nào đến với anh cả.

- Nhưng Tú An?

- Cô ấy đã trở về SG. Chuyện đăng báo về lễ thành hôn chẳng qua chỉ là trò đùa của cô ta mà thôi.

Minh Kha vò nát cánh hoa trong tay:

- Anh có hối tiếc không?

Chương nhìn người yêu:

- Chẳng lẽ em không hiểu những ngày tháng vừa qua anh đã khổ sở như thế nào sao?

- Vậy tại sao anh lại chấp nhận Tú An?

- Mẹ anh đã làm tất cả?

Minh Kha nhếch môi, từ trong ánh mắt biểu lộ một vẻ khinh bạc.

- Em hiểu rồi, anh là người con hiếu thảo nhất trên đời.

- Nhưng anh không đồng ý những hành vi tội lỗi của mẹ.

- Thế nhưng anh vẫn không đủ sức chống lại, ví dụ như lễ thành hôn. May mà cô gái kia đã chủ động từ chối anh trước.

- Đúng là như vậy, lúc ấy anh cảm thấy mình thật đơn độc, không có ai ngoài bản thân anh đã ủng hộ anh. Nhưng còn bây giờ anh cảm thấy mình đã tự tin hơn rồi, vì có em.

Minh Kha đưa mắt nhìn xạ Trước đây khi nghe những lời như thế này, nàng đã chớp mắt cảm động. Còn giờ đây, sao nàng không thể có được cái cảm giác hạnh phúc ngày ấy?

Có lẽ Chương cũng phần nào thấu hiểu được những thay đổi trong lòng Minh Kha. Nàng lặng lẽ nhìn xuống dòng suối.

Và họ lại nghe những tiếng gió rít vào lá... Chương lại nói giọng tha thiết:

- Anh đã nhiều lần đến ngôi nhà gỗ nhỏ của em bên sườn đồi. Dẫu biết làm gì có chuyện huyền hoặc là em sẽ bất ngờ xuất hiện, thế nhưng anh không thể bắt mình quên nó đi.

- Em biết!

- Hôm đầu tiên trông thấy em, anh đã tự hỏi: Có phải ông trời đã hiểu được nỗi bất hạnh của anh mà ban cho anh trông thấy được một cô gái giống hệt như em. Sau đó, anh và Măng tìm đến ngôi biệt thự nơi em ở để thăm dò. Nhưng người ta bảo nơi đây không có ai là Minh Kha. Và khi trực tiếp gặp em hôm khai trương cửa hàng, thì anh tin chắc rằng Minh Kha đã thật sự còn sống.

- Cám ơn anh đã không quên em.

Vẫn là những câu nói ý nhị của thuở nào. Nhưng Chương nhận ra một chút gì đó phiền muộn, u hoài.

- Minh Kha à, anh sẽ đưa mẹ đến nói chuyện với mẹ em.. Anh hy vọng ân oán ngày trước sẽ được giải tỏa

Minh Kha lắc đầu:

- Mẹ em suốt đời phải chịu những hậu quả mà mẹ anh đã làm. Nếu mẹ em có tha thứ đi chăng nữa, còn em phận làm con, em không thể quên nỗi đau mẹ đã rải trải qua.

Chương buồn bã nhìn Minh Kha:

- Vậy là anh không còn chút hy vọng nào hay sao?

- Điều mà em có thể làm được cho anh lúc này là không truy cứu trách nhiệm của mẹ anh. Lần này em sẽ vì mẹ, sống và làm việc vì mẹ. Còn anh, kể từ nay em muốn anh hiểu rằng chúng ta không còn gì với nhau nữa.

Không ngờ Minh Kha rần ròi đến thế, Chương kêu lên:

- Minh Kha!

Xoay mặt nhìn nơi khác, Kha nói tiếp:

- Anh hãy quên em đi.

Rồi nàng đứng dậy, bước ra chỗ mà dòng người đang tấp nập qua lại.

Chương nhìn theo cho đến lúc không còn trông thấy Minh Kha đâu.

Chàng gần như buông người xuống chỗ ngồi cũ, hai tay ôm lấy đầu.

Gần một tháng nay, Chương làm việc như người điên. Ngoài công việc ở cơ quan, hễ rảnh giờ nào, chàng lại về công ty giúp mẹ. Chương không muốn để đầu óc thành thoi một chút nào. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, râu tóc Chương tua tủa, mặt mày hốc hác. Vậy mà bà Mỹ Hương khuyên bảo Chương nghỉ ngơi chàng cũng không nghe.

So với lần khủng hoảng vì nghe tin cái chết của Minh Kha, lần này Chương còn xuống dốc hơn nữa. Và bà Mỹ Hương đã hoảng sợ thật sự.

Sáng nay, sau khi Chương vừa ra khỏi nhà, bà Mỹ Hương gọi điện thoại đến toà soạn nơi Măng đang làm việc.

- Alô! Làm ơn cho tôi gặp cậu Măng.

Một giọng nữ bên kia đầu dây nhỏ nhẹ hỏi:

- Xin lỗi, bà ở cơ quan nào ạ?

Thật rườm rà, tuy bực nhưng bà Mỹ Hương cũng phải trả lời:

- Tôi là người nhà cậu ấy.

- Vâng. Bà đợi một chút.

Vài phút sau, bà Mỹ Hương nghe giọng một chàng thanh niên mà bà đoán chắc là Măng.

- Tôi nghe đây!

- Măng đó hả. Tôi là mẹ của Chương đây.

- Chào bác. - Giọng Măng tỏ vẻ ngạc nhiên - Có chuyện gì ạ?

- Mấy hôm nay cậu có gặp thằng Chương không?

Đạ có, nhưng sao hở bác?

- Cậu có nhận xét thái độ của nó ra sao không?

Ngập ngừng vài giây, Măng đáp:

- Nó đang thất tình đấy mà

Bà Mỹ Hương cũng đã được biết Hoài Phúc chính là Minh Kha. Nay cô nàng đã được ông bà Luận đỡ đầu cho công việc làm ăn. Nghe đâu lúc này, sản phẩm của cửa hàng Minh Kha rất được ưa chuộng:

- Cậu có thể khuyên bảo nó giúp tôi được không?

Măng cười trong điện thoại:

- Bác khuyên nó không nghe thì cháu đâu thể làm gì được.

- Ấy! Nhưng bạn bè nói với nhau cũng dễ thông cảm hơn mà.

Nge bà Hương xuống nước nhỏ Măng cảm thấy dễ chịu hơn:

- Thôi để cháu cố gắng

- Còn việc này nữa, cậu Măng !

- Sao hả bác?

- Tôi muốn cậu chỉ giúp nhà của Minh Kha

- Bác muốn hỏi nơi nào?

- Căn nhà nào đó ở sườn đồi. Vì Minh Kha đã không còn ở chung với ông bà Luận nữa.

- Đúng rồi, độc lập sống cũng thú vị hơn là nhờ vả vào ai. Này nha, bác nghe thật kỹ, nhà Minh Kha...

Và Măng chỉ đường cho bà Mỹ Hương bằng điện thoại. Măng không khỏi tò mò trước việc làm này của bà Mỹ Hương. Cuối cùng thì chàng cũng rõ.

- Tôi muốn biết tại sao bây giờ Minh Kha lại xa lánh thằng Chương. Trong khi nếu tụi nó muốn cưới nhau, tôi sẽ không cản trở đâu.

Thì ra là vậy, Măng gật gù nghĩ

Sau khi ghé qua công ty dạo dò ít việc, bà Mỹ Hương quyết định đến nhà Minh Kha. Hôm nay bà có điện thoại sẽ gặp nàng ở cửa hàng nhưng mọi người ở đây cho biết Kha đã báo nghỉ 3 ngày để vẽ cho xong mẫu thiết kế. Và bà nghĩ dẫu sao đến nhà Minh Kha bàn chuyện vẫn hay hơn ở chỗ đông người.

Và trong khi bà Mỹ Hương đến nhà Minh Kha thì nửa giờ sau, khi đang mang lưng cũng máy ảnh định chụp một số cảnh đẹp, Măng đã gặp Chương.

- Ê! Mà y lúi lúi đi đâu vậy?

Chương giật mình dáo dác nhìn quanh. Nhìn bạn, Măng chợt thấy thương cảm. Vẻ tinh anh lạnh lợi ngày nào ở anh chàng điển trai như Chương không còn nữa. Nhận ra bạn. Chương thủng thỉnh đáp:

- Tao đến công trường, còn mà y?

Măng vỗ vỗ vào chiếc máy ảnh:

- Định làm nhiệm vụ. Giờ mà y có gấp không?

- Có chuyện gì?

- Đi uống cà phê với tao

Chương gật:

- Cũng được, nhưng không nên ngồi lâu lắm

- Khỏe re, khi nào mà chán thì nói, tao sẽ không ngồi lâu đâu.

Hai người bạn tri âm dắt nhau vào quán cà phê gần đó.

Khi cả hai đã ngồi xuống và gọi cà phê Măng nghiêng đầu nhìn bạn:

- Trưa này mà có rảnh không

Chương nhìn bạn:

- Để làm gì nữa đây?

- Đưa mà đến tiệm cắt tóc thanh nữ để cách cô làm vệ sinh cho

Chương nhếch mép cười:

- Quan tâm tới tao dữ ha

- Chứ sao nữa, không biết t mà có xem kiếng không. Xưa nay mà đâu có bèo nhèo dữ vậy.

Chương cười cười:

- Con người cũng có lúc thay đổi chứ

- Nhưng theo chiều hướng xấu thì không nên. À hay là mày cứ để tao nói chuyện với Minh Kha.

Chương giơ tay ngăn:

- Tao cấm mày. Tao tự lo được.

- Nhưng...

Chương ngắt lời:

- Tao không cần có người đi xin giùm mình

- Không phải là van xin cầu khẩn, nhưng trong chuyện này thì kẻ hậu bối như mày và Minh Kha chỉ là nạn nhân mà thôi.

- Chính Minh Kha rất hiểu điều đó. Cô ấy không tìm cách trả thù, cũng không một lời oán trách mẹ tao, như vậy cũng là tốt lắm rồi.

Măng ngẫm nghĩ một chút rồi than:

- Nếu tốt bụng như vậy thì còn nhớ làm chi chuyện xưa để cả hai đều khô?

Chương quậy ly cà phê mà người phục vụ vừa mang đến, chậm rãi nói:

- Biết đâu Minh Kha đã chọn cho mình một người khác rồi.

Măng chưng hửng nhìn bạn. Đây là lần đầu tiên anh thấy bạn mình ghen. Ừ nhỉ, cũng có lý, biết đâu...

Nghĩ vậy, nhưng Măng cũng lên tiếng an ủi:

- Hai năm qua đã không có, giờ này cũng chưa chắc cô nàng đã tìm được người yêu mới. Mà đừng nghĩ quẩn nữa.

Chương chỉ cười, không nói gì khiến cho Măng không tài nào đoán được bạn có còn ý nghĩ vừa rồi hay không.

Hai người lại tiếp tục trao đổi với nhau quanh những sự kiện hàng ngày xảy ra được đăng trên báo, đài. Đến khi thấy Chương nhìn đồng hồ, Măng nói:

- Khi này bác điện thoại cho tao

Chương ngạc nhiên hỏi lại:

- mẹ tao?

- Chứ ai nữa

- Để làm gì vậy?

- Hỏi nhà Minh Kha đâu

Chương nhồm người lên:

- Ủa ! Chi vậy?

Măng lắc đầu, cười hì hì

- Tao đâu có biết. Chắc là đến gây một trận

Chương gạt:

- Mà yên. Mẹ tao giờ an phận lắm rồi. Thời gian gần đây bà hay đi chùa và làm chuyện từ thiện lắm.

Măng dài giọng:

- Vậy thì tốt, nhưng nếu bác làm những việc ấy cách đây hai năm thì tốt hơn.

Không quan tâm đến lời nói của bạn, Chương đứng lên vừa nói:

- Tao phải đến đó

- Chuyện đàn bà với nhau, mầy đến chi cho thừa thãi.

Trong thâm tâm Măng hy vọng chuyến đi của bà Hương thành công. Anh nghĩ biết đâu, khi thấy lòng thành của bà, Minh Kha sẽ thay đổi ý kiến.

Còn Chương, trong lòng chàng thật sự lo lắng. Gần tháng nay, Minh Kha đã đón bà Hạnh và bé Thu về sống chung. Còn bà Mỹ Hương thì vẫn chưa biết Kha đã tìm được mẹ, cũng chính là tình địch ngày xưa của mình. Không khéo sẽ có chuyện không may xảy ra.

Nhưng một lúc không thể nói hết cho Măng nghe được, Chương nói nhanh.

- Tao phải đến đó.

Chưa dứt câu, Chương quay ra khỏi quán. Măng vội tính tiền và đuổi theo, miệng í ới:

- Ê! Đợi tao với...

Bà Mỹ Hương đứng trước cánh cửa gỗ đang mở toang nhìn vào, bà đoán có lẽ Minh Kha đang làm gì đó ở phía sau.

- Minh Kha ơi!

Bà vừa gọi vừa đưa mắt quan sát căn nhà. Phòng khách trông rất đầy đủ tiện nghi. Nào là bộ salon bằng gỗ đồ chạm trổ tinh vi, nào là tủ bupphê, tivi và có cả cái tủ lạnh đặt sát vách. Có lẽ Minh Kha khá lên từ lúc làm việc ở cửa hàng thời trang. Nghe đâu con bé đã từ chối sự ưu ái của ông bà Luận, chỉ nhận đủ phần lương được hưởng. Và cũng kể từ lúc biết điều này, bà Hương nhận ra trước đây mình đã đánh giá không đúng về con bé, Minh Kha không phải là kẻ tham tiền.

Và bà thở dài, bà cũng không ngờ có những lúc bà khắc nghiệt như vậy.

Đợi một lúc vẫn không nghe tiếng Minh Kha trả lời, bà gọi to lần nữa:

- Minh Kha à, Minh Kha

- Ơi...

Tiếng trả lời từ phía xa vọng lại, có đến vài phút sau bà Hương mới nghe tiếng bước chân. Một người đàn bà có vẻ là người giúp việc, đầu đội nón lá, tay cầm con dao phai dính đầy đất, từ sau vườn bước vào nhà. Cửa thông từ phòng khách ra tận phí sau nên bà Mỹ Hương có thể trông thấy được, duy chỉ có gương mặt là bị chiếc nón che khuất.

- Minh Kha có ở nhà không vậy? Bà Mỹ Hương hỏi.

Giọng người đàn bà cười mở:

- Bà ngồi chơi, nó đi công chuyện một lát sẽ về ngay. '

Bà Mỹ Hương tự nhiên ngồi xuống salon, miệng hỏi:

- Chị là người giúp việc cho Minh Kha phải không?

Người đàn bà đang đứng quay lưng về bà Mỹ Hương đưa hai tay lấy nón xuống. Đột nhiên bà ta đứng sững một lúc và trở nên chăm chú:

- Xin lỗi, bà là...

- Tôi là mẹ của bạn trai Minh Kha

Người đàn bà đột nhiên quay phắt lại, và bà Mỹ Hương chợt kêu rú lên và đứng dậy

- Ôi ! bà...

Đối diện với bà Mỹ Hương, bà Hạnh cười nhạt:

- Tôi là kẻ mù loà, có làm hại gì được đâu, bà không có ý vu oan cho tôi chứ.

Bà Mỹ Hương nhìn trân trối vào đôi mắt của bà Hạnh. Vẫn là hai hạt nhãn tròn đen một thời làm xao động trái tim Minh Chí. Thế mà bây giờ, đôi mắt ấy không biểu lộ được bất cứ điều gì.

- Sao vậy? Hôm gặp ở bệnh viện, bà đâu có bị mù.

Bà Hạnh cười khẩy:

- Vậy là mắt bà không tinh tưởng rồi. Tôi mù tự lúc thoát được trận lửa ở kho hàng cách đây hai mươi năm.

Nét mặt bà Mỹ Hương biến đổi, quá là bà không lường trước được sự gặp gỡ kỳ lạ này.

- Tôi... tôi không biết vì sao lửa cháy

- Có thật vậy không? - Giọng bà Hạnh chậm và rõ

- Thật mà. Lần đó có mấy khách hàng cần gặp tôi có chuyện gấp. Đến khi trở lại thì lửa đã bốc cao.

Bà Hạnh hừ nhẹ:

- Kho hàng là của bà, bà lại là người mời tôi đến đó để giải quyết chuyện ba người. Sau đó kho hàng bốc cháy, nếu trong trường hợp của tôi, bà sẽ nghĩ ai là thủ phạm.

- nhưng tôi thề là tôi không có đốt thật mà

Bà Hạnh nhếch môi cười khinh bạc:

- Bà yên tâm đi` Hôm nay tôi không có ý định lên án hay kết tội gì bà. Chuyện cũ, chỉ nhắc để nghe mà thôi.

Vốn dĩ là người đàn bà kiêu hãnh, nhưng nay bất ngờ gặp lại bà Hạnh tại đây, bà Mỹ Hương không sao giữ bình tĩnh được như trước, bà tự hỏi:

- Tại sao bà Hiền lại có mặt tại đây?

Nhưng vẫn cảm thấy mình có lỗi, bà Hương nói:

- Chuyện cũ cách đây đã quá xa rồi. Tôi mong bà hãy bỏ qua cho tôi.

Bà Hạnh lần đến ghế salon, ngồi đối diện với bà Hương.

- Trước đây đã có lúc tôi cảm hận bà vô kể. Nhưng giờ thì không, tìm lại được đứa con gái, coi như ông trời đã bù đắp cho những ngày đau khổ của tôi.

- Ủa! Vậy con gái của bà là ai?

Vừa lúc đó, một tiếng gọi trù mẫn từ hàng ba bên ngoài:

- Mẹ Ơi mẹ, con về rồi nè. Có cả cô Tâm nữa.

Khi gương mặt thiên thần của cô gái xuất hiện, bà Mỹ Hương ngồi chết lặng. Thì ra Minh Kha chính là con gái bà Hiền và cũng là bà Hạnh.

Lúc ấy nhận ra bà Hương có mặt tại nhà mình nụ cười trên môi Minh Kha vụt tắt. Bà Tâm cũng thế, bà nhìn trân trân bà Hương.

Không khí thật nặng nề. Bà Mỹ Hương bối rối phân trần:

- Xin lỗi đã làm mọi người không vui. Hôm nay tôi đến để...

Bà Mỹ Hương không biết phải nói tiếp như thế nào nữa. Bởi ý định ấy giờ khó được mọi người thông cảm, vì Minh Kha là con gái của bà Hiền. Những nỗi niềm uẩn khúc trước đây thật khó có thể kể ra hết để mọi người thông cảm.

Giọng bà Hiền:

- Bà cứ nói ra đi!

Bà Tâm sau phút ngạc nhiên cũng đã đến ngồi cạnh chị dâu tiếp lời:

- Chị tôi không phải là người cố chấp đâu. Bà tự nhiên nói.

Nhìn mọi người một lúc lâu bà Mỹ Hương hướng mắt vào Minh Kha:

- Kha nè, trước đây bác có lỗi với cháu trong việc ngăn cản tình cảm giữa cháu và con trai bác. Ngày xưa bản thân bác nằm trong hoàn cảnh gia đình chồng vợ hục hặc nhau vì nghèo. Bác sợ con trai của bác lâm vào hoàn cảnh đó.

Bà Tâm xen vào, giọng chế giễu:

- Ủa! Vậy là chị không có ý định cho con trai cưng của mình một ít trong số tài sản của chị hay sao?

- Có chứ sao không. Nhưng tôi nghĩ là nó còn trẻ bồng bột nên sẽ không giữ được.

Bà Hạnh cười:

- Và sợ con gái tôi phá của nữa chứ gì?

Ngập ngừng một lúc bà Mỹ Hương thú nhận:

- Đúng là tôi cũng có ý nghĩ ấy. Lần đầu tiên gặp Minh Kha, không hiểu sao ý nghĩ con bé này sẽ chiếm hữu mất con trai mình, đã làm tôi mất ăn mất ngủ.

Một lần nữa bà Hạnh cười. Nụ cười có vẻ cởi mở hơn:

- Bây giờ thì tôi đã thấy bà thật tình hơn rồi đó. Và tôi hoàn toàn thông cảm sự ích kỷ của người mẹ.

Bà Mỹ Hương nhìn bà Hạnh với vẻ cảm phục:

- Cám ơn bà đã hiểu và thông cảm cho tôi. Sự ích kỷ này luôn hành hạ làm tôi khổ sở. Nó khiến tôi làm những việc có lỗi với Minh Kha Ví dụ như từ chối việc ký tên trong hồ sơ chuyển viện, hoặc giấu biệt không cho thằng Chương biết là Minh Kha còn sống.

Nãy giờ lắng nghe, Minh Kha không tán thành lòng vị tha của mẹ. Bà Hương đã làm nhiều điều không tốt với nàng, nàng có thể bỏ qua nhưng bà ta nhẫn tâm định giết chết bà Hạnh, nàng không dễ dàng quên. Chẳng lẽ một lần đến gặp nhau phân trần lại có thể bỏ qua hết chuyện cũ hay sao.

Nghĩ vậy nàng cắt ngang câu chuyện.

- Ý định của bác đến đây chỉ có vậy thôi phải không?

Bà Mỹ Hương nhìn Minh Kha dè dặt:

- Bác không ngờ bà Hiền đây là mẹ của cháu, bác biết mình có lỗi. Nhưng Chương là người vô tội, bác mong cháu suy nghĩ lại.

Minh Kha cười chua chát:

- Bây giờ bác có đồng ý cho tụi cháu cười nhau không?

Mắt bà Mỹ Hương sáng lên, giọng phấn khởi:

- Minh Kha nếu... chị Hiền đây bỏ qua mọi chuyện và nếu cháu cũng thế, bác hy vọng cháu và thằng Chương nhà

bác sẽ cưới nhau trong một ngày gần đây. Ý cháu thế nào?

Minh Kha cười, nụ cười chất chứa cả nỗi buồn và sự chua xót.

- Cám ơn bác. Cách đây không lâu con đã từng ngày từng ngày chờ đợi câu nói này của bác . Nhưng giờ đã muộn rồi.

Bà Mỹ Hương không khỏi bối rối lắp bắp nói:

- Tại... tại sao vậy?

Minh Kha nhìn thẳng vào mắt người đàn bà, mẹ của chàng trai nàng yêu:

- Vì cháu đã chọn được cho mình một người khác.

Không phải chỉ riêng bà Hương mà bà Hạnh, bà Tâm... mọi người đều không khỏi sửng sốt trước lời tuyên bố của Minh Kha.

Chợt có tiếng gọi giật của một người đàn ông:

- Chương! Chương!

Chương vùng ra khỏi Măng, bước vào nhà. Chàng và Măng đến từ lúc mẹ chàng nhận lỗi trước mọi người.

Giữa sự ngỡ ngàng chưa hết của cả nhà. Chương nhìn Minh Kha, vẻ mặt đau đớn:

- Sao em nữ nói với mẹ anh bằng một giọng điệu như vậy.

Minh Kha chưa biết nói sao thì Chương đến kéo tay mẹ:

- Chúng ta về thôi, mẹ.

Và chàng cúi đầu chào bà Hạnh, bà Tâm, giọng trầm buồn:

- Cháu xin lỗi.

Chương và bà Hương đã bỏ đi, Minh Kha vẫn còn đứng như chôn chân tại chỗ. Và rồi nàng ôm mặt khóc rầm rút.

Bên ngoài cửa, Măng vẫn đứng đó nhìn vào. Lòng anh cũng rối bời bời. Thôi thì hãy để cho Minh Kha được yên. Măng nghĩ vậy và lững thững ra về.

Nói về Chương, khi hai mẹ con về đến nhà, Chương vẫn lẳng lặng không nói được tiếng nào.

Thấy con trai định trở về phòng, bà Mỹ Hương gọi lại:

- Chương à, con có sao không?
- Đâu có sao mẹ.

Nhận ra đây chỉ là một cách nói để cho mình yên lòng, bà Mỹ Hương bảo:

- Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Chương uể oải quay trở lại phòng khách và chờ đợi.

Bà Mỹ Hương nhẹ nhàng nói:

- Chương à, mẹ muốn đến đó để nói chuyện với Minh Kha. Không ngờ gặp lại mẹ nó. Sao con không nói cho mẹ biết trước?

- Con không muốn mẹ bận lòng vì những chuyện cũ. Hơn nữa bây giờ Minh Kha và cả mẹ cô ấy không muốn làm khó dễ gì chúng ta nữa.

Ngẫm nghĩ một chút, bà Mỹ Hương thở dài:

- Thật ra mẹ cũng có lỗi với mẹ con Minh Kha
- nghĩa là mẹ đã cố tình đốt kho hàng, trong đó có bác gái.

Bà Mỹ Hương sắc mắt nhìn con trai, mà nhấn giọng:

- Mẹ đã nói với con nhiều lần rồi, mẹ không hề đốt kho hàng

- mẹ à, mẹ không muốn nói rõ sự thật cho con biết, con làm sao mình oan cho mẹ.

Đôi mắt chợt trở nên xa xăm, bà Mỹ Hương nói:

- Lúc còn trẻ, mẹ là một người rất háo thắng. Có thể nói là mẹ đã bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích. Và mẹ đã cố giành lấy Minh Chí, dù ông ta đã có vợ, con. Đó là lỗi lớn nhất mẹ đã gây ra cho mẹ con Minh Kha, bây giờ vẫn còn ray rứt.

- Vậy nếu như biết trước Minh Kha là con bác Hạnh, mẹ có ngăn cản tụi con không? - Nhìn mẹ, Chương hỏi.

Bà Mỹ Hương thở dài:

- Mẹ cũng chưa tin chắc mình bỗng dưng trở nên cao thượng. Trái tim của người đàn bà ích kỷ lắm con ạ. Hơn nữa, trước đây sống với cha con, mẹ không có lấy một ngày hạnh phúc. Có lẽ cuộc đời mẹ sớm bất hạnh nên mẹ trở nên khắc nghiệt với mọi người.

- Vậy tại sao bỗng dưng mẹ lại có ý định đến nhà Minh Kha thuyết phục nàng? Mẹ dễ dàng thay đổi tính cách của mình như vậy sao?

Bà Mỹ Hương lắc đầu, vẻ phiến muộn:

- Mẹ vốn là người đàn bà kiêu hãnh, không đầu lụy van nài bất cứ người nào. ngay cả ý nghĩ cu/a mẹ, cũng chẳng dễ dàng thổ lộ với ai. Nhưng mẹ đã tận mắt trong thấy cái chết của một người bạn già bị ung thư Sự đau đớn vật vã rồi giây phút cuối buông xuôi của bà ấy đã thức tỉnh mẹ. Sống trên đời chen đua, giành giật để rồi cuối cùng, khi chết đi, có mang theo được bên mình. Tất cả, tiền tài, danh vọng và yêu thương, căm hận... tất cả đều Hư không.

Nhìn vẻ mặt thần tho8` của mẹ, Chương không khỏi thương cảm. Từ nhỏ đến giờ, Chương rất thương mẹ, thương cả trong lúc bà tìm cách chià lìa Chương và người yêu. Nhưng thật ra có bao giờ chàng quan tâm đến những gì mẹ đã trải qua đâu. Chàng chỉ biết là trước đây ba mẹ chàng cũng rất nghèo, bị người ta xem thường` . Và mẹ chàng đã tìm mọi cách để gầy dựng cơ nghiệp như ngày nay.

Cảm thấy thương mẹ quá, Chương nói:

- Con cũng tin rằng mẹ không có ý giết chết bác Hạnh, nhưng tại sao kho hàng lại bốc cháy, phải có bàn tay kẻ thứ ba chứ.
- Có một người thứ ba đã nhận tội và đi tù.
- Ai hở mẹ?

Bà Mỹ Hương rầu rầu nói:

- Đó là Minh Chí, ba của Minh Kha

Chương há hốc mồm:

- Chẳng lẽ ông ta giết vợ?
- Ông ấy khai là đã lỡ làm đổ thùng xăng hai mươi lít ở văn phòng, rồi bắt lửa, cả kho cháy rụi. Nhưng mẹ không tin. Đến bây giờ mẹ vẫn không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện ấy.

Chương cũng cảm thấy câu chuyện thật khó hiểu, chàng nhíu mày:

- Nhưng tại sao ông ấy nhận tội trong khi người ta có thể cho mẹ là người làm việc này?
- Tòa không kết tội ông ấy là người gây hoạn mà chỉ kết tội làm thiệt hại kho quân vụ của nhà nước. Khi ông ấy giúp việc thủ kho cho mẹ.

- mẹ, nghe nói ông ấy là người chung tình, tại sao còn muốn quan hệ với mẹ?

Ngồi thừ một lúc, bà Hương nói:

- Chuyện này mẹ đã hứa với ông ấy là không nói ra
- Cả với con à?
- Với ai cũng vậy, mẹ không thể nói.
- Vậy làm sao con có thể minh oan cho mẹ.

Bà Hương thở dài:

- Bà Hạnh đã không còn thù oán mẹ, mẹ đâu cần phải giải thích gì. Chỉ tội cho con với Minh Kha thôi.
- Không. Những gì mẹ làm con sẽ không bàn cãi gì nữa. Với lại, mẹ cũng nghe Minh Kha nói rồi, nàng đã chọn được một người khác hơn con.

Nhìn con trai, thấy Chương vẫn cười, nhưng lòng bà Hương vẫn hết sức ray rứt:

- Chương à, mẹ sẽ thuyết phục được Minh Kha mà, con yên tâm đi.

Chương cười gượng gạo:

- Tình yêu không thể xin mà có, mẹ ạ. Mẹ cũng đã từng trải qua điều đó kia mà.

Bà Mỹ Hương chỉ biết lắc đầu thở dài.

Bà Tâm chìa cho Minh Kha phong thư, nói:

- Con đọc đi

Đưa mắt nhìn địa chỉ ghi trong bì thư, Minh Kha vừa rút lá thư phía trong vừa nói:

- Thám tử của cô gọi à? - Rồi nàng cười - Cô làm y như trong phim.

Bà Tâm cười:

- Cô chỉ nhờ họ làm sáng tỏ vài việc thôi mà.

Minh Kha lướt qua những dòng chữ trên giấy.

Bà Tâm kính!

Sau một thời gian theo dõi, điều tra Chúng tôi kết luận người đã xếp đặt cho người định lam hại bà là ông Lê Văn Hùng, chủ sở hữu căn nhà số... tại đại lộ... Nguyên nhân có lẽ bà hiểu. Chúng tôi sẽ gửi các giấy tờ có liên quan về cho bà sau.

Tư Thăng.

Xem xong, Minh Kha ngơ ngác:

- Ủa! Vậy là mẹ của anh Chương không liên quan sao?

Bà Tâm lắc đầu:

- May mà cô chưa nói gì xúc phạm đến bà ấy.

Minh Kha vẫn thắc mắc:

- Nhưng ông Hùng nào đó tại sao lại hại cô?

- Lúc đầu cô cũng không rõ. Suy nghĩ mãi mới sực nhớ ra ông ta đang sở hữu căn nhà của nội con. Căn nhà ấy giờ trị giá hơn hai trăm cây vàng, cô lại có một số giấy tờ có thể khiếu, nại đòi lại.

- A! Vì vậy ông ta muốn giết cô để không còn ai tranh chấp nữa chứ gì?

Bà Tâm gật:

- Đúng vậy.

- Thế cô có tính đòi lại không?

- Cô không cần đòi hỏi gì nữa. Việc thám tử làm đã sáng tỏ mọi việc. Và nội con đã điện báo về cho ông Hùng. Ông

ta sợ mình làm tới chuyện sẽ mất cả chì lẫn chài nên đồng ý giao cho con phân nửa số vàng sau khi bán nhà.

Minh Kha tròn mắt:

- Giao cho con à?
- Đúng rồi, vì con là cháu nội đích tôn mà.
- Sao cô không lấy?

bà Tâm nhìn cháu gái cười:

- nơi cô ở là tu viện, cần gì số tài sản lớn như vậy. Giá như ba con trở về, ba con sẽ cùng vui sống với hai mẹ con con.

- Cô ạ, giờ không còn chút hy vọng nào về sự trở về của ba con sao?

- như chuyện mò kim đáy biển vậy. Những năm chiến tranh ác liệt, ba con ra tù rồi đi quân dịch, có người bảo mất tích, có người bảo là chết. Cô nghĩ nếu còn sống chắc ông ấy đã tìm mọi cách trở về tìm con rồi.

Hai cô cháu cùng im lặng. Mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng. Một lúc sau bà Tâm lại nói:

- Minh Kha à, con có oán trách nội không?

Đúng là khi còn nằm chờ phẫu thuật tại Pháp, cách nói của bà Trần làm Kha không thích. Nhưng nàng cũng đã nghĩ lại: dầu gì thì bà ấy cũng là bà nội của mình, máu thịt ruột rà không thể vì một lúc giận hờn mà quên được. Nghĩ vậy, Minh Kha nói:

- Nói thích thì cũng không đúng, nhưng nói oán trách thì con không dám. Ai cũng có những lúc sai lầm.

- Ừ - Bà Tâm gật gù- Hôm rồi nội và cô Mai đã gửi thư cho cô Có lẽ họ đã hối tiếc vì thái độ của họ trước đây đối

với con. Và nội bảo là một ngày gần đây sẽ gửi thư cho con.

Nghe nói có thư cho mình. Minh Kha không khỏi vui mừng, nàng reo lên:

- Thật hả cô, nội bảo thế ạ?

Nó vui sướng còn hơn khi nãy nghe tin được chia gia tài. Con nhỏ đúng là Minh Kha của mình, bà Tâm nghĩ và cảm thấy lòng cũng vui vui.

Chương lững thững đến rừng một mình. Gọi là rừng cho nên thơ chứ nơi ấy là một khoảng đất rộng, có đồi, có suối và đầy hoa lẫn cỏ dại. Trước đây, Chương và Minh đã khám phá ra nơi này. Rừng nguyên sơ chưa có bàn tay cải tạo của con người lại là nơi rất hấp dẫn. Nghe nói không bao lâu, người ta lại khai thác nơi đây và xây dựng nhà nghỉ cho khách du lịch.

Sột tay vào túi lăm lăm bước, Chương lại đầy ắp những ý nghĩ. Thuở ấy, chàng thường theo Minh Kha đến đây và nằm dài trên cỏ hít thở không khí trong lành. Minh Kha thì bày giá vẽ ra rồi mãi miết làm việc. Khi tranh đã phác họa và Chương đã choàng tỉnh sau giấc mơ đẹp thì cả hai lại giở cơm, mắm, khô mực ra nhâm nhi ngon lành.

Nhớ đến những chuyện ấy Chương cảm thấy buồn làm sao. Minh Kha giờ giống như chiếc bóng, thấy đó nhưng không thể nào bắt được.

Chương vẫn bước, vẫn bước băng qua những thảm cỏ xanh rờn dưới chân. Cho đến khi một cái dáng nho nhỏ cách đó không xa đập vào mắt khiến chàng giật mình đứng sững lại.

Không biết nghĩ sao, Chương nhẹ bước đến đứng sau lưng cô gái.

Chẳng tỏ vì gì ngạc nhiên, cô gái hỏi:

- Anh mới đến đó à?

Và cái đầu tròn đen mượt khẽ xoay lại. Trước mặt Chương là vẻ đẹp của một thiên thần. Một chút chì đen, một chút phấn, một chút son... Minh Kha lại rục rờ như bông hoa buổi sớm.

Chương nói như người trong mộng:

- Vâng, anh mới đến.

Minh Kha đặt bút xuống, đứng lên đối diện với chàng:

- Anh xem, em vẽ có còn đẹp như ngày xưa không?

Trước mặt Chương là bức tranh phong cảnh thật nên thơ. Xa xa, ánh mặt trời vừa nhô lên khỏi đỉnh núi. Gần hơn nữa là dòng suối đang chảy qua khe đá. Những cành cỏ non và hoa dại mọc hoang sơ xung quanh.

Chương quay lại nhìn Kha:

- Vẫn là nét vẽ của ngày xưa, em không thay đổi.

Minh Kha gật:

- Vâng, em không thay đổi, mãi mãi vẫn là em.

Chàng cười, phảng phất buồn:

- Đó có phải chỉ là một cách nói không?

- Không - Minh Kha vẫn nhỏ nhẹ - Nói và nghĩ, em hoàn toàn thống nhất nhau.

Chương vẫn không tin tưởng lắm vào những điều mình nghe. Những ngày tháng đã trôi qua, chàng đã chẳng từng hy vọng để rồi thất vọng đó hay sao.

- Chừng nào em cho anh ăn mừng vậy?

Gió thổi dạt những sợi tóc của Minh Kha về phía sau.

- Em hy vọng là sẽ không xa nữa. Tụi em đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Chương lẩm bẩm;

- Chờ đợi rất lâu rồi à?

Minh Kha lại hỏi:

Đạo này anh sống thế nào?

Chương mỉm cười:

- Không buồn cũng không vui

- Em có thể giúp gì được cho anh?

- Anh không dám làm phiền. Hơn nữa em đang có nhiều trách nhiệm.

- Thế anh có muốn chia sẻ trách nhiệm đó với em không?

Chương chỉ ngón tay vào ngực mình:

- Anh?

Đạ đúng

Chương ngơ ngác:

- Nhưng thực sự em đâu có cần anh!

- Tại sao anh lại nói thế?

Chương nhăn mặt:

- Em đừng có đùa giỡn với anh nữa có được không?

Minh Kha nhướng đôi mắt tròn xoe, vẻ ngạc nhiên:

- Đâu có, em đâu có đùa chuyện gì đâu.

- Em bảo là em sắp lấy chồng?

Minh Kha gật nhẹ:

- Có lẽ vậy

Chương bắt bẻ:

- Sao lại là có lẽ? Em phải biết chính xác là có hay là không chứ?"

Minh Kha dẫu môi một cách duyên dáng:

- Tại vì xã hội đang theo chế độ phụ hệ. Em đâu quyết định được ngày cưới hỏi.

- Thế chẳng lẽ anh ta không bàn với em sao?

Minh Kha lắc đầu:

- Anh ta tệ lắm, không nói rõ với em chuyện ấy.

Chương hậm hực:

- Anh ta là ai, ở đâu? Hãy nói rõ cho anh biết. Có lẽ anh sẽ làm cho anh ta sáng mắt ra.

Túm tùm từ nãy giờ, hiện tại thì Minh Kha không thể nén được nữa. Nàng phá lên cười, ngón tay chỉ vào mũi Chương.

- Anh ta đây nè, tên là Nguyễn Hoàng Chương. Anh có giỏi thì trị tội hấn giùm em.

Chương giữ lấy bàn tay Minh Kha, nghiêm mặt nói:

- Anh không đùa với em đâu

- Thì em cũng đâu có đùa. Bây giờ anh có đồng ý... cho em biết... cái ngày trọng đại của hai đứa mình không?

Chương vẫn ngẩn ngơ nhìn Minh Kha Cho đến khi tiếng cười giòn tan của bé Thu và Măng.

- À! Em bắt gặp tại trận hai người rồi đó nghe.

Minh Kha lắc đầu, rút tay về

- Ơ... anh chị không làm gì đâu à nha

Còn Chương lại nhìn Măng ngạc nhiên:

- Ủa sao mà biết tao ở đây?

Măng cười to:

- Ê! Không phải chỉ mình tao đâu. Còn nhóc người đây nè.

Theo tay chỉ của Măng, Chương nhận ra bà Tâm, bà Hạnh và có cả bà Mỹ Hương mẹ chàng. Họ đang ngồi cách đó không xa, trước mặt linh đình thức ăn và nước uống.

Chương quay mặt sang Măng.

- Mà đạo diễn tất cả đó ư?

Măng gật đầu đắc ý.

- Chứ còn ai. Sao cuộc hội ngộ này thú vị chứ

Chương nhóm người cú đầu Măng kêu mo6.t cái " cốc" rồi giận dỗi quay đi.

- Ủ, thú vị nè!

Măng xoa xoa chỗ đau, nhăn nhó:

- Ôi! Cái thẳng này, sao nở ra tay thô bạo quá vậy?

Còn bé Thu khi thấy Chương bỏ đi liền lo lắng nói với Minh Kha.

Kha cũng lo lắng không kém. Nàng nói nhanh:

- Để chị chạy theo anh.

Chương bỏ đi một mạch khỏi chốn thần tiên của chàng và nàng khi xưa. Còn Minh Kha, phải chú ý lắm mới nhận ra Chương đang ngồi lìm lì dưới gốc cây sồi to.

Minh Kha ngồi xuống bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Chương à, anh giận em hả?

Chẳng buồn nói gì, Chương cứ nhặt từng viên sỏi và ném mạnh ra xa.

Minh Kha lần tìm bàn tay Chương, lựa lời giải thích:

- Chương à, nội em đã gửi thư về và nói rõ lý do việc làm của ba em trước đây. Để báo hiếu ba em đã nhờ mẹ anh giúp đỡ một số vốn lớn cứu nguy cho nội lúc ấy đang làm ăn thua lỗ. Bên hiếu bên ơn nghĩa, ba em không muốn phụ bên nào. Vì vậy nên đã có chuyện lằng nhằng với mẹ anh. Chuyện đốt kho hàng khi xưa chỉ là chuyện tình cờ, không có ai cố ý cả. Lúc ấy, ba em nghĩ mẹ em chết nên đau đớn nhận tất cả mọi tội lỗi về mình và bỏ đi biệt xứ. Giờ ba sống chết ra sao cũng không ai biết. Xét cho cùng thì mọi người còn sống hiện giờ chỉ là nạn nhân mà thôi.

Nói một hơi vẫn không nghe Chương trả lời trả vốn gì. Minh Kha không khỏi lo âu.

- Chương à, em xin lỗi vì đã không nói trước mọi việc với anh. Tất cả là do anh Măng. Anh ấy bảo em sáng nay đến đây và làm những việc như này giờ anh trông thấy. Em... em yêu anh lắm đó Chương à.

-...

- Chương! Sao anh không nói gì với em biết vậy?

Vẫn là khuôn mặt lăm lăm lì lì. Tự dưng Minh Kha cảm thấy ức lòng. Nàng bật khóc tấm tức. Dường như chỉ có những tiếng nấc của nàng mới làm xao động Chương sau những giây phút bực tức. Chàng quay lại, bế Minh Kha nằm gọn trong lòng mình rồi cười phá lên trong sự ngạc nhiên của Minh Kha.

Nhận ra từ này giờ Chương chỉ hù dọa mình. Minh Kha giận dỗi nắm tay vào ngực chàng:

- A! Thì ra anh gạt em

Chương cười, siết chặt vòng tay Chàng hôn lên tóc người yêu thầm thì:

- Không thể làm thế thì anh đâu có hiểu được tình cảm của em thế nào.

- Anh đã hiểu từ lâu rồi mà.

- khi yêu người ta hay nghi ngờ lắm. Mỗi buổi sáng chùng nào nghe em nói câu ấy bên cạnh tai anh mới chắc ăn.

Nhận ra ngụ ý trong câu nói của Chương. Minh Kha then thùng dúi mặt vào ngực chàng. Còn Chương thì trái lại. Chàng thích nhìn khuôn mặt người yêu khi màu hồng e ấp làm Minh Kha trở nên xinh tươi hơn bao giờ hết.

Cả hai hiểu rất rõ kể từ giây phút này họ luôn luôn có nhau.

Hết

Kho ebook online

<http://isach.info>